

TỰ DO

XUÂN ẤT TÝ 1965

Asia
AP
95
V6
T877
++
1965

BĂNG-CHÍ-LINH
CHÍ-MAI

TÌNH HÌNH... NHƯ GÁI ĐÁNH ĐU,
ĐU QUA ĐU LẠI... LU BÙ CHÀNG THÔI !!!

(CA ĐÓNG THỜI ĐU)

QUỐC TẾ

Tiu Nà Má... Không có chỗ lỏng cái linh...

Cái nhà Bác này chỗ nào cũng «đưa» cái mũi vô...

— Cui được chưa Bà con?
— Khá đấy... nữa đi...

Thôi đem về nấu «súp» cho cả nhà Bác ăn đi...

— Nếu «mít» to ở... thì tôi đi cho mà coi

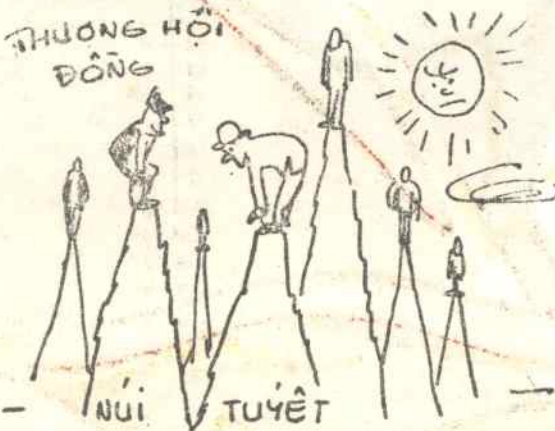

— ONU. Ai tấn công ai?
Mà biên giới nào?...

QUỐC NỘI

— Lộ này tốt lắm...
— Tôi đâu có làm chính trị mà xài lộ, tôi mua sơn để sơn nhà cơ.

— Tuyết mà tan đi tụi mình đứng ở đâu nhỉ?...

— Mua đâu được mũ cho chính mình đội bị giờ?...

— Để dày năm phân rành riêng cho kỷ giả đi họp báo không bao giờ sợ mòn cả.

— Tôi mi người tay một mà hai...

Chít nghe con... đồ Páo vịt.

MỘT CHU-KỲ LỊCH-SỬ MỚI ĐÃ BẮT ĐẦU !

PHẠM - VIỆT - TUYỀN

Có những lúc người ta nên vượt lên khỏi cái khung cảnh thường ngày của cuộc sống để nhìn đời bằng con mắt trong sáng của người viết sử, con mắt bao quát nhiều giờ, ngày, tháng, năm liên tiếp. Nhân dịp đầu xuân Ất Tỵ, chúng ta — thế hệ công dân Việt Nam hiện tại, những người đang góp sức chung lòng kiến tạo lịch sử của dân tộc ngày hôm nay — chúng ta hãy thử cùng nhau ngoảnh trông lại mười năm đã qua, để rồi hướng nhìn về mười năm sắp tới.

Một chu kỳ lịch sử đã qua đi, khởi đầu từ năm 1954.

1954. — Sau gần mười năm kháng chiến để giành độc lập từ tay người Pháp, dân tộc Việt Nam đã đạt tới một kết quả mà trước kia không một ai có thể ngờ : *đất nước bị chia đôi*. Việt Minh, mà lịch sử đã trao cho quyền lãnh đạo cuộc kháng Pháp, rút cuộc đã thỏa hiệp với thực dân Pháp và Cộng sản Tàu để đem Việt Nam ra trước hội nghị Genève mà chia đôi : *miền Nam thì đặt dưới quyền kiểm soát của quân đội viễn chinh Pháp, còn miền Bắc thì bắt đầu chịu sự chỉ phối của Cộng sản Tàu một cách rõ rệt, rộng rãi, chặt chẽ, nặng nề, sâu xa hơn* !

1956. — Ở miền Bắc, tình thần quốc gia, văn hóa i khắp nơi từ sau khi Việt cộng kiểm soát toàn cõi và vội vàng xích hóa tất cả các tầng lớp dân chúng một cách tàn bạo đã man theo kiểu Trung cộng, đã bột phát thành phong trào đòi tự do dân chủ của các nhóm Nhân Văn (trí thức, giáo sư), Giai Phẩm (văn nghệ sĩ, kỹ giả) và Đất Mới (học sinh, sinh viên, thanh niên) — rồi liên tiếp bị đàn áp... Tại miền Nam, sau khi một triệu người tránh nạn cộng sản đã định cư dần, sau khi quân đội viễn chinh Pháp phải triệt thoái khỏi nước ta, *nền Cộng Hòa Việt Nam đã thành lập*, đem lại : chính nghĩa cho quốc gia, hi vọng cho dân tộc và một nguồn tin tưởng mới cho Thế giới Tự do về quốc gia và dân tộc Việt Nam.

1959. — Việt Nam, với sự viên trợ tinh thần cùng vật chất càng ngày càng tăng của Hoa Kỳ và Thế giới, vẫn tiến triển về mọi phương diện, nhất là từ năm 1956 trở về sau. Tuy nhiên, những sự sai lầm ngày càng nặng nề của chế độ Ngô - Đình khiến cho dân chúng miền Nam có ý muốn đảo thái chế độ tài gia - đình - trị này để có thể tiến nhanh hơn. Việt Cộng, đã không thể thực hiện cuộc tổng tuyển cử bịp bợm dự định vào năm 1956, lại thấy miền Nam tiến bộ về mọi mặt một cách phi thường (cực diện chắc sẽ hoàn toàn đổi khác, nếu chế độ bù nhìn vẫn tồn tại và nếu quân đội viễn chinh Pháp còn đồn trú ở đây !), cho nên đã nghe theo Trung Cộng mà mở ra cả một cuộc chiến tranh tàn quốc và diệt chủng trên lãnh thổ Việt Nam Cộng Hòa.

1963. — Toàn dân miền Nam hoàn thành hai nhiệm vụ lịch sử : tiếp tục cuộc kháng chiến dân tộc bằng cách lật đổ chế độ quân chủ lệ thuộc thực dân Pháp và trực xuất quân đội viễn chinh Pháp, để thành lập chính thể Cộng Hòa Việt Nam. Nhưng ông và gia đình ông chưa vươn mình lên chơ vơ với hai sứ mạng lịch sử mới : tổ chức đời sống dân chủ ở miền Nam và chuẩn bị để tiếp tục cuộc kháng chiến dân tộc bằng cách giành lại miền Bắc từ tay cộng sản Tàu. Toàn thể dân chúng và quân đội ở miền Nam đã lật đổ chế độ Ngô-Đình như đẹp bỏ một chương ngại vật cản trở bước tiến lịch sử của dân tộc. Biên cố 1-11-63 chấm dứt một chu kỳ lịch sử. Nếu những nhân vật, hoặc đảng phái, hoặc tầng lớp dân chúng hay quân đội chống đối chế độ Ngô-đình mà có chuẩn bị sẵn một đường lối, một chương trình chính trị tích cực từ trước, chẳng hạn từ 11-11-60, hay từ 27-2-62, hay từ 1-11-63 thì, một khi lật đổ chế độ Ngô-đình xong, một chu kỳ lịch sử mới đáng lẽ đã phải được mở ra với ngày 1-11-63 và không những thay đổi hẳn cực diện miền Nam, còn có thể ảnh hưởng sâu rộng ra cả miền Bắc nữa.

Dù sao thì một chu kỳ lịch sử mới cũng đã bắt đầu với năm 1964, một năm nguy kịch cho quốc gia và dân tộc Việt Nam gần giống như năm 1954.

1954 và 1964, năm nào nguy kịch hơn ?

Lợi dụng cuộc chuyển quyền 1-11-63, và các cuộc chuyển quyền lũng túng về sau tại Việt Nam Cộng Hòa, hết thảy các kẻ thù của quốc gia và dân tộc Việt Nam đều chối dạy hoạt động, có khi riêng biệt, có khi đồng lõa với nhau :

Đảng Tàu - cộng, một hình thức mới của khuynh hướng xâm lược Trung Hoa mà dân tộc ta đã thừa biết từ bao thế kỷ trước, vẫn dùng Việt-cộng và Lào-cộng làm tay sai từ mười mấy năm nay để mưu toan xâm chiếm toàn vùng Đông Nam Á khi gặp cơ hội thuận tiện, đã nắm lấy dịp may nói trên để thúc đẩy các mặt trận quân sự ở Ai Lao và Việt Nam cũng như tăng cường các mặt trận ngoại giao, đặc biệt là với De Gaulle và với Sihanouk, nhằm mục đích thôn tính nốt một nửa nước Việt Nam còn lại.

Phe Pháp-thực-dân — vẫn còn tiêc gần một thế kỷ bảo hộ, vẫn còn thù vì đã bị dân tộc ta đánh đuổi trong hàng chục năm liền (1945—54), vẫn còn cay vì đã bị phe quốc gia Việt Nam tống cổ ra khỏi miền Nam để thành lập nền Cộng Hòa Việt Nam hồi 1955 — 56, vẫn còn ghen với Mỹ tuy rằng Mỹ đến giao thiệp với nước ta trên một căn bản khác Pháp và thực sự cũng đã cứu danh dự và quyền lợi cho Pháp trong một phần nào đó — phe thực dân Pháp cũng vội nắm lấy thời cơ. Ngày 18-1-64, trong một cuộc hội báo quan trọng, Tướng De Gaulle lại tung ra ý kiến trung lập hóa các nước "cựu Đông Pháp".

Thái Tử Sihanouk, người láng giềng láng chụ của chúng ta, cũng toan nhờ gió bẻ măng, định thả câu khi nước đục : hết đề nghị một hội nghị bốn nước (trong đó có nước Pháp của De Gaulle) để giải quyết vấn đề biên giới Việt—Khmer ngày 22-2-64 ; lại đem các vụ rắc rối ở biên giới Việt—Khmer ra trước Liên Hiệp Quốc khiến cho Hội Đồng Bảo An phải

gửi phái đoàn sang điều tra hỏi các tháng 6,7,8,9 (nhưng về sau lại chối cả L.H.Q. vì phức tạp của phái đoàn và quyết định của H.Đ.B.A. không có lợi cho VN) ; đáng khác, lại dùng từng cho Việt cộng dùng miền biên thủy Khmer làm căn cứ để khuấy phá miền biên thủy Việt Nam, trong khi đó thì vẫn bỏ bêu Việt Nam xâm phạm lãnh thổ Khmer ; gần đây, lại đã nghị triệu tập tại Nam Yang vào trung tuần tháng giêng 1965 một Hội Nghị Đông Dương (trong đó sẽ có cả Mặt trận Giải phóng miền Nam của phe cộng sản và nhóm Trần văn Hữu lưu vong tại Pháp).

Cùng với việc đưa thêm bộ đội và vũ khí vào lãnh thổ Việt Nam Cộng Hòa qua đường biên hoặc các đường biên giới Lào và Khmer để tấn công về mặt trận quân sự, cùng với việc mở rộng thêm các mặt trận ngoại giao để bao vây Việt Nam Cộng Hòa (cộng sản Tàu và Việt đã mở thêm một mặt trận thứ ba : *phá rối chính trị nội bộ*). Lợi dụng các cuộc chuyển quyền liên tiếp diễn ra trong khoảng trên một năm trên lãnh thổ Việt Nam Cộng Hòa, các tay sai cộng sản Tàu, các tay sai cộng sản Việt, các tay sai thực dân Pháp đã hoạt động ráo riết, khi riêng biệt, lúc đồng lõa, nhằm mục đích gây chia rẽ và hỗn loạn :

phá hoại bằng lựu đạn, bằng chất nổ, bằng tin đồn rí tai, bằng luận điệu mị dân, bằng cách dương đông kích tây, bằng bạo động, bằng biểu tình v.v... *Tức thay có những nhóm người, hoặc xu thời trục lợi, hoặc không tưởng phiêu lưu, hoặc chủ bại đầu hàng, đã lâm vào mê hồn trận chia rẽ và hỗn loạn mà các kẻ thù dân tộc đã bày ra để khiến cho chúng ta xa lìa con đường tiến chân thực của lịch sử Việt Nam.*

Với tất cả những điều nguy hiểm trên đây, năm 1964 vẫn không nguy kịch cho lịch sử dân tộc hơn năm 1954 :

1954, nước nhà bị đột ngột chia đôi. Phe quốc gia chưa biết phải xử trí ra sao trước ba mặt thù địch : Việt cộng, Trung cộng và thực dân Pháp. Tuy có một triệu đồng bào miền Bắc tránh nạn Cộng sản và mấy triệu đồng bào miền Trung đã từng nếm mùi kinh nghiệm Cộng sản, nhưng phần đông dân chúng miền Nam vẫn còn có cảm tình với Việt Minh. Trong khi đó thì hầu hết thế giới còn đang cảm phục Việt Minh là những kẻ đã cầm đầu cuộc kháng chiến của dân tộc Việt Nam chống thực dân Pháp ; hầu hết các nước không muốn dính líu gì với Việt Nam. Ấn Độ là nước giữ ghế chủ tịch Ủy hội Đình chiến cũng có vẻ nghiêng về Hà nội, dư luận của Anh là nước đồng chủ tịch hội nghị Genève cũng cho rằng chế độ Nam Việt khó có thể « sống sót » nổi hai năm, chỉ trừ Hoa - Kỳ là vẫn cố giúp Việt - Nam nhưng trong thâm tâm có lẽ cũng không tin tưởng gì mấy.

1964, chính nghĩa quốc gia đã toàn thắng trong lòng đại đa số nhân dân Việt Nam và 25 nước trên thế giới đang tích cực giúp đỡ Việt Nam Cộng Hòa hoặc về tài chánh, hoặc về kỹ thuật, hoặc về quân sự... Tuy ngoài mặt có thể có người vì sợ mà phải theo cộng sản, nhưng đại đa số người dân từ thủ đô tới nông thôn hào lãnh đầu đã thừa hiểu Việt cộng : *Việt cộng đã cấu kết với Tàu-Cộng và Pháp-thực-dân để chia đôi nước ta năm 1954!* Việt Cộng đã nghe theo Trung Cộng để mở ra cuộc chiến tranh nội địa xao trộn từ năm 1954 tới nay ; Việt Cộng lại đã nhắm tâm để cho Tàu-cộng với Pháp - thực-dân âm mưu dùng máu xương của dân tộc Việt và tài sản của quốc gia Việt làm nền móng xây dựng lại một miền Đông Dương có lợi cho Tàu rất nhiều và cho Pháp một ít ! Từ 1954 tới 1964, chính nghĩa kháng chiến giành độc lập cho Việt Nam đã chuyển từ phía Việt cộng sang hẳn phía Việt Nam Cộng Hòa. Một phần vì chính nghĩa của dân tộc Việt Nam một phần khác vì các biến chuyển chung trên trường quốc tế và một phần khác nữa vì quyền lợi thiết thực của họ, các quốc gia lớn cận cận như Ấn Độ, Thái Lan, Mã Lai, Phi Luật Tân, Đại Hàn, Trung Hoa Dân Quốc và Nhật Bản đều đã ủng hộ Việt Nam Cộng Hòa và tinh thần cũng như về vật chất. Một phần vì chính nghĩa của dân tộc Việt, một phần khác vì chủ thuyết dân chủ tự do, một phần khác vì chủ trương chung sống hòa bình với Nga và một phần khác nữa là để đề phòng hiểm họa Trung-cộng, Hoa Kỳ đã, đang và sẽ tận tình giúp đỡ Việt Nam về mọi phương diện : riêng về nhân mạng, đã có 356 người Mỹ chết, 1946 người Mỹ bị thương, 19 người Mỹ mất tích và 10 người Mỹ bị bắt tại đây trong 4 năm nay! Cuộc oanh tạc trả thù Bắc Việt vì đã tấn công hai chiến hạm Mỹ Maddox và Turney Joy xảy ra hồi đầu tháng 8-64 đã mở ra cả một viễn tượng mới trong cực diện lịch sử Á Đông. Anh cũng triệt để giúp đỡ Việt Nam, một phần là vì Mã Lai, Ấn Độ và Hương Cảng. Rất nhiều nước xa xôi, trong đó có các nước giàu mạnh khác như Úc đại lợi, Gia nã đại, Đức... cũng đang tích cực giúp đỡ Việt Nam.

Trong thì có đại đa số nhân dân giác ngộ về chính nghĩa, ngoài thì có tới 25 nước giúp đỡ mọi phương diện, Việt Nam Cộng Hòa, sau một năm chuyển quyền (1964), đang bước sang những năm ổn định tình hình (1965-66), để rồi sẽ dần bước vào mạnh mẽ và mau trên con đường phát triển và tiến bộ trong những năm sau của chu kỳ lịch sử mới này. Nếu bản có quốc tế chuyển biến, mà Trung cộng lại gây chiến với cả Anh, Mỹ lẫn Nga thì có lẽ một cuộc đại chiến có diện sẽ bùng nổ trên lục địa Trung Hoa và bấy giờ dân tộc Việt Nam, sẽ sớm có cơ hội kéo cả thống nhất đất nước ! Bằng các cuộc gây hấn của Trung cộng tại Phi Châu, tại Nam Mỹ còn ở mức độ vô nghĩa lý, thì rồi đây, cùng với chủ trương chung sống hòa bình được thực hiện trên khắp thế giới, kể cả ở Á Châu nữa, Việt Nam Cộng Hòa sẽ dần dần tiến tới tình trạng tương đối ổn định hơn như ở Đại Hàn, rồi tình trạng có thể tự túc như Trung Hoa Dân Quốc, đoạn tình trạng phủ cường như Tây Đức hiện nay. Đã tiên chận hay mau hơn, một phần lớn là do ở tài điều kiện trong tình thần phân công hợp tác của những giới lãnh đạo trong mọi lãnh vực chính trị, quân sự, kinh tế, xã hội, văn hóa, tôn giáo, ở óc tổ chức, với tinh thần liên tục từ quá khứ tới tương lai của các giới hoạt động về mọi ngành sinh hoạt và ở ý chí của toàn thể nhân dân chịu đóng góp phần có thể của mình vào các công cuộc ích quốc lợi dân.

Asia
AP
95
V6
T877
++
1965

TRONG số Xuân Tỵ Do đầu năm Quý Mão, chúng tôi có thuật về những cái may (ghê gớm) trong đời vào những

tháng gần Tết, và tự hỏi xem trong năm ấy, liệu có gặp những cuộc sống xúc tích nào không và có kèm những cái may ghê gớm nào khác không? Tự hỏi vậy cho vui câu chuyện và để kết thúc bài này, chẳng ngờ có chuyện xảy ra thật. Cho nên mới có bài hồi ký ngày hôm nay để trình với quý bạn.

Vào những tháng gần cuối năm Quý Mão? Chắc quý bạn đều nhớ ngay rằng toàn dân, toàn quốc đều đã sống một thời kỳ đặc biệt vào hồi ấy, chứ có riêng gì kẻ cầm bút này? Cuộc tranh đấu chống chính quyền đã kéo dài trong nhiều tháng, lan rộng đến khắp các giới, gây xúc động đến cực độ với cuộc đàn áp tại chùa Xá Lợi và các chùa ở Sài Gòn, rồi nối tiếp tới cuộc nổi dậy của sinh viên học sinh... Người nào cũng sống trong hồi hộp. Nhiều người thay đổi chỗ ở. Nhiều người khác chờ đợi một buổi đêm hãi hùng cho chính họ. Cảnh sát bố ráp mỗi đêm. Có những người cách mạng chuẩn bị một cuộc đào chính liều mạng... quân đội cũng vậy.

Một buổi sớm mai, lúc cóc đập chiếc xe đến Tòa Báo đương chuẩn bị xuống xe thì tôi vừa kịp thấy cửa tờ báo đóng kín, và lỗ nhỏ trước cửa, có những người mặc thường phục và lạ mặt, với những người cảnh sát tay có xích súng trường. May quá! tôi chưa nhảy xuống xe. Tôi đã giữ được về tự nhiên để từ từ đập thàng. Gần đấy, có những mặt quen với tờ báo, về mặt khác thường. Người đầu tiên mà tôi gặp ở đầu đường là anh Lộc. Anh cho biết nhà báo bị xét, bị đập phá, Chủ nhiệm, chủ bút, quản lý và tòa soạn bị bắt hết. Hỏi vì sao mà dữ dằn vậy? Anh bảo không biết. Một giờ sau, nhiều anh em khác trong nhà báo tập họp tại một nơi, để trao đổi tin tức. Và những lời dự đoán được tung ra. Có lẽ là tại anh Trục Ngôn hay chặt vấn chính quyền trong những cuộc họp báo? Có lẽ là anh Thu Giang đã vận động để anh em sinh viên nổi dậy? Có lẽ là tại Tòa Soạn luôn luôn tường thuật theo sự thật? Nhưng cố nhiên có điều chắc chắn là tờ báo đã không làm hài lòng chính quyền nên mới có cuộc xét bắt dữ dằn như vậy.

Về phần tôi, tôi có những thắc mắc riêng... Bởi vì là một người trong Tòa soạn, tôi muốn biết mình có bị tìm bắt không? Ngoài ra nữa, bởi vì tờ báo bị khám xét lung tung, tôi muốn biết xem cái tù bản của tôi có bị khám xét hay không? Hai điểm ấy vô cùng cần thiết, bởi vì tôi phải tùy theo hai điểm ấy để còn liệu định sự đề phòng. Hồi ký đến anh Cường, người đã dự kiến cuộc khám xét nhà báo, thì được biết:

1) Trần Việt Sơn có tên ghi trong danh sách những người đề bắt.

2) Nhà báo bị khám xét rất kỹ, các tủ và ngăn kéo bị mở ra và xét rất kỹ, nhưng khi tới tủ bàn của tôi thì đã gần sáng. Mật vụ ngưng lại, chưa xét tiếp. Không biết ngày nào họ sẽ khám xét tiếp.

Tôi biết rằng mình lại vừa bước vào một giai đoạn sống rất nghiêm trọng, không biết có thoát nổi tù không, và không biết rằng có được phần may nào không. Tôi đập xe về nhà, suy ngẫm xem mình có cơ may nào để thoát được tai họa này. Tôi nghĩ rằng đêm trước, mình đã không bị bắt, như vậy đã là một cái may rồi. Mà tên tôi lại có ghi trên danh sách những người đề bắt. Như vậy, Mật Vụ đã quên bắt tôi chăng? Vô lý. Tôi chợt nhớ ra là tôi mới dời nhà được ít bữa trước, và có thể là Mật Vụ đêm trước đã đến nhà cũ ở đường Cao Thắng để bắt tôi. Nếu quả đúng như vậy, thì thật là tôi đã vừa có một cái may ghê gớm. Tôi muốn biết xem có thật thế không, đề còn phải "yên trí" mà tìm đường trốn kỹ. Tôi không dám ghé qua nhà cũ, cố nhiên. Tôi đến một nhà quen gần đó, và nhờ nhà này hỏi xem Mật Vụ có đến tìm tôi ở nhà cũ đó đêm qua hay không. Và tôi được biết rằng Mật Vụ quả có đến căn nhà đêm qua thật.

Hứ vớ!

Cái may ghê gớm nào đã khiến tôi dời nhà ít ngày trước? Trong những lúc bí, con người thường suy luận đến những cái may để yên trí rằng có quý nhân che chở mình thoát nạn. Tôi nghĩ rằng: "Đã có cái may để thoát tai nạn như vậy, có lẽ là tôi sẽ được những cái may khác luôn, và nhất định không còn thể sợ bị bắt nữa".

NHỮNG CÁI MAY CÒN THEO...

Hồi ký của
TRẦN-VIỆT-SƠN

Nhưng lý luận như vậy mà không trấn tĩnh được lòng mình. Khi về gần tới nhà mới ở Bàn Cờ tôi tự nghĩ: Đêm qua Mật Vụ không bắt được mình, nhưng có thể là họ đã dò trong các sổ khai gia đình, và biết được nhà mới này. Không chừng họ đương chờ mình tại nhà.

Tôi không dám bước chân vào nhà nữa. Nhưng căn nhà Bàn Cờ vẫn hấp dẫn tôi trở về gần. Tôi nhìn quanh xem có Mật vụ nào rình mò. Không có gì khả nghi. Đi qua trước cửa nhà, tôi rình tìm bên trong những dấu hiệu an ổn. Không có gì khả nghi thật. Nhưng lý trí vẫn buộc tôi phải cẩn thận. Tôi quyết định rình rập bên ngoài, chờ đợi con gái lớn đi học về. Tôi bảo:

— Về nhà xem có gì nguy hiểm, hay có ai đến hỏi han đề bắt. Nếu không thấy có ai lạ đến hỏi, thì đem một cái áo ra treo ở chân song cửa.

Tôi dặn cẩn thận:

— Nhớ: có chuyện bất thường thì đừng làm chi hết, nếu yên thì mới treo áo. Nhớ kỹ: yên thì treo áo.

Chiếc áo được treo ra. Tôi dạo một vòng, lượn quanh, không thấy chi khả nghi phía ngoài, mới vào nhà... Mười phút sau vợ con đã hay mọi chuyện. Vấn đề chung của cả gia đình tôi là phải rời nhà cấp tốc, vì không chừng đến đêm là chúng đến nhà đề bắt. Phải rời cả gia đình, bởi vì Mật vụ có khi bắt cả vợ con. Mà phải rời đến một chỗ ở rất "bèm", không một ai hay biết, kể cả bà con quen, bởi vì Mật Vụ sẽ rình ở các chỗ bà con quen ấy để tìm ra những kẻ cần bắt. Kế hoạch được lập ra: tức tốc đi tìm một căn nhà mới, tức tốc dọn đến ngay trong buổi tối, và lúc dọn đi chỉ đi người không, hoặc với vài cái va ly và đồ dùng cần thiết. Và nếu đến tối mà không tìm ra nhà, thì chỉ còn một cách là phân tán gia đình ra, đến tạm nhờ những nhà bà con mà Mật Vụ chưa biết.

Ở Sài Gòn mà tìm nổi một căn nhà nội trong một buổi chiều là một công việc phi thường. Nhưng phải ráng... Chúng tôi phân công: nhà tôi tìm nhà, lũ con lo thu xếp đồ đạc, phần tôi lo giấy tờ di chuyển và thu xếp mọi công việc riêng...

Công việc riêng của tôi là đi tìm mọi người quen, những sinh viên, v.v... để bảo họ đừng đến nhà tôi nữa. Nội đêm nay, có thể là nhà bị canh chừng rồi. Để được yên trí, tôi cũng dặn họ: "...Nhưng dù bất cứ trường hợp nào, cũng không được khai đến căn nhà của tôi...". Bảo vậy là vì vẫn còn hi vọng rằng Mật Vụ sẽ bị chặn đứng ngay từ căn nhà Cao Thắng.

Trong những cơn khủng hoảng tinh thần, người ta thường bám vào những ý nghĩ, lý luận vắn vơ để yên tâm trở lại. Người ta đi tìm mấy ông thầy tướng, thầy số, thầy bói làm gì vậy. Tôi làm một lễ 3 quẻ bói, nghĩ lại thấy cũng tức cười,

nhưng kể ra cũng hơi lạ. Một quẻ toán dộn bảo: "Hoàn toàn bình an, vô tai nạn". Quẻ thứ hai là do ông bạn Đông Nam Á, coi tướng và xem Không Minh triết tự, bảo: "Không một tai nạn nào có thể xảy tới, mọi việc được cát khánh, tựa như cây khô gặp lại nước và sang xuân lại đâm chồi nảy lộc". Quẻ thứ 3 do một ông thầy bói trú danh, đoán cả tử vi, bảo: "Đại nạn về tiền vận đóng tại cung Tài, có Thiên Quan Quý nhân và Giải thần, lại có Triệt che các hung tinh, vận tháng đông tại Điền có Hóa Khoa, Thiên Đức, Phúc Đức, Thanh Long, Đế Vượng, có Thiên Giải chính chiếu, lại có Triệt chặn ngay Phúc Bình, Thiên Hình tợ Ách chiếu đến nên không thể nào bị tai nạn chi hết. Những tháng kế tiếp không có chi lo ngại". Ông thầy Tử Vi này còn đoán già: "Cứ ở yên nhà, ngủ cho say, chẳng thể có chuyện chi xảy ra đâu".

Thí dụ cho rằng số đúng như vậy, tôi nghĩ nhưng mình cũng phải đi. Biết là đề hành động thoát hiểm, chứ không phải đề ý y vào số mà coi thường nguy hiểm. Tôi nghĩ: "dù sao thì bánh xe định mệnh cứ quay. Nếu tối nay mà nhà tôi tìm ra căn nhà mới, thì nhất định là chúng tôi dọn nhà. Còn không tìm ra nhà mới, thì lúc đó sẽ liệu. Dẫu sao cũng cứ tự an ủi được đôi phần".

Chiều hôm đó, tôi quay về nhà, và được biết nhà mới đã mượn xong ở Giadinh, đã đặt tiền, đã có chìa khóa, và nhà đề trống, chỉ còn chờ dọn đến. Tôi vội vã đến liên gia trưởng xin giấy di chuyển. Công việc trả nhà được dễ dàng. Đồ đạc được bà con đem đi gói dùm. Và đến 9 giờ là chúng tôi ra đi, với mấy chiếc va li đựng những đồ cần thiết, và cái máy đầu thanh.

Đề phòng Mật Vụ đã canh chừng chúng tôi rồi, chúng tôi tổ chức cuộc ra đi như những người cách mạng thường làm để tránh lính kín bám theo sau. Dọc đường, chúng tôi thay tác-xi mấy lần, và thấy không có xe nào bám theo sau. Khi tất cả bước vào căn nhà mới, chúng tôi thở ra một cái dài, cái thở dài khoan khoái. Tôi nghĩ: "Từ đây, kể như cả gia đình này biến khỏi đô thành, không còn để lại một dấu vết nào. Chúng tôi sẽ ở yên trong nhà, không đến một nhà nào nữa, không để một ai biết căn nhà mới này. Mật Vụ dò tìm sổ sách tờ khai gia đình cũng không thể thấy. Có hỏi đến liên gia trưởng ở chỗ cũ của tôi, thì cũng chẳng biết chi hơn... bởi tôi đã không khai địa chỉ mới".

Cuộc sống ở căn nhà mới, về phương tiện vật chất, tương tự như cuộc sống trong tù, với những nhu cầu tối thiểu: không có một đồ đạc, chỉ có mấy chiếc chiếu trải xuống nền gạch... Nền gạch làm giường, làm bàn, làm ghế. Mua thêm cái lò dầu hơi, vài cái soong, vậy là đủ dùng. Về tinh thần cuộc đời ấy dĩ nhiên khác cuộc đời tù, bởi chúng tôi vẫn tự do đi chợ và đi làm công việc cần thiết. Phần tôi vẫn hàng ngày phải ra ngoài và đi lung tung, và cố nhiên phải cẩn thận tránh sự dò theo của Mật vụ.

Đối với lân bang mới và với liên gia trưởng mới, cuộc sống của chúng tôi, có thể có vẻ kỳ dị, — nhưng chúng tôi đã làm mọi chuyện để cuộc sống trở thành hợp pháp và hợp lý đối với những người chung quanh. Chúng tôi đóng vai trò của một gia đình ở tỉnh mới lên, đến đây ở tạm. Chúng tôi trình giấy di chuyển rất dè dặt hoàng với liên gia trưởng. Chúng tôi giả bộ dò hỏi về căn nhà vừa mượn, để tỏ ý định muốn mua. Lân bang mách: "Căn nhà ấy có kiện tụng lộn xộn". Đây là cái may để chúng tôi khai thác mà bảo với ông liên gia trưởng: "Căn nhà có kiện tụng, chúng tôi chỉ mượn tạm trong 1 tháng...! Ông liên gia trưởng đơn dả: "Nếu vậy, ông khỏi phải khai giấy gia đình, tôi chứng nhận cho cũng được. Ông cứ ở đây vài tháng cũng chẳng sao".

Những chuyện tôi vừa kể đều là những cái may, tuy nhỏ nhỏ, nhưng không phải là kém phần quan trọng. Bởi vì cái may nhỏ nhỏ lại đưa đến

(Xem tiếp trang 31)

THƯƠNG VỀ MIỀN TRUNG

Từ biển lúa xanh Hậu Giang hồn phơi nắng tỏ
Được tin buồn bão lụt miền Trung
Đàn lòng chúng đây, phấp phất lệ rung rung
Và tiếng hát đòi cung thành tiếng khóc...

Thương về em miền Trung trông cái mái tóc
Thống năm dài ôm mộng bướm trong sinh
Thống năm dài yêu màu tím hoa sim
Thống năm dài viết tên người yêu đầy trang sách vở...

Em còn không em giữa vùng bão tố
Em còn không em ven trũng dương phần nộ
Em còn không em dưới mái học đường gạch
Em còn không em bên thầy người vắng tiếng khóc?

Thương về mẹ miền Trung tuyết sương đầy
mái tóc

Nhánh tay gầy vun sỏi nương khoai
Nhánh chân gầy mang sọ đá chông gai
Và giòng mắt mùa hạnh đồ lữ...
Mẹ còn không giữa vùng bão tố
Gió điên cuồng xô ngã mái tranh
Nước điên cuồng vùi dập cánh đồng xanh
Sóng điên cuồng cuốn trôi bao kiếp sống?

Hỡi nàng thơ miền Trung, miền Trung cát trắng
Anh thương rừng tóc dừa xanh
Anh thương bờ vai nắng ấm
Chữ còn chỉ? - Vùng nước bạc mộng mênh!

Hỡi mẹ già miền Trung, miền Trung biển mặn
Con thương bóng núi khô cằn.
Con thương hồn sông cay đắng
Chữ còn chỉ? - Vùng nước bạc mộng mênh!

Hỡi miền Nam lúa xanh cùng chung giòng máu
Hỡi miền Nam trái thơm cùng chung mảnh đất
cha

Thương miền Trung rách ruột, lệ chan hòa?
Thương miền Trung héo hon, nghẹn ngào tiếng
noi!

Hỡi được thiêng Tự Do soi miền Trung tâm tôi!
Hỡi lửa thiêng bốn trời suốt băng giá miền
Trung!

(Năm Châu cách mặt nhưng chẳng xa lòng
Năm Châu có đợi dương chờ tình thương nhân
loại...)

Bao giờ cây miền Trung lại đơm hoa kết trái
Bao giờ lúa miền Trung lại xanh lá vàng bông
Hỡi Việt Nam giòng giống Tiên Rồng
Hỡi Việt Nam bốn ngàn năm máu xương lom
lịch sự?

Hỡi em miền Trung, miền Trung cách trở
(Anh đang dự chiến dịch Thu Đông
Đuôi lư giặc tham tàn man rợ)
Em còn không, em còn không?
- Anh ước thay em giòng lệ đắng!

Hỡi mẹ miền Trung, miền Trung thâm lặng
Mẹ còn không, mẹ còn không?
- Con thay mẹ tưới mồ hôi trên những cánh
đồng
Đề lúa xanh thơm tình yêu thế hệ...

Bài thơ này nhòa lệ
Thương gọi về miền Trung!
Bài thơ này nhòa lệ
Thương gọi về miền Trung!

MINH-VIÊN
(26-11-1964)

MỠI TÌNH KỲ LẠ...

ĐÂY là lần thứ hai Yvonne làm
tôi ngạc nhiên. Lần đầu tiên
cách đây 2 năm khi nàng gọi
điện thoại cho tôi tại Kuala-
Lumpur (thủ đô Mã Lai Á)
vào lúc 2 giờ sáng, bắt tôi lái
xe cho nàng đi chơi để kể tâm sự.

Và lần này nàng đích thân đến tòa báo gặp tôi,
khiến mọi người phải ngạc nhiên về cô gái ngoại
quốc đó và về cách ăn mặc rất Tây Phương của
nàng.

TRỌNG - NGUYỄN

Cũng như 2 năm về trước, nàng thường mặc
một chiếc jeans đen bó sát lấy chiếc mũ tròn cao,
một cặp giò dài và thon. Chiếc áo pullover màu đỏ
càng làm nổi bật chiếc quần màu đen và khiến cho
Yvonne đã sẵn nảy nở và khỏe mạnh lại càng khỏe
mạnh và nảy nở hơn.

Người con gái đó người ta tưởng rằng không
bao giờ biết buồn, biết tự lự, chỉ thích khiếu vũ, đi
cắm trại và nói chuyện với bạn gái. Nhưng nếu
bỏ cái mũm và bộ ngực khêu gợi của Yvonne để
nhìn sâu vào cặp mắt của người con gái 20 tuổi đó
thì người ta thấy rằng cặp mắt đó chứa đựng một
tâm sự nào nề, kín đáo.

Yvonne vui vẻ giờ tay ra bắt tay tôi:

- Tony (nàng gọi tôi bằng cái tên ngoại quốc

quen thuộc đó) anh mạnh khỏe chứ. Lần lần thông
được tin gì về anh từ ngày anh về Việt Nam.

Tôi cầm lấy tay Yvonne một bàn tay to, mềm
và trên mu có phơn phớt một chút lông. Nàng là
người Tân lai Argentine.

- Tôi vẫn khỏe, cảm ơn Yvonne.

Và tôi hỏi luôn, vẫn cái giọng đùa cợt thường
dùng với nàng mấy năm về trước.

- Ngọn gió nào đã thổi Yvonne đến gặp
tôi ở Saigon hôm nay?

Tôi tưởng Yvonne sẽ trả lời tôi bằng một câu
đùa nghịch khác nhưng bỗng nàng trở nên nghiêm
nghi, suy tư.

Nàng nói với tôi bằng một giọng nhỏ nhẹ:

- Tôi có một việc muốn nhờ Tony.

- Tôi sẵn sàng giúp Yvonne cũng như 2 năm
trước đây tôi đã thức dậy giữa 2 giờ sáng để lái
xe cho Yvonne đi chơi chung quanh thành phố
Kuala Lumpur.

Yvonne nhìn tôi, nheo mắt.

- Tony nhớ lâu quá nhỉ. Tôi tưởng Tony
giận tôi và quên chuyện đó rồi.

- Quen làm sao được hở Yvonne. Có những
câu chuyện nó đánh dấu đời mình như ngày tháng
đánh dấu thời gian.

Và tôi nhìn thẳng vào mặt Yvonne hỏi một
ngọt:

- Yvonne quên được anh Hùng chưa?

Tôi thấy Yvonne cúi đầu yên lặng. Nàng mỉm

tôi đi chơi phổ nói chuyện để được tự do hơn.

Nhìn nét mặt buồn buồn của Yvonne cùng ngồi
với tôi tại cái bar nhỏ trên lầu khách sạn Caravelle,
tôi nhớ lại cái đêm giao thừa năm đó Yvonne đã
ngồi khóc suốt đêm trên gác trọ của tôi.

Tôi gặp Yvonne trong một buổi dạ vũ và trong
buổi dạ vũ này nàng đã được bầu làm nữ hoàng
"Cha Cha Cha" và được một vé máy bay đi Hương
Cảng. Trên đường đi Hương Cảng, Yvonne định
ghé qua Saigon. Vì thế nàng đã muốn gặp tôi để
xin một vài địa chỉ làm quen. Chính trong chuyến
đi Hương Cảng này nàng đã gặp Hùng tại phi
trường Tân Sơn Nhất khi Hùng đáp phi cơ cùng
phái đoàn túc cầu V.N. qua Kuala-Lumpur dự trận
đấu giải Merdeka giữa 8 quốc gia Á Châu.

Không hiểu Hùng đã nói gì với Yvonne
mà từ giờ phút gặp gỡ ngắn ngủi đó, hình
ảnh Hùng đã in sâu vào đời Yvonne và
Yvonne đã mang theo cái hình ảnh đó theo nàng ở
khắp các cuộc xê dịch vì nàng là một nữ chiêu đãi
viên hàng không của hãng C.P.A.

Trong đêm giao thừa đó, Yvonne đã nói
nhiều với tôi về Hùng, về cái giọng nói của Hùng,
cái nhìn của Hùng và nhất là cái vẻ mặt "dần ông
và điềm tĩnh" của Hùng.

Yvonne cho tôi biết Hùng là một học sinh,
được chọn vào hội tuyển VN đi dự giải túc cầu
Merdeka vì Hùng đã tỏ ra rất xuất sắc trong các
trận đấu giao hữu giữa các trường.

- Tôi không bao giờ quên cái vẻ mặt của
người thanh niên đó khi chàng kiêu hãnh bước lên
phi cơ, giờ tay chào tôi và hẹn gặp lại tôi ở Kuala
Lumpur năm sau.

Rồi Yvonne nói tiếp:

- Các anh người VN, các anh có một cái gì
ảnh hưởng của người Pháp mà thanh niên
Mã Lai (ảnh hưởng của người Anh) không có.

Và Yvonne kể lại cho tôi cuộc đời của nàng
sau khi đã uống cạn 2 ly Cointreau. Nàng thích
rượu Pháp và thích được nghe nói về nước Pháp.

Tuy là người Trung Hoa, Yvonne không
thích giao thiệp với các thanh niên Trung Hoa vì
theo nàng thanh niên Trung Hoa không tế nhị, và
thiếu "élégant".

Theo nàng thì dân tộc tế nhị và tinh đảm
nhất thế giới là dân tộc Pháp. Dân tộc VN chịu
ảnh hưởng của văn minh Pháp nên nàng cho rằng
cũng tế nhị và "élégant" như vậy và bởi thế Yvonne
đã thấy một phần nào hình ảnh nước Pháp trong
con người của Hùng một thanh niên Việt theo học
trường J. J. Rousseau.

Yvonne cho biết nàng không có mẹ vì cha
nàng, một người lái buôn Argentine qua lập nghiệp
tại thủ đô Mã Lai không hề nhắc đến tên mẹ nàng.
Đến khi lớn lên Yvonne hiểu được rằng nàng không
phải là người độc nhất trên đời không có 1 người mẹ
chính thức.

Nàng không muốn hỏi mẹ nàng là ai vì sợ
rằng phải nghe một sự thật phũ phàng. Nàng cứ
tin rằng mẹ nàng đã chết hoặc đi một phương nào
xa lắm, không bao giờ trở lại gặp nàng, gặp ba
nàng.

Đêm đó Yvonne hỏi tôi:

- Chắc mẹ anh Hùng thương anh ấy lắm phải
không?

Tôi không biết trả lời Yvonne ra sao vì tôi
không quen Hùng chỉ biết qua lời Yvonne thuật lại.

- Các bà mẹ V.N. bao giờ cũng thương con.

Nghe đến đây Yvonne bỗng òa ra khóc. Bộ
ngực của nàng hờn hờn dưới chiếc áo mỏng. Tôi
không thể ngờ được rằng những người thiếu nữ
đẹp lại ham sống và nảy nở như nàng lại có đủ
thời giờ để khóc, khóc như nàng đang khóc trước
mặt tôi đêm nay.

- Ước gì em có một người mẹ như Hùng!

(Xem tiếp trang 6)

CHÚC MỪNG NĂM MỚI

☆ DACOTEX ☆

KỸ NGHỆ DỆT ĐÔNG Á

Công ty trách nhiệm hữu hạn

Số vốn 30.000.000\$

VĂN PHÒNG

35 đường Phú Kiết
(Đầu nhai) SAIGON

NHÀ MÁY

185-189 Hương Lộ 15
Phủ Thọ CHOLON

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

SALON CỤ-PHÚ

506-508 - Lý-Thái-Tổ SAIGON

- CẦN MUA GẤP -

Nhiều Vespa, Lambretta từ 10 đến 74.000đ.
Trả tiền ngay trong 5 phút thôi gửi.

NHẬN MUA những xe đã CẮM. Có nhiều xe trưng
bày tại SALON. Các bạn cần bán xe gấp không mất
giá, hãy viếng SALON CỤ PHÚ chắc chắn sẽ hài lòng

MỐI TÌNH KỶ LẠ...

(Tiếp theo trang 5)

Yvonne nói được có thể rồi gục đầu úp mặt vào hai bàn tay.

Ly rượu cointreau thứ ba đã cạn trên bàn và tôi đã ly thứ 4.

Vì ít khi được thấy người con gái đẹp khóc trước mặt, tôi có một cảm giác lạ. Tôi cho rằng những người đàn bà đẹp trên đời này không bao giờ biết khóc mà chỉ biết cười và họ sinh ra để làm đàn ông chứ không phải để đàn ông làm khổ họ.

Trường hợp Yvonne khiến tôi phải chú ý. Có lẽ đêm giao thừa này Hùng không nghĩ gì đến Yvonne nhưng Yvonne nhớ tới chàng vì nàng không còn ai để nhớ lại trong cái giờ phút thiêng liêng này.

Tôi nhớ đã có lần Yvonne nói với tôi một câu nhận xét về tâm lý đàn bà :

— Chúng tôi, đàn bà, không thích những người mình chinh phục mà thích những người chinh phục mình.

Tôi không biết Hùng có cái gì để chinh phục tôi ngay từ khi chàng nhìn tôi ở phi trường Tân Sơn Nhất.

Yvonne vẫn úp mặt vào 2 bàn tay. Ánh điện mờ trên căn gác trọ chiếu xuống cái thân hình vẫn quyến rũ của nàng. Tôi tự khinh tôi vì cho rằng tiếng khóc của nàng không làm tôi quên đi cặp giò đều đặn trong bộ "Cheong Sam" cắt chèn vào người.

Tôi nâng đầu Yvonne lên. Yvonne nhìn tôi uối nức nở :

— Xin lỗi Tony, tôi làm cho Tony buồn trong đêm giao thừa.

Rồi nàng đứng dậy, lại chỗ có đặt chiếc máy hát, tự chọn những đĩa VN tôi mua đem sang từ bên nhà.

Nhạc trời bài "Phiên gác đêm Xuân" của Nguyễn Văn Đông.

— Tôi thích bài này vì Hùng đã cho tôi đĩa hát này khi chúng tôi gặp nhau ở phi trường Tân Sơn Nhất lần đầu tiên.

Và Yvonne nói tiếp :

— Tôi thường vịn đĩa hát ở nhà để nhớ đến Hùng. Nhất là vào những đêm buồn như đêm nay.

Nhìn Yvonne chăm chú nghe nhạc, tôi không hiểu người đàn bà đó sống bằng hiện tại hay sống bằng kỷ niệm.

Đêm đã khuya. Gió đêm tạt cái lạnh của rừng núi vào căn phòng của tôi. Tôi đứng dậy định đóng cửa sổ thì Yvonne ngăn lại, với giọng tình cảm :

— Yvonne thích gió lạnh về đêm. Nó làm cho Yvonne nhớ một cái gì.

Nghe Yvonne nói, tôi không thể ngờ được rằng một người đàn bà ngoại quốc có lối sống phóng khoáng theo kiểu Tây Phương lại còn có những phút sống mơ mộng kiểu người Á Đông, thứ nhất là kiểu người VN. Tôi thấy Yvonne gần tôi hơn và có thể làm tương nhượng với mọi người con gái VN khác đã uống rượu trước mặt tôi.

Nàng đã uống cạn ly rượu cointreau thứ 4 và bắt đầu nói về nước Pháp. Nàng nhắc lại câu Hùng đã nói với nàng ở phi trường cách đây 2 tháng : "Cherchez la femme".

Nàng hỏi tôi câu đó ngụ ý gì. Tôi cho nàng biết rằng hai chữ đó có nghĩa là cứ tìm người đàn bà thì hiểu được nguyên nhân nhiều sự việc. Bởi

vì người đàn ông đã có nhiều hoạt động tốt đẹp hay xấu xa do người đàn bà xúi giục, khuyến khích.

Yvonne ngắt lời tôi :

— Có lẽ vì thế mà ba Yvonne đã bỏ Yvonne để về Argentine, đi theo một người vợ Pháp.

— Một người vợ Pháp ? Tôi hỏi ngạc nhiên.

— Phải, một người vợ Pháp. Ba tôi cướp vợ của một người bạn thân, chủ một đồn điền cao su ở ngoại ô Kuala-Lumpur. Các bạn ba tôi bảo tôi rằng tính ba tôi thích nguy hiểm và thích làm những cái gì không ai làm được.

Rồi Yvonne nói thêm, ra vẻ biết suy xét :

— Bây giờ tôi hiểu tại sao ba tôi bỏ tôi và tôi tha thứ cho cả 2 người...

Câu chuyện đi vào một vấn đề khác khiến cho Yvonne đỡ buồn và nàng đã cạn hết ly rượu Cointreau thứ 4. Nếu ban ngày thì tôi hẳn đã thấy cái phản ứng của rượu trên mặt, trên mắt Yvonne. Nhưng vào ban đêm tôi chỉ thấy Yvonne đôi hường ngời luôn, có lúc nàng duỗi thẳng 2 chân dài ra đằng trước, trông đẹp như một pho tượng Hy Lạp.

Tôi để tay lên chân của nàng. Nàng để bàn tay tôi và để gió đêm lướt trên da thịt, không rút chân lại...

Đêm hôm đó, tôi ăn giao thừa không phải chỉ có một mình...

Đoàn túc cầu VN đã lại sang dự giải Merdeka lần thứ 7. và lần này lại có Hùng cùng đi. Tôi báo tin cho Yvonne biết. Nàng mừng quá quên cả cảm ơn tôi.

Lần này Yvonne được mời cầm cờ VN trong khi đoàn túc cầu VN trình diễn với khán giả trong đêm đầu tiên. Yvonne mặc áo VN quần đen. Trông xa, không ai ngờ được rằng nàng là một cô gái ngoại quốc.

Nàng bảo với tôi rằng quần áo đàn bà VN đẹp lắm, tha thướt lắm nhưng sức quyến rũ không nhanh và mãnh liệt như quần áo Tây Phương.

Với bộ quần áo VN người ta phải nghĩ ngợi nhiều về cái thân hình người đàn bà bên dưới lớp vải che giấu... Và nàng lý luận hóm hỉnh :

— Có khi người đàn ông muốn tương tượng hơn là muốn thưởng thức.

Buổi trình diễn đó, Yvonne đã cười với Hùng trên sân cỏ, không ai thấy 2 người cười với nhau. Gió chiều thổi mạnh vạt áo của Yvonne về phía Hùng. Yvonne không có thói quen giữ lại tà áo nên cứ để mặc cho gió thổi, khiến Hùng thấy rõ hình dạng của hai cặp đùi tròn bọc trong lớp vải đen.

Và đêm hôm đó, Yvonne gọi điện thoại cho tôi lúc 2 giờ sáng. Nàng nói nàng yêu Hùng và nhờ tôi thu xếp để được gặp Hùng.

Tôi từ chối vì tôi biết rằng nếu để cho Hùng gặp Yvonne thì chàng trai ấy sẽ vì sắc đẹp của Yvonne mà mơ màng thơ thẩn, chàng sẽ không còn đầy đủ nhanh nhẹn để trở tài trên sân cỏ.

Tôi hứa sẽ thu xếp cho Yvonne gặp sau khi các trận đấu đã kết liễu. Nàng không chịu và khóc, cho tôi là người ác, không biết thông cảm với những người đau khổ. Tôi đành vậy vì lúc bấy giờ tôi thấy danh dự của đoàn túc cầu VN, to hơn mối tình của của Yvonne đối với Hùng.

Nàng năn nỉ mãi trong khi tôi lái xe cho nàng chạy khắp thành phố. Nàng coi tôi như một người anh đang khi tôi không muốn được nàng coi như vậy. Dù sao thì nàng cũng đã yêu Hùng và những câu tán thưởng hoặc khen ngợi của tôi đối với sắc đẹp của nàng lúc này không có giá trị.

Thế là Yvonne giận tôi và đi tìm gặp Hùng một mình. Hai người trẻ rất dễ thông cảm và lẫn đó. Hùng đã tỏ ra kém xuất sắc trong các trận đấu. Chàng trai 18 đã bắt đầu yêu và mơ mộng.

Và từ đó, Yvonne cũng im lặng hơn, ít khi nói tới Hùng trong khi gặp tôi. Hai người đã đi về một góc vũ trụ để yêu nhau và nhớ nhau.

Khi Hùng về nước, Yvonne khóc trước mặt mọi người khi phi cơ sắp cất cánh. Trước kia nàng yêu âm thầm bao nhiêu thì bây giờ nàng lại tỏ bày sự nhớ nhung ồn ào bấy nhiêu. Khi lên phi cơ, Hùng còn trao lại cho nàng một chiếc khăn "mouchoir" mới. Tuổi trẻ không kiêng, nhưng thực ra cho khăn tay như vậy là điềm xấu, mối tình sẽ tan vỡ hoặc có khi gặp tai nạn.

Yvonne nhìn tôi... Chiếc bar nhỏ trên lầu Caravelle yên lặng quá. Nàng cho tôi xem cái bưu thiếp :

"Muốn gặp Yvonne trước khi anh đi xa. Hùng."

Nàng hỏi tôi :

— Anh có biết anh Hùng sắp đi đâu xa không ?

Thực ra tôi không quen thân Hùng và chỉ biết Hùng qua Yvonne.

— Tôi không biết, hình như Hùng đã bị động viên. Tôi trả lời Yvonne.

Yvonne cho tôi KBC của Hùng và nói rằng hiện nay Hùng đang đóng ở Biên Hòa. Nàng cho tôi cả số giấy nói của tiểu đoàn Hùng.

Tôi gọi giấy nói cho Hùng. Một người tự xưng là bạn thân của Hùng trả lời ở đầu giấy :

— Thiếu úy Hùng bị thương ở trận An Lão, đem về nhà thương Cộng Hòa và đã từ trần chiều hôm qua.

Tôi bỏ giấy nói xuống đứng thẩn người ra một lúc và báo tin đó cho Yvonne hay.

Tiếng nàng khóc dấy cả chiếc bar nhỏ bé...

Ngày hôm sau theo sau quan tài của Trung úy Nguyễn quý tướng, ngoài họ hàng bè bạn còn có một người con gái ngoại quốc khóc nức nở...

Người ta không biết nàng kể về những gì bằng tiếng Anh nhưng chỉ biết là nàng đã mất một người yêu...

Thiệp Cưới ĐẸP

Thơ in Kim Hùng

184 LY THAI TÔ SAIGON

NHIỀU KIỂU MỚI LẠ

PHONG NGŨA

„GHÊ CHÓC, LỖ LỎI“
„GÃI TỚI ĐAU, ẺN LAN TỚI ĐÓ“

KHÔNG PHẢI THOA PHẾT SƠ SÀI
NGOÀI DA MÀ HẾT, DẦU CÓ HẾT
CHỖ NÀY CŨNG LỖ LẠI CHỖ KIA..

NÊN UỐNG:

GIẢI PHONG SẮT-ĐỘC-HOÀN ÔNG-TIỀN

30 NĂM DANH TIẾNG

HỎI CÁC TIỆM THUỐC HOA VIỆT, SAIGON 228 LÊ THÁNH HÒA

ĐÓN MỪNG XUÂN

HOA-LƯ ĐỊA-ỐC mừng Quý khách

Chúc bạn năm nay thật phát tài
HOA-LƯ đã chúc hẳn không sai
Mua nhà, mua đất thêm thêm mãi
Trời phật ban cho cứ việc xài

★

Ất Tỵ cầu mong gặp phúc lành
Tiền vô tốc độ thực là nhanh
Mua nhà, mua cả Villa nữa
Biết cách gia tăng thế mới sành

★

Chúc bạn năm nay bán được nhà
Bán rồi mua lại lớn bằng ba
Không chừng bán một mua năm cái
Công việc làm ăn tấn phát mà

★

HOA-LƯ ĐỊA-ỐC

62 Võ Tánh SAIGON Đ.T. 22611

Quản thủ Tài Sản
Kiến Trúc Trang Trí.
Cho mượn, mua bán nhà, đất, vườn, sở
Nơi đáng tin cậy của quý khách
Tiếp đón niềm nở, lịch thiệp, mọi công việc đã
giao đều được vừa ý

HÒA CẢ LÀNG ĐI ĐỂ ĐÓN XUÂN !

Bởi lẽ theo « cha » Phạm Việt Tuyền,
Báo Tết in ra bán có tiền,
Đủ để anh em cùng hợp mặt,
Tất niên được chen khỏi chi tiền.
Bởi thế mỗi năm báo Tết ra,
Lại van, lại vẽ lại thì ca.
Chén xong một bữa là... tiểu hóa,
Báo Tết xem chừng mệt quá ta !
Tết, tết xuân xuân ở đất này,
Quanh năm nắng cháy Ớt, tiêu cay.
Vì gan dám nhận vói lý để,
Chỉ sợ « hoang mang » cái dạ dày.
Thế thì cảm hứng biết tìm đâu ?
Rõ cái cảm râu, thấy mọc râu.
Vì nọ van chương mà phát tướng,
Học đòi tuyên bố một đôi câu.
Tuyên rằng : cách mạng hóa Đàn ngang
Có nghĩa là thôi ! Hòa cả làng.
Cách mạng nếu pha chanh với dấm
Làm sao có thể dễ giàu sang ?
Tuyên bố xong rồi kiểm điểm xem
Tình hình năm cũ rồi tìm lem.
Độc tài quật xuống, dân làm chủ,
Dân mới nhìn qua cũng đã thêm.
Cách mạng vừa xong phó tổng thăng.
Có quyền, có thể cụ hung hăng.
Bao năm nhần nhục làm thơ lại,
Ôi ! biết bao nhiêu sự bất bằng !
Cách mạng chơi chơi mấy tháng tròn,
Dân chưa ngủ kỹ, cóc ăn ngon.
Họ liên vãng tục : rùa như thế,
Thì nước Nam ta liệu vẫn còn ?
Tuy vậy mà ông Thủ tướng rùa,
Thông quan tiến chức cũng chơi chưa.
Chương trình kế hoạch bao la lắm
Ai khỏa chương trình cứ việc mua !
Dân nào có khối giấy tờ ma !
Cách mạng than ôi ! vẫn thế à ?
Độc phủ mấy ông ngồi chật chỗ,
Còn đâu thừa chỗ để dân ta !
Những tướng dân ta tính vốn lành,
Nước riêng của các bậc đàn anh.

Bà đầm tảo : Lại lạng xé « mốt » rồi ?...
— Ấy hân thua bạc đấy...

Làm nem, làm chả chỉ không được,
Hơi sức đâu mà cứ đấu tranh ?
Nhưng dân thì chịu, tướng thì không,
Tướng có đàn em, có « kẹo đồng »,
Tướng mới đem quân về chính lý
Thế là nước lã đổ ra sông !
Bán tướng tạm lên Đà-lạt năm,
Tuy rằng bị giữ vẫn cho tham,
Đa-thành mây sớm, mưa chiều mãi,
Luân quân mà rồi quá nửa năm !
Chính lý thay ông Thủ tướng... quân,
Thêm ba ông phó đứng quây quần.
Một ông chính trị, ông quân sự,
Ông nữa văn Anh đọc đã thuần.
Danh từ chủ tịch ngó không hay,
Bởi thế cho nên lại phải thay.
Quốc trưởng họ Dương to quá cỡ,
To như Báo Đại lúc còn Tây.
Thế rồi việc nước bắt tay vào,
Tuổi trẻ thường thường bản lãnh cao.
Nội bộ nếu như chưa cùng cố,
Tắc lòng diệt Cộng vẫn nao nao.
Diệt cộng bằng như muốn mạnh thêm,
Năm cha, ba mẹ chẳng sao êm,
Ông già, bà vịt lảng nháng mãi,
Giải quyết toàn trong thế gọng kềm.
Muốn dứt cho ra : thảo hiến chương,
Quyết tâm toan tính chuyện phi thường.
Vũng Tàu một buổi hây hây gió,
Các tướng đóng tâm tở lập trường.
Lập trường vừa tỏ, báo vừa đăng,
Đã thấy sinh viên họ nghiêng rằng :
« Đả đảo ! » « Xuống đường ngay ! Đả đảo ! »
Hiến chương thôi thế cũng cầm bằng !
Nhờ gió, ngoài Trung mấy giáo sư
(Giáo sư ai báo họ vô tư ?)
Thời nay học dờ còn tranh đấu,
Huống « chúng ông đây học rất cừ ».
Học cử chính trị dĩ nhiên cao,
Cư quốc say như hút thuốc láo.
Họ ban Lập trường năm, bảy « tít » (1),
« Trước tiên phải nhổ hết Cẩn lao ».

Nhưng bọn Cẩn lao trốn mất tiêu,
Chúng vào « Cứu quốc » khoe bao nhiêu !
Xúi dân giết nhưng thành « ngon cổ »
Đan « mạc » Cẩn lao (Thế mới liêu).
Chủ tịch năm xưa thích bác Hồ,
Về snu phực vụ nọ nhà Ngô,
Có xe Cạn Cạn cho chưng diện,
Ai nhớ chàng ai, Phật giáo đồ ?
Đội mũ đeo râu cách mạng vào,
To đây « trong sạch » đã làm sao ?
Làm sao ? Tựa chẳng làm sao cả,
Cụ Thượng bây giờ ghé rất cao !

Cứu quốc lung tung mấy tháng trường
Nông thôn tình trạng nát như tương
Chỉ thông cộng sản là vui vẻ
Tiếng khóc dân lành rỏ thảm thương.
Hiến chương tiêu hủy, chuyện cho qua.
Mọi việc từ nay lại xử hòa !
Nhưng bác phó, Hoàn nhiều chính trị,
« Bim leo đậu đỗ » (3) — nói không ngơ !

Bác liên đảng báo « tổ » nhau chơi,
Tổ muộn cho nên tổ quá « chờ » !
Bác có ngờ đâu ông tướng vững,
Ai tâm cổ sẵn để mình xoi ?

Bao năm hải ngoại chịu năm khàn,
Cách mạng người ta mới mở màn.
Những tướng đem tài xoay vận hội,
Thời khi chẳng gặp lại... Hoàn
Lại xách va ly, lại xuất dương,
Phen này nghĩ tới mẹo doanh thương.
Tuổi trôi đến cõi tri thiên mệnh (4)
Bán quán nuôi con lính hoạn trường.
Ông phó Hoàn đi, phó Oánh thay,
Tướng quân nghỉ một một hai ngày.
Đã thành khí hậu nghe chừng tốt,
Vội bữa nghe chừng bệnh khỏi ngay.
Khỏi bệnh thì về gánh việc to
(Việc dân, việc nước cứ riêng lo)
Tướng quân nào có ham gì nó ?
Ăn ốc, xin ai cho nói mớ !

Vậy là xử lý sáu mươi hăm.
Tổng trưởng thông tin khai nhệc mồm.
Lại có ngày giờ tuyên bố nữa,
Thời lại... (2) Cứ việc vênh râu tôm.

Quên nói rằng khi bỏ Hiến chương,
Thì ban lãnh đạo cũng tăng cường.
Ba đầu chụm lại chung lo việc,
Có sáu bàn tay khỏe dị thường !

Đúng ngay, đúng tháng tướng quân trao,
Thượng Hội Đồng lo việc chuyên giao.
Ai Thủ ? là ai ? dư luận hỏi ?
Ông Viên ? Ông Nhật ? (6) cứ xôn xao
Bỗng dừng một cái cụ Đồ Hương,
Thấy đứng đầu tên sỏ đoạn trường.
Nội các lập trong bầm sáu tiếng,
Khen cho bản lãnh đã cao cường !
Còn ai đại đột thích lóm thời ?
Cụ thủ ra công cố sức mới
Nhưng khách anh hùng chưa có vội,
Nhận xong lại chối — chối mà chơi !

Miền là qua khỏi bước cheo leo.
Người ta chẳng hiểu cho lòng cụ,
Nay bác, mai chỉ cứ ý eo,

Dù ý eo gì cụ vẫn trao.
Cụ đây nào phải những « tay mơ » ?
Quyết trồng đất xấu nên còn còi,
Trồng đất phì nhiêu tất xon xơ.

Dư luận ầm ầm khắp mọi nơi,
Cụ quyền chủ tịch (7) lại không chơi.
Tình hình rối rắm la như thế,
Bằng gỗ cho ra cũng hết hơi

Nhưng bỗng ngoài Trung báo lỵ to,
Thiên tai thảm khốc, quốc dân lo
Vấn đề nhân sự thành vô nghĩa.
Xếp đấy, mai kia sẽ giở tro.

Suýt nữa thì quên chuyện biều dương,
Mấy ông tướng, tá chạy ra đường.
Giữa trưa nghe tiếng Lâm văn Phát :
Thôi chết ! Sài Gòn lại nhiều như ong !

Nhưng rồi thu xếp chỗ onh em,
Đi vạch lưng mình kẻ khác xem ?
Nên cả hai bên cùng hợp báo :
« Không công, không tội »... (chuyện này

Dân chúng xì xào : Đảo chánh ư ?
Bên trong chẳng biết thực hay hư ?
Ít ngày sau đó Dương văn Đức
Cùng mấy « ông lang » bị « định cư ».

Tòa án vùng ba thiết lập ngay
Hỏi cung, buộc tội bốn năm ngày
Cuối cùng tha bổng — Vàng tha bổng !
Hòa cả làng ta — Thế mới hay !

Hòa cả làng rồi các cụ ơi !
Xưa nay đâu chín bỏ làm mười.
Người mình dễ tính là như vậy,
Thiệt các đồng bào qua chịu chơi (8)

Ta « chịu chơi » chàng các cố nhân ?
Hỡi ngang cung sĩ, bỏ cu Dân !
Nếu năm Ất tị còn gây cản,
Hòa cả làng đi để đón Xuân !

HÀ THƯỢNG NHÂN

(1) B-o Lập trường, ở Huế đề giá 5đ. nhưng có một
đạo bán giá chợ đen 7đ., 8đ.

(2) Câu tuyên bố của b.a. Quế, chủ tịch H.B.N.D.
C.Q. B.a. Quế trước có tên trong phong trào « báo vệ
Hòa bình thế giới » (phong trào thân Cộng) bị đưa ra Báo
Sau xin ở lại làm việc với Ngô đình Cẩn.

(3) Sau khi Hiến Chương Vũng Tàu bị xé bỏ, b.a.
Nguyễn Văn Hoàn có đăng báo 1 tài liệu tố cáo rằng : trong
chính phủ b.a. không có quyền hành động v.v...

(4) Ngủ thập tri thiên mệnh.

(5) Lối lại để điều thanh công dị.

1 họ Đặng Dung, Đặng Tất

(6) Có một đạo báo chỉ cứ phóng đoán b. Nguyễn Văn

Viên hoặc b.a. Hồ vào Nhựt sẽ là thủ tướng

(7) Cụ quyền chủ tịch Nguyễn Văn Chữ rút khỏi Thượng

Hội Đồng Quốc gia.

(8) Ăn cắp một chữ của Chu Tử.

Trắng Đen

YÊU «ĐẸP»

TRẦN-HOÀNG

K

HI Tê Hoàn Công tuyên bố: «Quốc nhân hữu tật» cái tật ấy được vị quân sư khai quốc là Quàn Trọng cho rằng vô hại tới nghiệp bá. Xét kỹ cũng có lý.

Nếu gọi nó là cái «tật» thì đặt đứng vào quan điểm của chúng nhân, nếu đứng vào lập trường của thầy Trang, Cụ Lão, nhơn giới không hạn chế như thầy Không, hẳn chưa chắc đã cho thể là một cái «tật», biết đâu đây chẳng là một lối như trăm nghìn lối khác để đạt Đạo.

«Đồng qui nhĩ thù đồ»! Vậy yêu «Đẹp», biết yêu cho đúng yêu cũng là một đường đạt Đạo.

Có một câu thơ của một chàng áo xanh:

Thiên hương một giấc mộng vàng
Ngàn xưa ai đó hỡi chàng áo xanh
Ngàn sau vẫn một nghiệp tình
Bằng khuông tự nhủ lại mình đó ru.

Chàng ta tuyên bố:

Đạo Phật tôi kính sợ, Đạo Thiên Chúa tôi kính mến, Đạo Không tôi kính yêu, nhưng cả ba đường Đạo ấy, từ khi đi tìm xét không thể theo nổi, vì thế tôi xin theo đường đạo thích hợp với tình, ý, nguyện của tôi là Đạo Mỹ.

Vì mắc phải cái nghiệp yêu Đẹp, ngàn xưa đã từng là chàng áo xanh, thì kiếp này, bây giờ, và cho đến cả ngàn kiếp sau nữa, chàng cũng chẳng thể thành Phật, cũng chẳng thể thành Thánh mà vẫn chỉ «bằng khuông tự nhủ lại mình đó ru», một chàng thư sinh Liêu Trai thung thàng, trên con đường Đạo «Đẹp», muốn bao giờ tới thì tới.

Vậy cái đạo «Đẹp» đó là đạo gì khiến chàng thư sinh đa tình kia mê mẩn say đắm, đến nỗi quay trở bao nhiêu kiếp vẫn chưa tỉnh giấc luân hồi, vẫn lầy lầm thịch thủ được nỗi chìm lơ lửng trong bể yêu sóng mền?

Đẹp thể hiện ở một giai nhân ư?

Phải. Đó là một đường lối thể hiện cụ thể nhất, rõ ràng nhất. Giai nhân, ai trông thấy cũng biết là Đẹp. Người Đẹp có cứ gì riêng phải nam thường thức mà ngay cả phái nữ nhìn thấy người Đẹp cũng phải bồi hồi...

Từ thời xa xưa hồi Cách Mệnh bên Pháp, nhìn người đẹp thể hiện ở Récamier phu nhân thiên hạ đã phải nói: «Mỹ sắc cũng tạo được một xã tắc riêng, y như là thiên tài và sự thành công. Nàng Juliette Ricamier đã ngự trị một dân tộc với những thần dân riêng của nàng».

Quả thế thật nếu người Đẹp không muốn tạo một quốc gia với một thần dân riêng mà chỉ định bụng đồ thành nghiêng nước mà chơi tất thành cũng nghiêng mà nước cũng đổ.

Điều Thuyền, Tây Thi, Dương thái Chân...

Nhược luận phá Nga Công đệ nhất

Hoàng Kim chỉ hợp chú Tây Thi!

Những trang tuyệt sắc làm điên đảo một thời.

Nhưng chàng thư sinh tu Đạo Đẹp kia liệu có giới hạn quan niệm Đẹp ở một hình thức cụ thể bất biến? Cái Đẹp của giai nhân còn hạn định bởi không thời gian liệu có đủ khả năng xứng danh Thiên Hạ Sắc để khách sĩ tình có lòng yêu Đẹp không bờ bến, thỏa mãn?

Nếu Đẹp còn bị thao túng bất biến thì cả Tư Mỹ, Bát Giai Nhân, một người đều có thể đúng yêu đấy, nhưng lại đáng chán ngay đấy. Vì thế chàng mà Từ Thức chán Giáng Hương?

Đẹp phải linh động phải biến ảo, thoát một cái là Thúy Kiều, thoát một cái là Dương Quý Phi, thoát một cái là Tây Thi, là Điều Thuyền...

Có những giờ phút mà nàng Cleopâtre đắc kỳ sở.

Chỉ một phút ấy nàng có uy lực khiến cái Đẹp của nàng như ánh sáng tỏa ra khiến mọi người choáng mắt. Ngoài phút ấy, uy lực không còn nữa.

Vì thế, yêu Đẹp là yêu tất cả người Đẹp, yêu tất cả giai nhân kim cổ, mỗi người ở một khía cạnh, ở một khung cảnh, ở một thời gian riêng biệt.

Tiến tới mức yêu vô câu, yêu để chiêm ngưỡng, để thưởng thức, như yêu muôn vàn đóa hoa, như yêu muôn vàn bản nhạc, muôn vàn bức họa, muôn vàn hành động, ý nghĩ đẹp, cái yêu thanh thoát ấy, thật tham, thật khó khăn, nhưng thật chí tình và đắm say đến điên dại, yêu Đẹp như thế mới thật đạt Đạo Mỹ...

Nếu gò bó tình cảm, nhơn giới, quan niệm trước một cái Đẹp cũng gò bó, chật hẹp, cụ thể, bất biến, hành động của chàng thư sinh áo xanh kia sẽ chỉ là một hành động của bọn tục cốt, làm sao chàng có thể thênh thang tiêu sái để lóe tia tia mắt sáng ngời của kẻ trông thấy Đạo.

Cái Chân Mỹ muốn hình vạn trạng khi thể hiện để tiếp xúc với nhơn giới như bóng giai nhân, như đóa hoa, như bức họa, như một cảnh trí thiên nhiên, khi tiếp xúc với tâm giới như một cử chỉ đẹp, một hành động hào hùng, một ý niệm vị tha, một tâm hồn cao thượng, kẻ đạo đồ muốn nhận chân được những vẻ đẹp ấy, cũng phải có những khả năng riêng biệt tới thiểu.

Về đẹp chưa chan trong vũ trụ, kẻ có căn nhận được ngay, kẻ không có căn tuy nhìn, tuy nghe mà không thấy, chính vì chưa có tâm nhơn, luyện được tâm nhơn tức là phục hồi được cái căn, và phải có căn mới thành đạo đồ của phái yêu Đẹp được.

Kẻ có tâm nhơn tức là một kẻ độc lập.

Độc lập để nhận định để thưởng thức.

Nếu kẻ nào đó bị mê đi vì nhục nhơn, như một người «dự khán triển lãm» bị xách cao lên rồi quay tít cho choáng hồn tới tâm mặt mũi, khi đi xuống đất cho đứng ngất mồm, hẳn lúc đó bao nhiêu tác phẩm tuyệt diệu trình bày sẽ hiện trước mắt rồi loạn hỗn tạp như của Picasso hết, để người chê cũng chê, người khen cũng khen, người luận biện chê khen cũng luận biện chê khen, mà cái Đẹp thực, cái Đẹp Chân không máy may lọt nỗi vào cửa sổ của Tâm Nhơn.

Kẻ ấy tuy muốn làm Đạo đồ của giới Mỹ, vẫn không được thưởng thức mây may nào của cái Đẹp, vẫn thiệt thòi, vẫn đứng ngoài lẽ của khu rừng thanh u nhũ khiết.

Vì thế chàng thư sinh áo xanh nào đó muốn hướng về đường Đạo phải đã hướng ngay trong chặng đường đi tìm Đạo.

Cũng vì thế mà Đạo Đẹp, thứ vị cho kẻ đi cũng như cho kẻ đến, lòng như cánh bướm, đường như nhũ hoa, và từ chặng đường đi, đến đích tới, đều là Đẹp, Đẹp, Đẹp...

Khách yêu giai nhân, yêu hoa, yêu thơ, yêu nhạc, yêu tâm hồn đẹp, cử chỉ đẹp, yêu đắm say chân thiết, yêu rất rộng chòm lẩn kìm cổ đông tây, lòng lâng lâng vô câu, không khao khát đạt Đạo mà Đạo đã chum lầy người rồi, không đòi hỏi biến cái thể giới mà thể giới đã biến cái ngay từ nội giới của quý khách.

Trên đường đi khách thấy như buổi đầu Xuân, như sáng chửa nhạt, người người hoan hỷ trông thấy nhau không cần cười đã nhìn thấy khoẻ mắt nhau cười, từ đứa em nhỏ bán báo, đến ông cụ già tóc trắng phơ đều hân hoan một vẻ tươi vui sáng đẹp.

Con đường ấy có thể nào là con đường rom rác của bi đai của xấu xa, của chiến tranh của tàn khốc?

Vì thế mà chàng áo xanh đã lớn tiếng «Thiên thượng địa hạ duy mỹ độc tôn». Nếu Tê Hoàn Công cũng quan niệm cái «tật» của mình theo chiều hướng ấy, thì tật không còn là tật nữa, mà chính là đường Đạo.

Một đường Đạo để theo nhất, thích thú nhất và cũng hiệu quả nhất cho mình cho người và cho cả thế giới.

Thế rồi kẻ đạo đồ áo xanh kia nếu căn chưa vững thì luyện lấy căn, khai phóng nó khỏi thức phục triển miên của hệ lụy để rồi:

Ngàn sau vẫn một nghiệp tình
Bằng khuông tự nhủ lại mình đó ru!

IÊT Cầu Tiên bị nhục ở NGỒ... được tha về nước. Phạm Lãi cho đắp một cái thành mới, bao bọc núi Cối Kê. Sau khi Cầu Tiên thiên đô sang

về đây bảo Phạm Lãi:

— Ta thật thất đức để đến nỗi nước nhà suy đồn, đem thân đi làm nô lệ, nếu không có quan Tướng Quốc và các quan Đại phu giúp vào thì sao được như thế này!

Phạm Lãi nói:

— Đó là nhờ cái phúc của Chúa Công, chứ chúng tôi có công gì! Nhưng xin Chúa Công chờ lúc nào quên cái nhục ở Thạch Thất, thì mới có cơ báo thù được nước Ngô.

Cầu Tiên nói:

— Xin vâng lời dạy bảo!

Bấy giờ giao quốc chính cho Văn Chung, giao quân chính cho Phạm Lãi — Tôn hiền, lễ sĩ, kính lão, tuất bản: trăm họ đều bằng lòng lắm.

Cầu Tiên hỏi quần thần cách để phá nhà Ngô — Văn Chung nói:

— Tôi có 7 kế: 1) Chịu tổn của cái để làm cho Vua Ngô bằng lòng;

2) Lấy giá đất mua thóc và cỏ, để làm cho nước Ngô phải trống không;

3) Đem mỹ nữ sang dâng, để làm cho phải mê hoặc;

4) Đem thợ khéo, gỗ tốt sang dâng, để cho làm cung thất tổn hại tiền bạc;

5) Dùng kẻ mưu thần để làm cho nước loạn.

6) Hại kẻ gián thần, để làm cho thế cô,

7) Tích của, luyện quân để đợi dịp hân suy yếu. Nhưng mưu độc hiểm nhất là cái kế thứ 3 tức là dùng mỹ nhân để làm mê hoặc Ngô Phù Sai.

Ta nên nhớ rằng Ngô Phù Sai có một bậc tôi trung và sáng suốt là Ngưu Tử Tư, không dễ gì dùng các mưu kế kia cho qua được mắt của vị lão thần này.

Nhưng cái yếu nhất của Phù Sai là ham sống trong xa hoa và đắm dăng: Ngô Phù Sai rất ham sắc đẹp.

Bởi vậy trong 6 kế của Văn Chung, dùng đến kế thứ ba, là mỹ nhơn kế thì có thể làm cho 5 kế kia đều được thực hiện dễ dàng.

Để thực hiện kế mỹ nhơn, công việc giao cho Phạm Lãi.

Phạm Lãi sai trăm người nội thị trà trộn với bọn thuật sĩ và thầy tướng, giả cách đi xem tướng khắp nước để thấy đâu có dạng mỹ nhơn thì biến tên và chỗ ở gởi về cho Phạm Lãi.

Mới được nửa năm, đã tuyển được 2.000 mỹ nữ. Nhưng trong 2.000 người ấy, chọn lại, chỉ được có 2 người là tuyệt sắc: Tây Thi và Trịnh Đán.

Tây Thi là con một người kiếm củi ở Trử La Sơn. Trử La thôn có 2 thôn: Đông thôn và Tây thôn, mà phần nhiều là họ Thi. Người con gái này ở về Tây thôn, nên gọi là Tây Thi. Còn Trịnh

— Chúc bác năm nay thăng quan tiến chức bằng năm bằng mười năm ngoái!

— Đều

NGUYỄN DUY - CẦN

Đán cũng ở Tây thôn, láng giềng với Tây Thi. Nhà hai người ở gần sông nên ngày nào cũng cùng nhau ra đập sợi ở bên sông... Thiên hạ trong xóm đều cho là những người đẹp thần tiên.

Phạm Lãi tự mình đi đến chỗ, quả lời đồn không sai. Bên đem 100 nén vàng đến đón về trang sức bằng tơ lụa, cho ngồi vào trong xe có màn phủ. Người trong nước, nghe tiếng Mỹ nữ, ai cũng muốn xem mặt, tranh nhau ra ngoài cõi để đón, đường sá chật nức, chen chân không lọt.

Phạm Lãi để Tây Thi và Trịnh Đán ở nhà quán xá rồi truyền dụ: Ai muốn xem mặt mỹ nhân phải nộp một đồng tiền. Chỉ trong một lúc mà tiền bỏ đầy quỹ — Hai mỹ nữ treo lên lầu, đứng tựa vào bao lơn: ở dưới trông lên không khác nào thiên tiên giáng trần vậy.

Hai mỹ nhân lưu tại ngoài cõi trong 3 ngày mà tiền thu được không biết bao nhiêu mà kể. Tiền ấy đem nộp vào kho để dùng vào việc nước.

Câu Tiễn cho hai người ở riêng tại thổ thành cho vui nhạc sư vào dạy múa hát, đến lúc nào thành nghề, sẽ đem sang tiến cho Phù Sai.

Đề cho kẻ mưu được đặc lực một cách chắc chắn, Phạm Lãi trong lúc đến lui Thổ thành để xem chừng việc tiến hành công việc dạy dỗ Tây Thi và Trịnh Đán đã để ý đến Tây Thi hơn, vì nàng có vẻ thông minh linh lợi hơn Trịnh Đán nhiều. Sánh với Tây Thi, Trịnh Đán đẹp không kém, nhưng có vẻ thật thà và bởi thế mà kém phần quyến rũ hơn. Phạm Lãi tìm cách bắt tình với Tây Thi để cho nàng thật dạ chỉ yêu nước Việt mà thôi qua cái tình riêng của nàng đối với mình. Tây Thi yêu Phạm Lãi, được huấn luyện đủ mọi kẻ độc để hại Ngô Phù Sai — vừa để trả nợ nước, vừa để đáp lại tình yêu của người tri kỷ.

Người đời thường bảo: Trai vì Chúa, gái vì Chồng. Người dân bà, trong đời, không yêu ai bằng yêu chồng! Cho nên Phạm Lãi cố chiếm mối tình đầu của nàng, là vì sợ một khi qua Ngô, được Vua Ngô sủng ái, rồi lại sẽ quên Việt.

Phạm Lãi lại còn ân cần dặn dò Tây Thi đón đóc và xem chừng Trịnh Đán.

Buổi tiến đưa Tây Thi sang Ngô, dĩ nhiên đã được diễn ra trong nhiều đêm bịn rịn, làm thơ và họa dân... cùng nhau thề non hẹn biển...

Khi Ngô Phù Sai ở nước Tề trở về, thì Phạm Lãi vào yết kiến, thay mặt Câu Tiễn, nói: — Đông Hải tiến thần là Câu Tiễn, cảm ơn Đại Vương, không thể đem thể thiệp đến hầu hạ ở bên cạnh được, nên cố tìm khắp nước được hai người khéo nghề múa hát, sai chúng tôi đem nộp vương cung, để được hầu hạ!

Phù Sai trông thấy, hồn phi phách tán mê mẩn tâm thần, tưởng là thần tiên giáng trần.

Nhưng Ngũ Viên can:

— Tôi nghe nói nhà Hạ mất vì nàng Muội Hỷ, — nhà Ân mất vì nàng Đắc Kỷ, — nhà Chu mất vì nàng Bao Tự. Xem thế thì biết, mỹ nhân là vật làm cho mất nước, Chúa Công chớ dùng!

Phù Sai nói:

— Người ta ai mà chẳng có lòng hiếu sắc. Câu Tiễn tìm được mỹ nhân mà lại chịu đem hiến cho ta, ấy là tang chứng của một tấm lòng trung thành đối với ta đó. Quan Tướng Quốc chớ có nghi lầm!

Phù Sai nhận hai người mỹ nữ.

Cả hai đều tuyệt sắc Phù Sai yêu cả hai. Nhưng đẹp mà lòng lạnh và khéo du nhĩ là Tây Thi, cho nên được Phù Sai cho ở Cô Tô đài với Phù Sai. Còn Trịnh Đán thì ở Ngô cung.

Phù Sai càng ngày càng say đắm Tây Thi, sai lập Quán khuê cung ở Linh Nam sơn, trang sức bằng toàn châu ngọc để làm chỗ cho Tây Thi ra chơi. Nào là lập Hường điệp lang, phía dưới

đào hầm, phía trên lót ván, rồi để cho Tây Thi và cùng nhân đi quốc... tiếng kêu thánh thót... nên gọi là Hường - điệp.

Trên núi thì có Ngọa hoa Trì, Ngọa nguyệt Trì... Lại còn có giếng gọi là Ngô vương Tinh, nước giếng trong suốt, Tây Thi thường đứng trên giếng mà soi mặt... Cũng có động, gọi là Tây Thi động... Phù Sai thường cùng ngồi đấy. Trên núi lại có Cầm đài, chỗ Phù Sai và Tây Thi ngồi gảy đàn. Phù Sai lại sai người trồng hoa ở Hường Sơn để Tây Thi cùng ngắm nhìn chờ thuyền hái hoa. Chỗ Phù Sai và Tây Thi hái sen, kêu là Thái liên hình ở phía đông nam thành... Vì muốn vui lòng Tây Thi, Phù Sai cho tạo không biết bao nhiêu là nơi cung đình rất đắt giá... và tổ diêm Cô - Tô đài càng ngày càng thêm rực rỡ, tốn bao công quỹ không biết chừng nào!

Phù Sai từ khi được Tây Thi, cứ ở luôn trên Cô Tô đài, suốt 4 mùa vui chơi, rượu chè đàn địch, chẳng thiết gì đến việc nước! Chỉ có Thái Tê Bá Hi và Vương Tôn Hùng thường ngày hầu cận. Còn Tướng Quốc là Ngũ Viên, thì khó được vào yết kiến Tây Thi, biết Phù Sai đã say mê như mất hồn rồi, nàng dùng đủ phương thế để ly gián những bậc hiền thần, làm cho Phù Sai càng ngày càng ghét cay ghét đắng những kẻ trung thần nhứt là Ngũ Viên và dung dưỡng chung quanh toàn là những bọn nịnh thần, nhứt là Bá Hi.

Việt Câu Tiễn hay tin Phù Sai đã thật sự mê đắm Tây Thi rồi, bên với Văn Chung và Phạm Lãi vào nghị kế. Văn Chung và Phạm Lãi bên đem kế vay thóc. Câu Tiễn bằng lòng, sai Văn Chung đem nhiều lễ vật dứt lốt Bá Hi. Dĩ nhiên là Phạm Lãi đã sai người tâm phúc truyền mật lệnh cho Tây Thi biết trước.

Phù Sai cho Văn Chung vào yết kiến. Văn Chung nói:

— Nước Việt năm nay mất mùa, nhân dân cơ khổ, xin Đại Vương cho vay một vạn thạch thóc để cứu cho khỏi đói. Sang năm lúa chín, sẽ xin đem nộp.

Ngũ Viên can:

— Tôi xem ý vua Việt sai sứ đi vay thóc, không phải là vì dân thực đói, mà là để định làm cho nước Ngô ta hết thóc. Xin coi chừng đừng cho vay!

Phù Sai đã nghe lời Tây Thi rồi, nên đáp: — Câu Tiễn đã được ta tha chết cho về nước, thì cái ơn to lớn như tái sinh, khi nào dám nghĩ đến việc phản nghịch!

Ngũ Viên nói:

— Tôi nghe Vua Việt ngày đêm chăm chỉ luyện tập quân sĩ để định báo thù Ngô — Nay Đại vương lại còn mượn thóc, tôi e rằng có ngày kia giống hươu nai chạy chơi ở trên CÔ - TÔ đài này mà thôi.

Phù Sai không tin, cho rằng:

— Lẽ nào bề tôi lại dám đánh Vua!

Ngũ Viên nói:

Vua Thương đánh Vua Kiệt, Vua Vũ Vương đánh Vua Trụ không phải là bề tôi đánh Vua là gì!

Bá Hi đứng bên cạnh Vua, quát lên:

— Quan Tướng quốc sao dám sánh Vua với Kiệt, Trụ! Ngày xưa Tề Hoàn Công hội chư hầu ở Quý Khâu có ước, các nước phải cho vay thóc để giữ nghĩa giao lân — Huống chi Việt là nước cống hiến ta xưa nay, sang năm lúa chín thì Việt đem đủ số sang nộp, có thiệt gì cho Ngô mà lại còn ơn với Việt... Tại sao Vua không làm?

Phù Sai nghe lời cho Việt vay thóc.

Văn Chung lãnh thóc về nước, phân phát cho nhân dân trong nước... Trăm họ ca tụng công đức! Năm sau nước Việt được mùa to. Câu Tiễn hỏi Văn Chung: Nếu không trả cho Ngô thì thất tín, bằng trả cho Ngô thì lợi cho Ngô. Làm sao đây?

Văn Chung nói: Ta nên chọn những thóc tốt, đem luộc đi, rồi đem trả. Kẻ thấy thóc tốt, sẽ lựa chọn để đem trồng... Đó là trúng kế ta vậy.

Câu Tiễn cho đem trả thóc. Phù Sai khen: Thật là người có tín.

Bên cho lựa thóc hạt lớn, phát cho dân làm giống. Năm đó, nước Ngô thất mùa to. Dân Ngô bị đói to.

Câu Tiễn nghe dân Ngô bị đói, toan đem quân sang đánh, Văn Chung can.

— Chưa nên đánh vội, vì Ngô còn nhiều kẻ trung thần.

Câu Tiễn hỏi Phạm Lãi. Phạm Lãi nói:

— Cần gấp rút luyện tập quân sĩ. Còn việc triệu tập trung thần, thì họ cũng sắp chết đến nơi bởi bên trong đã có Tây Thi và Bá Hi rồi.

★

Nói về Trịnh Đán thấy Tây Thi dùng đủ thủ đoạn làm hại công thần và làm cho vua Ngô xa lánh trung thần... nước Ngô càng ngày càng lụn bại, thì thương tình Phù Sai... nên đã trách cứ Tây Thi:

— Sao chị nỡ ác tâm hại Chúa Công, người đã yêu thương và hậu đãi chị... như vậy lương tâm chị ở đâu? Tôi sẽ nói thật mưu đồ của Phạm Lãi và chị cho Chúa Công, nếu chị còn nhân tâm ám hại người đại ân của chúng ta.

Nhưng Tây Thi không chịu dỗi ý, lại còn tâu với Phù Sai rằng Trịnh Đán ghen tương... nhiều chuyện... để hại Tây Thi. Phù Sai giận và bỏ lấy Trịnh Đán. Đán uất tức, lâm bệnh rồi chết. Phù Sai thương lắm, đem chôn ở Hoàng Mao Sơn và lập đền thờ vọng tượng.

Từ ấy, Tây Thi rảnh tay, lại càng lộng hơn xưa.

Quả Ngũ Viên bị hại, Phù Sai sau khi giết Ngũ Viên, bên đem Bá Hi lên làm Tướng Quốc.

Câu Tiễn biết Phù Sai đã thấm mệt... và đã ngày đêm say mê tửu sắc, chẳng còn biết quốc chánh là gì cả... liền cử đại binh sang đánh Ngô.

Tây Thi ngày đêm phục rượu Phù Sai... và chỉ chờ quân của Phạm Lãi đến.

★

Quân Việt vào thành... Bá Hi đem quân ra đầu hàng... Ngô Phù Sai xin tha cho tới chết, nhưng Câu Tiễn không cho, Phù Sai rút gươm tự tận. Câu Tiễn cho chôn ở Dương Sơn.

Câu Tiễn vào Cô Tô đài, ngự ở cung Vua Ngô. Các quan triều thần vào lạy mừng. Quan thái tể là Bá Hi cũng ở trong hàng ngũ, cây mình có công to nên ra vẻ khoe khoang. Câu Tiễn gọi Bá Hi, nói:

Nhà ngươi là quan thái tể nước Ngô, khi nào ta dám xử như kẻ khác. Vua Ngô nay ở Dương Sơn, sao nhà ngươi không theo?

Bá Hi thẹn mặt, bỏ ra — Câu Tiễn sai lực sĩ bắt, giết đi.

★

Câu Tiễn được các nước Sở Ngô đến thăm phục và tôn làm bá chủ. Bên cho làm tiệc ở trên Văn đài nước Ngô, cùng với các quan uống rượu vui say.

Các quan trên đài, đều tươi cười cả, chỉ có Câu Tiễn nét mặt không được vui. Phạm Lãi hiểu ý, lui về. Ngày hôm sau vào cáo từ với Câu Tiễn:

(Xem tiếp trang 32)

HUY và Bảo đi đi lại lại mãi trước cửa hiệu Tân Phương, mắt nhìn chăm chú vào những chiếc mũ bày trong tủ kính; Hồi

Đu, Thúy hỏi chị :
— Liệu mình có đủ tiền mua chiếc mũ trắng cài hoa tím, kia không chị ?
— Không biết nữa, chứng minh thử vào hỏi xem, nhưng Bảo thích cái mũ vàng nhạt cài hoa vàng bày ở phía trên kia cơ.
Vừa nói, Bảo vừa giơ tay chỉ. Thúy nhìn theo tay chị, nói :
— Ừ nhỉ, đẹp thật, nhưng Dung nó chỉ thích cái mũ cài hoa tím. Thôi, mình cứ mua cái ấy cho nó chị ạ.
Hai chị em quả quyết bước vào trong hiệu. Bà chủ tiệm, trạc 50 tuổi, tươi cười bước ra :
— Hai cô muốn mua cái mũ nào ?
— Bà cho xem cái mũ này.
Thúy vừa nói vừa giơ tay chỉ cái mũ trắng cài hoa tím. Bảo tiếp lời em :
— Bà lấy cho chúng cháu xem cái mũ vàng kia luôn thể.
Bà chủ tiệm vừa lấy mũ xuống, vừa nói :
— Hai cô khéo chọn quá, hai cái mũ này đẹp nhất tiệm của tôi đây.
Sau một hồi bàn tính, Thúy và Bảo đồng ý chọn cái mũ trắng hoa tím. Bảo hỏi người bán hàng :
— Cái mũ này bà định bán bao nhiêu.
Bà ta vừa xếp lại mũ trong tủ hàng vừa trả lời :
— Cô cho trăm rưỡi.
Thúy hỏi nhỏ Bảo :
— Làm sao hở chị, chúng mình chỉ có 145đ.
Trong khi 2 chị em nói chuyện, bà hàng cũng ghé thấy. Bảo quay qua phía bà chủ :
— Bà bớt cho 1 chút, 150đ. thì đắt quá.
Bà ta nghĩ ngợi 1 phút rồi gật đầu nói :
— Vâng, thôi được, tôi bớt cho cô 5đ. đấy.
Hai cô dễ thương quá; Các cô cũng ở gần đây phải không ? Tôi vẫn thấy 2 cô đi học qua đây với 1 cô bé nữa cơ mà.
Bảo vui vẻ :
— Nhà cháu cũng ở gần đây thôi, ở chỗ ngã tư kia kia.
Hai chị em trả tiền, chào bà chủ rồi chạy vội về nhà.

Ông bà giáo Phú chỉ sinh được có 3 cô con gái :
— Ngọc Bảo, chị cả, 15 tuổi, có cái miệng rất tươi, xinh đẹp và duyên dáng, ăn nói khéo khiến ai cũng mến. Nàng yêu nhạc và có 1 giọng ca rất ấm.

CÔ PHƯỢNG QUYÊN

Nàng luôn luôn giúp đỡ mẹ trong công việc bếp núc.
— Vì Thúy, 14 tuổi, đẹp tươi thắm như 1 bông hồng buổi sớm mai. Nàng có 1 sống mũi thẳng, cao và 1 khuôn mặt trời soạn thành tử. Thúy thích viết truyện và đọc sách. Nàng rất thành thật, thẳng thắn và tình hình cương quyết. Ông giáo thường bảo nàng là đứa con trai trong gia đình.
— Thu Dung em út, mới 12 tuổi, có cặp mắt to đen lánh rất đẹp và 1 mớ tóc dài mềm mại óng ả. Nàng có những cử chỉ duyên dáng và ngây thơ lúc nói khiến ai cũng yêu mến. Suốt ngày Dung chỉ thích vẽ và ngai học bài làm. Tuy nhiên vì cô giáo Dung rất nghiêm khắc nên cô bé ít dám lười biếng. Dung ước ao khi lớn sẽ giàu và có 1 cái trại nhỏ trồng cây ăn trái và nuôi gia súc vì cô yêu súc vật lắm.

Ba chị em đi học cùng 1 lối. Bảo và Thúy đã lên bậc Trung học, còn Dung mới học lớp nhì. Mỗi khi tan học, Thúy và Bảo lại rẽ qua đón em. Rồi 3 chị em tung tăng như những con chim sẻ, vừa đi vừa nói chuyện ríu rít. Mỗi khi qua hiệu Tân Phương, ba chị em có thói quen dừng lại trước tủ kính ngắm nghía những chiếc mũ xinh xắn và nhận phần của mình, tuy biết rằng sẽ không bao giờ có tiền để mua.

Dung thích cái mũ trắng cài hoa tím lắm ; mỗi ngày đi học, cô bé lại bắt 2 chị dừng lại xem cái mũ của nàng có còn đấy không. Một hôm Dung bảo với hai chị :

— Đội cái mũ này mà mặc cái váy xanh của em thì tuyệt. Ước gì có 1 bà Tiên mang đến cho em như trong giấc mơ đêm qua !

Rồi nàng kể cho 2 chị nghe giấc mơ đẹp đó. Bảo và Thúy nghe em nói thương lắm. Bảo nói nhỏ với Thúy :

— Bảo đề dành được 45đ. rồi, chúng mình xin Mẹ thêm mua cho Dung đi Thúy ạ.

Thúy nghĩ ngợi :
— Thôi 1 chị ạ, đừng xin Mẹ nữa. Sợ Mẹ buồn đề em gửi chuyện " Công chúa Mèo " cho bao Tuổi xanh. Nếu họ chịu đăng, mình sẽ được 1 số tiền.

Thế rồi, Thúy gửi bài đi và thấp thỏm chờ đợi. Sáng nay nàng nhận được 1 bức thư của nhà báo đề nghị với nàng cứ gửi cho những chuyện trẻ em loại đó và kèm thêm 100\$ tiền nhuận bút truyện " Công chúa Mèo ". Thúy và Bảo mừng rỡ, chạy vội vào khoe với Mẹ số tiền lần đầu tiên kiếm được, nói ý định mua mũ cho Dung và dặn mẹ giữ bí mật. Mẹ nàng sung sướng, lòng thầm hành thiện có mấy đứa con gái ngoan ngoan biết thương yêu nhau. Sau khi ăn cơm chiều xong, 2 chị em góp tiền đi mua mũ cho em.

Hai cô rón rén lên gác, đặt cái mũ vào giường Dung, gói thêm vào đấy 1 mảnh giấy ghi mấy dòng chữ : " Tặng Dung để mặc với cái váy đầm xanh. Các chị : Bảo-Thúy ".

Xong thì Thúy và Bảo trở về giường mình và ngủ. Khi Dung học xong, lên gác bật đèn đi ngủ, bỗng thấy cái mũ ai đã để đấy từ lúc nào. Cô bé ngạc nhiên cầm lên ngắm nghía, đội thử vào đầu. Giấc mơ thần tiên đêm nào lại thoáng trở về trong óc. Bỗng cô bé chú ý đến 1 mảnh giấy nhỏ gói ở bên bông hoa, liền gỡ ra đọc. Dung kêu lên một tiếng, chạy nà sang giường bên, kéo 2 chị dậy rồi ba chị em rú ra cười. Dung hỏi :

— Thế nhưng các chị lấy tiền ở đâu mà mua cho em ?

Dung phụng phịu :
— Ừ ừ, chị chỉ trêu em thôi !

Một buổi trưa, cả nhà đã đi nghỉ hết, Thúy mang cái vớng ra mắc vào thân 2 cây xoan lớn ở ngoài vườn, nằm đọc sách.

Bóng nắng chiếu xuyên qua kẽ lá, rơi xuống người nàng những vệt sáng linh động. Gió hiu hiu thổi, lá cây xào xạc.

Mùi hoa lan thoảng qua nhẹ nhàng. Thúy chợt nhớ tới hồ sen bên kia đồi, mới có mấy bông mới nở. Nàng nghĩ thầm :

— Chỉ Bảo thích hoa sen lắm, mình phải ra hái về cắm ở bàn học mới được. Chị ấy tính dạy chắc sẽ thích và phục mình lắm.

Thúy gấp sách đứng dậy, gọi chị Châu dặn coi nhà rồi đi ra cửa. Nàng đi chậm giữa hai hàng dâu dâm mát. Mấy bông hoa dâm bụt đỏ rực phất phơ trong nắng,

TỪ TRÂM - LÊ

Kính lăng những ai đã hy sinh vì Quốc Gia, Dân Tộc trong thời kháng Pháp.

CÁC VAI

Tiếng Thơ
Thương Binh
Chiến Binh 1
Chiến Binh 2

TIẾNG THƠ :

Ven trời, chân mây vàng phơ màu,
Chiều tà đông lên buồn nao nao,
Một vùng non sông nghiêng nghiêng mờ,
Âm thầm chiều rơi vương muôn tơ.

(1 phút quơ)

Chiều sắp tối, màu trời tuôn sục xám,
Rừng hoang vu vừa dậy gió vi vu...
Tiếng chim đêm thức giấc gọi sương mù,
Chiều rừng bụi rậm mờ qua vắng lộng.
Thốt nhiên nước động bờ khua sóng sánh,
Hàng lau dầy nghiêng ngã tách làm hai :
Một con thuyền rẽ lách cặp vào bờ :
Hai tráng khách đỡ một người lên bến,
Đêm đã xuống, ngàn sao đông ánh nện,
Mặt mờ soi, vũ trụ tựa cốm hồn,
Tiếng gió nào vì vút rít từng cơn,
Rừng lau xám trút dài hơi gió buốt.
Bên triền xa, vầng trăng buồn nỡ nuốt,

Ánh ngà buông mỗi lúc một âm thầm
Đến ven rừng, dừng một phút trầm ngâm :
Dưới cổ thụ, ai này ba khách lạ ?
Một kẻ nằm im lìm trên nệm lá,
Máu đỏ loang lổ áo dấn bên sườn.
Hai gã ngồi cạnh đấy, mắt đầy sương,
Lưng đeo súng, vừa u buồn, lăm liết
Gã thương binh tựa mình trong rên siết.
Mắt từ từ hé mở, mấp máy môi.
Ngơ ngác nhìn... rừng lướt ánh trăng trời,
Giọng lau lách thì thầm... trăng rờ rợn.
Gã sắp nói... nhưng mà, hơi thở mồn,
Đầu ngả về một phía, mắt dăm dăm,
Nhìn dấn vào một tường tượng xa xăm :
Gã nhớ lại : chiều này, khi tác chiến,
Thế binh nghịch như nước tràn xâm chiếm
Cánh quân nhà dần rút lại hậu phương.
Tiếng súng vang xáo động một bãi trường,
Lòn dạn thủ vệt veo tung cành lá.
Thế rồi... tan tác quân nhà lạc ngả.
Đạn đối phương theo đuôi... gã cớm hồn,
Một phút dừng đứng lại quyết liệt hơn.
Bỗng đau nhói bên sườn... buông súng gục.

(Xem tiếp trang 11)

— Lây cô ạ.
Thúy ngừng lên thấy Sâm, chông sắp cưới của (Châu), người làm nhà nàg, Nàg tươi cười :
— Anh Sâm đây à, vào thăm chị (Châu) phải không ?

Sâm ngưng nghu :
— Thưa cô, vâng.
Thúy mỉm cười :
— Thôi, tôi đi đây, chị ấy có nhà đây. Ra khỏi ngõ, Thúy đi vòng sang bên kia đồi. Nắng vàng rực rỡ, gió thổi vi vu. Một mùi thơm mát dịu thoảng qua. Thúy dừng lại.

Trước mặt nàg, hồ sen trải rộng lấp lánh trong nắng. Những chiếc lá sen to rộng xò ra nằm sát mặt nước, lẫn với những lùm bèo xanh mơn mớn. Thúy đưa mắt nhìn những bông sen mới nở gần bờ suýt soa :

— Trời ơi, đẹp quá !

Rồi nàg rón rén bước xuống vệ ao, lựa hái mấy bông tươi nhất ở gần bờ rồi tước 1 bông có buộc lại. Nàg hái thêm 1 chiếc lá thật to đội lên đầu rồi vội vã trở về nhà lòng thầm mong (Bảo) chưa dậy để dành cho chị 1 sự thích thú bất ngờ, vì Thúy có thói quen hể mỗi khi ngủ dậy mà gặp 1 chuyện để chịu hay hay là nàg vui về suốt cả ngày.

Khi đi qua 1 hàng dâu. Thúy dừng lại, kiếng chân, vịn rào, cố hái 1 bông hồng nhưng đồ thắm, thật to, mọc chia ra ngoài. Bỗng bộp 1 cái, 1 vật gì rơi vào vạt áo Thúy. Nàg cúi xuống nhìn và rú lên 1 tiếng, vút cả bó hoa sen xuống đất : thì ra 1 con sâu to xanh lè rơi vào áo nàg. Thúy rú mãi vạt áo, mà con sâu vẫn bám chắc, không rơi ra. Đang lo sợ không biết làm sao thì bỗng nhiên nàg nghe thấy 1 giọng nói là ở đằng sau :

— Cô làm sao thế ?

Thúy quay lại, ngưng nghu :

— Anh bắt giùm tôi con sâu ở vạt áo ra đi, tôi sợ quá.

Người con trai cúi nhặt bó hoa sen lên đưa cho Thúy nhưng nàg lắc đầu :

— Tôi sợ lắm, không dám cầm đâu, nhờ có sâu nữa thì chết !

Chàng trai cố nín cười :

— Không hiểu sao trời sinh ra các cô gái người nào cũng sợ sâu. Mẹ tôi ngày xưa cũng vậy hể trông thấy sâu là người sợ gần ngất đi.

Thúy đỏ mặt, mỉm cười chứa thẹn. Chàng ta lại tiếp :

— Để tôi mang về hộ cô vậy. Bó hoa đẹp quá. Hai người cùng đi bên nhau. Thúy liếc nhìn người con trai, chàng chỉ độ 16, 17 tuổi, có cặp mắt thật dịu dàng. Nàg hỏi :

— Nhà anh ở đâu ?

— Tôi ở cạnh nhà cô.

Thúy ngạc nhiên :

— Sao tôi chưa gặp anh lần nào ?

— Tôi mới xin chuyển trường lên đây với ông nội tôi, tôi là Lê Quân.

— Còn tôi, tôi là Vi Thúy, nhưng tôi chỉ thích được gọi là Thúy không thôi, Vi Thúy, Vi Thúy nghe nó kỳ dị lắm sao ấy.

Thúy dừng lại trước nhà, mở cửa :

— Anh vào chơi đi.

Quân đưa bó hoa sen cho nàg, lắc đầu :

— Để khi khác Thúy ạ, tôi phải về không ông tôi dậy rồi lại rầy.

Thúy đỡ lấy bó hoa, cảm ơn Quân rồi khép cửa lại.

✱

Một buổi sáng, Thúy cùng với (Bảo) đi chợ. Lúc trở về, (Bảo) xách 1 giỏ thức ăn nặng còn Thúy. 2 tay 2 bó nhãn lớn từ đằng xa, Thúy đã trông thấy Quân đứng ở cửa sổ trên gác, nét mặt buồn rầu một nỗi Thúy nghĩ rằng : « Quân thật đáng thương. Quân sống trơ trọi quá ! » Rồi nàg giờ tay vẫy Quân, Quân cũng vẫy đáp lại và mỉm cười. (Bảo) hỏi em :

— Ai đấy, Thúy ?

— Anh Quân, người nhát sâu hộ em hôm nọ mà em đã kể cho Mẹ và chị nghe đó. Quân đã chạy ra, mỉm cười chào hai chị em. Thúy nhìn Quân hỏi :

— Anh ốm phải không ?

— Vâng, tôi bị cảm, phải nghỉ học 1 tuần, nhưng nay khỏi rồi.

Rồi chàng tươi cười nói tiếp :

— Mời chị (Bảo) và Thúy lên chơi.

(Bảo) lắc đầu :

— Để xin phép Mẹ tôi đã. Anh đứng chờ chúng tôi lát nhé.

Nói xong (Bảo) và Thúy vô nhà. Lát sau Thúy ra 1 mình. Quân hỏi :

— Chị (Bảo) không đi với Thúy à ?

— Không, chị ấy còn phải làm cơm-dề Mẹ viết thư cho Ba.

— Thế Ba Thúy không ở đây sao ?

Thúy hơi buồn :

— Ba Thúy đi dạy học ở xa lắm, mấy tháng mới về 1 lần.

Quân dẫn Thúy lên buồng học của chàng ở trên gác. Thúy hỏi :

— Ba Má anh đi vắng à ?

Giọng Quân thật buồn :

— Ba Má tôi mất đã mấy năm rồi, vì 1 tai nạn xe hơi.

— Ô, tôi xin lỗi đã hỏi đến chuyện buồn của anh. Thế từ trước đến nay anh ở đâu ?

— Tôi ở trong nội trú.

Quân lại tiếp :

— Ông tôi khó tính và hay gắt gỏng lắm. Tôi chắc Thúy không thể chịu đựng ông tôi được một ngày.

Thúy mỉm cười :

— Tôi không tin như thế.

Quân dẫn Thúy đi coi khắp nhà. Thúy dừng lại trước tủ sách của ông Quân mà kêu lên sung sướng :

— Ô, nhiều sách quá nhỉ, anh tha hồ mà đọc, sướng quá !

Quân cầm lên 1 quyển, đưa cho Thúy và nói :

— Thúy đã đọc quyển (Đôi bạn của Nhất Linh) chưa, tôi thích quyển này nhất đây.

Thúy chưa kịp đỡ lấy cuốn sách thì cửa sách

mở và ông nội Quân bước vào. Mặt Quân hơi tái đi, Thúy đứng dậy cúi đầu chào. Ông cụ nhìn nàg :

— Cô là con ông bà Giáo ở bên đây phải không ?

Thúy nhỏ nhẹ đáp :

— Thưa cụ vâng ạ.

— Bao giờ ông Giáo về để tôi sang chơi ?

— Thưa cụ, có lẽ cuối tháng Ba con mới về ạ.

Thấy Thúy nâng niu quyển sách trên tay ông cụ hỏi :

— Cô thích đọc sách lắm sao ?

Thúy nhìn vào tủ sách, đáp :

— Vâng ạ.

— Cô muốn đọc quyển gì, cứ bảo Quân nó lấy cho.

Mặt Thúy sáng lên đầy sung sướng :

— Vâng ạ, con xin cảm ơn cụ.

Ông cụ mở cửa và nói :

— Có ngồi chơi nhé, tôi lại phải đi ngay. Khi ông Quân đi rồi, Thúy nhìn chàng chế riếu :

— Ông anh khó lắm nhỉ.

Quân đỏ mặt :

— Không hiểu sao hôm nay ông tôi dễ thế đấy.

Chàng chọn mấy quyển sách đưa cho Thúy :

— Thúy mang mấy quyển này về đọc, hay lắm.

(Xem tiếp trang 12)

BÊN RỪNG LAU

(Tiếp theo trang 10)

Bao giờ đã trôi qua ?.. trời đã tối,
Tiếng súng đầu tắt mắt tận nơi nào.
Cảnh quanh mình huyền ảo, gió, trăng, sao,
Đầy lặng lẽ, u trầm và bi thiết.
Thân thủ động, hoàn toàn như tê liệt.
Mắt nhìn trời buồn rượi ý đau thương.
Thân lịm đi, lòng rội máu quật cường.
Môi mấp má, gã chừng như muốn nói.
Hai kẻ bạn cũ mình sẽ gọi.
Hồi rừng lau ngừng thở một đôi giây :
Trơ tình người hấp hối gờ ra đây.
Kia gã nói — màu môi dần lợt thắm.

THƯƠNG BINH :

Tôi sắp chết, vết thương trăm trọng lắm.
Tôi không hèn, thế đã sống bao nhiêu,
Chút hồn chẳng : gầy gảnh giữa khi chiều,
Ngày mai sáng, ngày mai là nguyện vọng.
Gia đình tôi...

TIẾNG THO :

Mắt gờ đầy lệ nóng
Vụt sáng lên...

THƯƠNG BINH :

Buổi ấy, gia đình tôi,
— Như quê hương — tan nát một ngày rồi.
Khi lửa dậy bùng lên mùa chinh chiến.

TIẾNG THO :

Trăng đứng đọng trong rừng lau lặng tiếng.
Giữ sương mờ, sợ lối tiếng phôi pha.
Gió ngai ngừng lẫn dáng nép cánh xa
Không dám động * tình ai đang thắm thiết.
Hồn tưởng niệm một trời tang lịm chết
Ngần ngo đôi chiếc lá rụng qua lồng.
Phải vì thương chính khách bước tàn vong ?

THƯƠNG BINH :

Tôi ra đi ôm thù nhà nhục nước,
Xông xáo mãi ngược xuôi đường sơn cước.
Hồn bao nhiêu, thù hận chất bao nhiêu,
Mưa rừng tên gió đạn thỏa lòng kiêu.
Mà hận nước thù nhà luôn nhắc nhở.

TIẾNG THO :

Gã ngừng nổi... rừng lau se sẽ thỏ.
Trăng buồn rầu ve vuốt mớ đầu xanh.
Gió rung tơ mây điệu khóc trên cành.
Như oán trách hững hờ tay trẻ Tào.

THƯƠNG BINH :

Tôi đã sống say sưa mùi chính đạo.
Tôi chết đi, mắt chẳng khép sa trường.
Hồn tôi thiêng, về giữ neo biên cương.
Các anh hãy thay tôi... ngày sẽ rạng.

TIẾNG THO :

Gã thương binh ấy tay hai người bạn,
Mắt nhìn nhau, lặng lẽ gờ bao lời.
Lệ doanh tròng trên má âm thầm rơi.
(Ồ ! giọt lệ của những hồn kiêu dũng !)

CHIẾN BINH I :

Một tâm chí chẳng sờn, không nao núng.
Khi tàn đêm, một nhật ứng đồng Đông.

(Xem tiếp trang 12)

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

NHÀ IN ĐỨC-TÍN

Chuyên sáng chế nhiều kiểu THIẾP CƯỚI đẹp, mới lạ
DANH THIẾP mỹ thuật:

118 Pasteur — SAIGON
(Ngang Bộ Công Chánh)

SAO KHUYA

(Tiếp theo trang 11)

Thúy cầm sách đứng lên :
— Tôi phải về thôi, không muốn nhà lại chơ com thì phiền.
Quân tiến Thúy ra tận cửa. Chàng nói :
— Tôi mong Thúy sang chơi luôn với tôi.
— Tại sao anh không có ý định sang chơi với chúng tôi ? Thúy hỏi lại.
Quân vui mừng :
— Có chứ, tôi muốn sang lắm, nếu Mẹ Thúy cho phép.
— Mẹ tôi dễ lắm. Thúy nói xong bước vội vào nhà.

Sau buổi đi chơi đó, Bảo, Quân, Thúy và Dung đã trở thành những người bạn rất thân. Quân học hơn Bảo hai lớp và cùng trường với 2 chị em Thúy. Những ngày nghỉ, họ thường rủ nhau đi leo núi hay vào rừng hái hoa. Họ say sưa với tình bạn thân mến, đắm đuối trong niềm vui dịu ngọt như những bông hoa chớm nở, đắm mình trong làn không khí mát dịu buổi ban mai. Họ quên cả thời gian vẫn lặng lẽ trôi, như những cánh sen nhỏ trôi trên hồ nước mà họ đã thả vào một buổi sáng mùa hạ năm nào.

Một buổi trưa chủ nhật, mấy chị em. Thúy đang ngồi ở ngoài vườn thì Quân sang. Bảo hỏi :
— Chiều nay chúng mình tổ chức đi đâu chơi đi.

Thúy và Dung nhòm dấy, nhao nhao lên :
— Phải đấy, đi chơi đi, chiều chủ nhật mà ở nhà thì buồn chết.

— Nhưng chúng mình đi đâu bây giờ ?
Quân hỏi. Bảo ngẫm nghĩ :
— Hay mình đi chơi thuyền đi.

Cả bọn tán thành liền. Dung và Bảo đứng dậy cuốn chiếu lại, vào xin phép mẹ. Một lát sau, cả bọn ra đi.

Quân ra thuê 1 chiếc thuyền con, rồi tất cả chèo lên. Quân chèo đằng mũi. Bảo ngồi sau tiếp tay với chàng. Con thuyền đi từ từ, xuôi theo chiều gió. Rồi khúc sông lớn, cả bọn đi sâu vào 1 nơi hẹp hơn. Hai bên bờ cao là vườn cây um tùm. Những cành tre và dây leo rủ lòa xòa. Dòng nước trong vắt, gợn sóng lăn tăn, vài cánh bèo trôi bập bênh. Một khoảng trời xanh vẩn vẩn in xuống mặt nước. Quân bỗng ngừng tay chèo, thốt lên :

— Đẹp quá !
Dung chăm chú nhìn vườn cam quả chín cũng phụ họa :

— Phải đấy, vườn cam này đẹp tuyệt. Chắc quả ngọt lắm.

Thúy cười phá lên, nheo mắt nhìn em chế riếu :
— Dung thì chỉ nghĩ đến ăn thôi, anh Quân anh ấy khen cum bèo xanh diêm hoa tím kia đẹp cơ mà.

Rồi nàng tinh nghịch ngâm to :

— Một cánh bèo xa vời mặt nước,
Nổi chìm chưa biết phải về đâu !

Dung bị chế, phụng phịu ngồi im 1 chỗ,
Quân bật cười :

— Cả hai đều nhầm hết, Quân bảo khoảng trời xanh vẩn vẩn trắng kia in xuống mặt nước đẹp cơ mà.

Cả bọn hiểu ra, cười như nắc nẻ :

Một lát sau, Dung đứng lên, giơ tay rút 1 cành hoa dại, mắt thẳng băng, lảo đảo suýt ngã. Quân kêu lên :

— Ngồi xuống, không ngã bây giờ, Dung.
Bảo cũng gắt :

— Ngồi im không thì lần sau ở nhà đấy.

Dung sợ hãi, riu riu ngồi xuống. Tới 1 vườn dâu, Quân và Bảo buộc thuyền vào 1 gốc cây lớn, rồi cả bọn lên bờ. Thúy nói :

— Vào mua dâu ăn đi.

Bảo và Thúy vào trước hỏi người chủ vườn rồi trở ra, vẫy Quân và Dung vào. Người chủ dẫn họ ra vườn. Cả bọn vui vẻ cúi xuống lựa hái những quả dâu chín đỏ, thơm phức, đẹp vô cùng. Bảo ngẫm nghĩ, nói :

— Chúng mình ăn 1 gói thôi, còn 2 gói này để dành mang về nhà.

Cả bọn trở ra thuyền, cởi dây để mặc cho gió đưa đi từ từ, rồi vừa ăn vừa nói chuyện. Trong khi đang vui vẻ cười nói Thúy bỗng nghĩ tới sự biệt ly ; Nàng đắm đắm nhìn một cum bèo lớn bị làn sóng từ con thuyền đánh tan làm mấy mảnh, rồi nói nhỏ như chỉ để mình nghe :

— Không biết chúng mình có còn được gần nhau như thế này mãi không !

Quân xua tay :

— Thúy chỉ nói đại thôi, xui chết !

Mắt Bảo trở nên mơ màng, tay cầm mãi quả dâu, quên cả ăn. Quân nhìn nàng mỉm cười :

— Bảo đang nghĩ gì thế ?

Bảo giật mình, cười ngượng nghịu :

— Bảo nghĩ tới sau này, khi lớn rồi. Bảo sẽ mua 1 căn nhà nhỏ thật đẹp ở bên 1 dòng suối, xung quanh trồng thật nhiều cây. Đằng sau nhà, Bảo sẽ cấy 1 luống rau cải, nở hoa vàng rực rỡ. Trên đám hoa đó, từng đàn bướm nhỏ bay lượn chập chờn. Bảo sẽ đi trong vườn cải ấy, giữa đàn bướm nhỏ, như 1 bà Chúa, có chim có bướm đậu trên tóc trên vai.

Quân, Dung nhao nhao lên :

— Trời ơi, căn nhà của Bảo đẹp quá, mỗi vụ hè mình phải về chơi với Bảo mới được.

Thúy cười :

— Chị mà đi vào vườn cải ấy, bướm nó trông thấy nó sợ phải chạy liền. Nhưng này chị Bảo, chị có hái những cây ấy để ăn không ?

Bảo mơ màng :

— Không đâu, ai lại nở hái những cây đẹp như thế bao giờ !

Rồi trong lòng xúc động, nàng cất tiếng hát nhỏ nhỏ, giọng thật trong và ấm. Quân cũng trở nên mơ màng :

— Ước gì chúng ta cứ đi mãi và lạc vào động tiên như Lưu Nguyễn ngày xưa nhỉ ?
Dung sợ hãi, kêu thét lên :

— Thôi ! Thôi ! em chả chịu đâu, lạc vào đấy không về được đề Ba Mẹ ở nhà một mình à ?
Chị Bảo ơi, dẫn em về nhà thôi, em không đi nữa đâu !

Cả bọn cười ồ, rồi đồng ý quay về, vì lúc đó trời sắp tối...

Vừa bước chân vào cổng Bảo đã nghe thấy tiếng Mẹ nàng đang nói chuyện với 1 người lạ. Nàng đi thẳng xuống bếp, hỏi Châu :

— Mẹ nói chuyện gì mà ồn ào phở phở thế ?
— Ấy nó định « trưng lập hóa » bố bầy trẻ đấy...

— Đầu năm làm gì mà ồn ào phở phở thế ?
— Ấy nó định « trưng lập hóa » bố bầy trẻ đấy...

BÊN RỪNG LAU

(Tiếp theo trang 11)

Ta nhìn nhau nước mắt chứa chan lòng.
Trời nở dút một đời đang hăm hở !

TIẾNG THƠ :

Kìa nhìn xem, cơ hồ như nghẹn thở.
Gã thương binh, mắt trợn, dừng mây lên.
Rồi lặng lẽ, u tối thắm mộng mênh,
Gã sẽ động, nhếch môi cười đau đớn.

THƯƠNG BINH :

Trong súng đạn, thân mình ai giữ trọn,
Chết vinh quang : gục xác giữa sa trường.
Tôi vui lòng... các anh chớ thảm thương,
Dành lệ nóng khóc nhớ tan nước mắt.

TIẾNG THƠ :

Gã lấy sức, cổ cườ lên ngậy ngát,
Động vết thương, máu dội ướt mảnh bông.

CHIẾN BINH 2 :

Anh nằm im... dù sao cũng dự phòng.
Giữ chút máu... Canh dài chưa trở một.
Chưa tuyệt vọng, niềm son chưa ủ dột.
Ngày sáng ra tiếp nối cuộc hành trình.
Quanh đầu đây, vẫn có những bạn mình.
Rồi lành đường, rồi đem người tranh đấu.

THƯƠNG BINH :

Đây là vết tử thương, tôi rõ thấu.
Tôi sẽ không chống thoát khỏi đêm nay.
Tôi không lo, không sợ, chẳng ai hoài :
Đã trang trải nợ người trai vẹn và.

TIẾNG THƠ :

Tiếng gã nói dần dần thêm nhỏ bè,
Rồi thì thào, đứt nối, khó phân minh.
Mắt gã đưa nhìn cảnh trạng quanh mình.
Như ôm lấy thu về trong phút chót
Vào tận lòng, nơi nghìn thu kỷ gởi
Mảnh hình hài...

THƯƠNG BINH :

Rồi lặng dưới mồ sâu,
Tôi vẫn nghe tiếng súng nổ kêu sâu !
(Xem tiếp trang 14)

— Này chị Châu, Bà đang nói chuyện với ai thế ?

Châu vừa ghé nồi com, vừa trả lời :
— Bà đang nói chuyện với U tôi. U tôi vừa mới lên.

Bảo trở ra :

— À, Bà Sáu. Thế Bà Sáu lên có chuyện gì thế ?

Châu đỏ bừng mặt :
— Tôi cũng không biết, tôi chưa gặp U tôi.
Bảo nhòm vào bếp :
— Chị làm com nhanh lên nhé, tôi đói rồi đấy.

Nói xong nàng nhẹ nhàng bước lên nhà trên. Quân, Thúy và Dung vẫn còn đứng nói chuyện dưới sân. Mẹ nàng gọi :

— Này Bảo, bà Sáu lên xin cho cái Châu về lấy chồng đấy.

Bà Sáu đứng lên lúng túng chào nàng :

Bảo vui mừng quay ra sân gọi to :

— Thúy ơi ! Quân ơi ! vào đây mau. chuyện này hay lắm !

Quân, Thúy, Dung cùng chạy bay vào.

Thúy hỏi :

— Chuyện gì thế Bảo ?

Bảo cười, nói to :

— Chị Châu sắp lấy chồng rồi !

Bà Sáu mỉm cười ngượng nghịu :

— Vâng, tôi định lo cho cháu cho xong đi, tôi bây giờ già rồi.

Mẹ nàng tươi cười đáp :

— Bà nghĩ thế rất phải.

Rồi quay về phía chị em Bảo :

— Mẹ định cho nó cái áo dài, còn các con mỗi đứa định cho chị ấy cái gì nào ?

Bảo hấp tấp nói :

— Con sẽ thêu cho chị ấy 1 cái khăn mùi xoa thật đẹp.

Bà Giáo bật cười :

— Ai lại mừng 1 cái bao giờ con, người ta kiêng đấy !

— Thế thì con sẽ thêu 2 cái vậy.

(Xem tiếp trang 14)

Bài của LÊ HOÀNG-LONG

M

ỘT NĂM SẮP TÀN. Chúng ta mỗi người sắp được thêm một tuổi. Nhân dịp tổng Cựu đề nghinh Tân, chúng ta

hãy nhìn lại Tân Ca Nhạc Việt đã viết gì thêm được vào lịch sử Âm Nhạc nước nhà sau 365 ngày hoạt động. Trước hết chúng ta bàn đến lãnh vực quan trọng nhất:

Sáng tác

Nói đến sáng tác năm nay thật đáng thờ dài ngoằn ngoèo cho sự suy tàn gần như hấp hối của làng Nhạc Việt. Thật vậy trong suốt một năm trời chúng ta không thấy hải lòng được một bài nếu xét về giá trị nghệ thuật thực sự.

Tuy nhiên chúng ta vẫn thấy một bài thành công trên trường thương mại. Sở nhạc phẩm ăn khách ấy là hai bài «Nỗi buồn gác trọ» của Hoài-Linh—Mạnh Phát và «Những đồi hoa sim» của Dzũng Chinh. Ở «nỗi buồn gác trọ» thì vẫn lối hành âm cũ rích: đoạn đầu là đoạn kết, giữa chỉ thay một hai câu ngắn ngủi! Nhìn vào tập sáng tác của Hoài Linh người ta không thể tìm được một bài nào khác với lối viết nghèo nàn, hời hợt và nông cạn ấy! Đến Dzũng Chinh, một nhạc sĩ trẻ tuổi lấy ý thơ của bài «Mẫu tím hoa sim» để viết thành «Những đồi hoa sim» được là bài «ăn khách nhất trong năm (bán chạy thật chứ không phải kiểu quảng cáo một tác đến trời của Nguyễn Văn Đông là trong vòng sáu tháng đã in đến lần thứ mấy III).

Bài này giọng nhạc tâm thườn, đều đều như mưa rơi, không thể thỏa mãn tai người sành nhạc. Tác giả bài này đã tự mình làm cho mình mất một phần nào cảm tình với người yêu «Những đồi hoa sim» bằng cách ăn hành tác phẩm kế tiếp «Đêm Tha La». Nghe bài này người ta chỉ thấy nó là «Những đồi hoa sim» sửa đi một chút, đúng như anh em song thai! Như vậy chúng ta Dzũng Chinh sáng tác hấp tấp, khi hứng nhạc chưa chín mùi và quan niệm làm Văn nghệ của ông hoàn toàn bị sai lạc.

Đúng vậy, làm Văn nghệ muốn nổi danh không phải là nhờ ở lượng mà cần ở phẩm. Nhìn vào Nhạc sĩ VN chúng ta đã thấy điều đó được chứng minh: Cổ nhạc sĩ Đặng thế Phong, lúc sinh thời, chỉ có ba nhạc phẩm (Giọt mưa thu, Con thuyền không bến, Đêm thu) mà đến nay người ta vẫn kính trọng và mến chuộng, trong khi đó thì ông Thẩm Oánh, người có một tập sáng tác đồ sộ nhất VN, người ta vẫn cho ông là một nhạc sĩ sống lâu lên lão làng chứ thực tài không có! Một số nhạc sĩ tuy mới bước chân vào nghề nhưng sáng tác rất hăng và rất chịu khó kiếm cách để bài được «lãng xê» như Thăng Long, Trường Hải... Tuy đến bây giờ các bạn trẻ đó chưa có được một bài có giá trị nhưng với sức sống đang lên và nhiệt tình với nghệ thuật cầm ca đó, tôi vẫn hy vọng ở họ trong một ngày mai không lấy gì làm xa lắm!

Trong các bậc đàn anh tên tuổi, năm nay tạo hóa đã cướp mất của chúng ta một nhạc sỹ xuất dĩnh tận tay với nhạc nghệ, một trong ba nhạc sĩ tiền phong của VN viết nhạc thuần túy có giá trị: Võ đức Thu. Trong dịp cuối năm, chúng tôi xin thấp nén hương lòng tưởng niệm. Vô tiền sinh và khác người tài hoa quá vãng!

Nhạc sĩ dân ca hữu danh Phạm Duy năm nay vừa hoàn thành một trường ca dân tộc «Sông Mẹ» nhưng chưa thấy phổ biến nên chúng tôi chỉ loan tin «với sự đề dặt thường lệ» chứ chưa dám phê bình.

Các nhạc sĩ khác như Dương thiệu Tước, Lê Thương, Hùng Lân, Văn Giảng, đến năm nay hoàn toàn im lặng và chúng tôi có cảm tưởng quý vị ấy đã «chôn chân chẳng muốn trèo» rồi!

Các nhạc sĩ trong mấy năm vừa qua đã làm mưa làm gió trên thị trường Nhạc Việt như Lê Đình, Minh Kỳ, Y Vân, Lam Phương năm nay cũng thấy vắng bóng làm cho chúng tôi buồn vì tài năng «yêu» quá!

Trong khi đó thì có một số người chẳng biết Nhạc là gì nhưng cũng sáng tác, cũng quay Ronéo phổ biến rộng rãi mà với người biết Nhạc, họ thờ dài buồn cho hiện tình Nhạc Việt, với các nhạc sĩ ngoại quốc thì thật là một điều

dáng xấu hổ! Tôi đan cử ra đây một vài thí dụ để chứng minh:

«Nhạc phẩm» QUỐC GIA NGHĨA TỬ, một bài viết ở nhịp 2/4 mới nghe câu đầu người ta đã thấy nó giống «Tiếng gọi lên đường» của Hùng Lân, còn mọi câu trong bài nó na ná giống nhiều bài làm cho người nghe nghĩ rằng đó là bài tập trung hứng nhạc của các nhạc sĩ bốn phương. Nét nhạc thật là lủng củng: giọng sáu, nhịp 3, 4 đang tự nhiên lên «do, fa» nghe thật lạc lõng, lời ca lại trái hẳn với cao độ của âm thanh «nghĩa tử» hát sẽ thành «nghĩa tử». Câu nọ nối câu kia chẳng có mạch lạc, ăn khớp gì làm cho ta có cảm tưởng «Tác giả» mỗi lúc «nặng» ra được một câu rồi lâu lâu «góp gió thành bão» để tạo thành bài hành khúc này! Trình độ kỹ âm pháp (solfège) của Tác giả lại cao hơn... ngon cò nên viết nhạc một cách lý kỳ nhất thế giới: giọng 8, nhịp 3 viết một móc đơn (nối với nốt trắng ở nhịp 2) tiếp theo là móc chằm (croche pointée) rồi đến móc kép và cuối nhịp là một móc đơn. Quý ban thử viết ra xem, có Thánh cũng không hát nổi; thật chỉ có ông bạn nào đó viết ra «tác phẩm» này mới là đặc biệt nhất thế kỷ 20 này mà thôi!

Một điều đáng trách nhất là không dám đề tên Tác giả — Tôi chắc anh chàng «nhạc sĩ nửa mùa» này định chơi trò ú tim: nếu được khen thì vô ngục nhận ta là cha đẻ ra tác phẩm ấy, nếu bị chê thì lần mặt và chối dài và có khi còn si và thậm tệ cho người viết bài ấy là thế nọ thế kia! Bài như vậy mà cũng được dự tuyển làm bài ca cho một đoàn thể học sinh thì thật là... LOẠN vì ta thử hát bài này cũng thấy khó lọt tai mà cho đồng ca lúc long trọng thì nghe đúng như gà nuốt dây... thung vậy!

Một ông nọ, đã từng làm «Ráo sư» Âm nhạc cho một trường Nam Trung học công lập lớn và kỳ cựu nhất của miền Nam, có thành tích là đi thi sự phạm âm nhạc không xướng âm được một đoạn nhạc ngắn đến nỗi được ném mũ... vô chuổi, nay lại ra Vũng Tàu làm «Ráo sư» Âm Nhạc tại một trường Trung học lớn, vừa gửi bài nhạc về dự cho một cuộc thi Nhạc. Ông đề là không dự thi. Chắc ông tự cho mình là bậc thầy đầu thêm thì mà là biểu không cho có giá trị chẳng? Nhưng chúng tôi coi đến hai «tác phẩm» thì một bài viết ở nhịp 2/4, từ đầu đề cho đến cách viết thì đó là một hành khúc (Marche) nhưng mỗi câu lại có những... Năm nhịp (5 mesures). Chẳng hiểu giáo sư học hành ra sao mà lại làm kỳ cục vậy? Theo luật pháp cú sơ đẳng của môn sáng tác thì Hành khúc không bao giờ được viết với số nhịp lẻ mà phải vuông (carré) mới đúng!

Đây là một vài thí dụ điển hình trong trăm ngàn thí dụ khác mà thôi.

Đặc biệt nhất trong năm nay, nhạc sư Nguyễn Phụng, Giám Đốc Trường Q.G. Âm Nhạc, mừng Tân Xuân bằng một nhạc phẩm thuần túy mới ăn hành: «RU KHÚC» (Berceuse). Khi chúng tôi viết bài này thì nhạc phẩm chưa được phát hành nên chưa dám có những nhận xét và thể nào cũng xin có ý kiến về tác phẩm này trong một dịp khác gần đây. Tuy nhiên chúng ta cũng hải lòng thấy

— Rửa này ở Nam tư cơ đấy...
— Ôi dào! Saigon... thiếu gì...

ông Phụng đã xuất đầu lộ diện để phụng sự Nhạc nghệ nước nhà bằng tài năng thực sự chứ không như một số giáo sư ở trường này lúc nào cũng vênh vang với tấm bằng ngoại quốc mà chẳng thấy tài năng ở chỗ nào! Nghe đầu trong năm mới nhạc sư Nguyễn Phụng sẽ lần lượt ấn hành những tác phẩm khác như «Dạ khúc» (NOCTURNE), (Ave Maria)...

Chúng tôi hoan nghênh và hy vọng sang năm mới, những tác phẩm này sẽ được giới sành Nhạc chào đón với tất cả cảm tình nồng hậu và làng Nhạc nước nhà có thêm được những tác phẩm giá trị thực sự!

Trình diễn

Nói đến trình diễn, đặc biệt trong năm nay ta phải kể đến những đêm trình diễn của Trường QG Âm Nhạc trong Đại hội Giáo Dục toàn quốc. Sau những bài báo của chúng tôi đã kích nẩy nể những Giáo sư trường Quốc Gia Âm Nhạc xuất thân tại các nhạc viện ngoại quốc, hồi hương đã 10 năm trời mà chưa bao giờ dám tổ chức một buổi trình tấu (Récital) cho dân chúng thưởng thức tài nghệ. Cực chẳng đã, trong dịp này ông Nguyễn khắc Cung đã... «vác» vĩ cầm ra độc tấu một nhạc phẩm của ông sáng tác. Điều đáng chê đầu tiên là ông đã không dám trình bày một tác phẩm lừng danh (hay những loại Concerto khó khăn) vì có lẽ đánh loại này ông sẽ bị vấp ngã chưa Cay trước học trò chẳng? Nhưng chỉ một bài thôi, dù là bài của ông sáng tác, đa số thính giả (trong đó có sinh viên vĩ cầm của trường) đã lắc đầu thất vọng vì thấy tiếng đàn của ông kém quá sức tưởng tượng của mọi người. Tiếng mã vĩ cộ trên giây nghe vẫn rõ, tiếng rung chưa tròn và quyến. Thật đáng buồn.

Đến ông Tạ văn Toàn, tuy không ra sân khấu mà chỉ đàn phụ ở trong cho vở cải lương với bài «Rêverie» của Schumam thì tuy tiếng run khá hơn ông Cung nhưng nếu mang so với tiếng đàn của một người học lấy ở nhà như Đan Thọ hay so với học trò của quý ông ấy như Phạm Nghiê, Phạm Hùng... thì thật còn kém xa lắm! Theo tôi nhận xét thì với tài nghệ ấy, quý vị Giáo sư Vĩ cầm (như Cung, Toàn) làm sao mà dám tổ chức trình tấu (Récital)? Trong khi đó thì quý ông Nghiêm Phú Phi, Đỗ thế Phiệt có thể (và đã làm rồi) lại im lặng phí mất một năm trời quý báu!

Bên Tân nhạc thì người ta hẳn hoan thấy Ánh Tuyết, con chim họa mi lừng danh sau bao nhiêu năm vắng tiếng, nay lại trở lại hoạt động với Đài phát thanh, Sân khấu, phòng trà, vũ trường với một phong độ dồi dào, gieo vào lòng người những cảm tình trọn vẹn. Phương Dung vẫn đang lên, còn bước thêm sang lãnh vực cổ nhạc mà cũng thành công mỹ mãn. Hà Thanh, con chim oanh hữu danh của miền Trung thơ mộng đã mang vô Nam giọng ca gợi cảm, gây được nhiều tiếng vang tốt đẹp trong dư luận. Anh Ngọc, Ngọc Long, Nhật Băng, Duy Khánh, Thanh Sơn, năm nay thấy gần như đang lùi bước đến Mai Trường, Nhật Trường đứng mạnh tiến lên chiếm nhiều cảm tình của khán, tểnh già bốn phương. Thanh Thúy đã lên xe hoa rồi, đã có bốn phận làm Mẹ mà vẫn còn nặng nợ với nghiệp cầm ca. Tiếng ca u hoài của cô vẫn được một số người mến chuộng. Ban Thăng Long tuy không còn phong độ dồi dào như xưa, ít có bài mới, nhưng vẫn là ban Hợp ca vững vàng nhất hiện đại. Ban kích động nhạc AVT được hoan nghênh nhưng với những lời ca bần thiêu, hạ cấp làm cho những người đứng đắn phải cau mày nghĩ ngợi đã mất nhiều cảm tình của người dân yêu Nhạc.

Chúng ta nên có những lời văn châm biếm tế nhị như thơ Hồ xuân Hương, Tế Xương... hay hơn là những lời trắng trợn không văn nghệ chút nào! Tôi thành thật khuyên ban AVT nên tránh lối chọc cười hạ cấp, có như vậy mới được những lớp người thượng lưu, trí thức, đạo đức yêu mến!

Đầu Xuân chúng ta lại tiếc nhớ đến những danh ca đã vắng tiếng hoàn toàn trên đàn Văn nghệ như Mạnh Phát, Minh Diệu, Minh Trang, Tôn thất Niệm. Dư âm tiếng hát của các bạn tư thừa vàng son nay vẫn còn là những giọng ca gieo vào lòng người nhiều Mỹ cảm khó phai mờ!

Ông Hoàng thi Thơ, từ ngày chế độ gia đình trị bị chôn vùi trước cảm thù của toàn dân, cũng đã khai tử cho «Đoàn Văn nghệ Việt Nam», một

(Xem tiếp trang 30)

SAO KHUYA

(Tiếp theo trang 12)

Dung nói thật ngay thơ :
 — Con sẽ cho chị 2 con gà vàng mới nở trong đàn gà của con.
 Quân buồn cười, trên cô bé :
 — Dung cho gà thì chị ấy sẽ làm thịt ăn liền.
 Dung hơi tức :
 — Thế thì thôi, chả cho gà nữa. Em cho chị ấy con búp bê của em vậy.
 Nói rồi nàng chạy vào nhà, lấy ra con búp bê nhỏ xinh đẹp, âu yếm :
 — Bé về ở với chị Châu thì phải ngoan nhé, không thì chị ấy đánh cho, chị không có ở đây mà bênh đầu.
 Cả nhà đều cười rộ lên trước câu nói ngộ nghĩnh ấy. Thúy đang bối rối chưa tìm ra được 1 cái gì để mừng Châu.
 Nàng nhìn Quân và Bảo cầu cứu :
 — Anh Quân chị Bảo nghĩ hộ Thúy đi.
 Quân hỏi Bảo :
 — Có phải chỉ được mừng đồ dùng thôi phải không, chị Bảo ?
 — Ừ. Bảo ra bộ thành thạo trả lời.
 Quân nói mau :
 — Thế thì Thúy mừng chị ấy cái nón đi.
 Bảo kêu lên :
 — Ai lại mừng nón bao giờ... À Bảo nghĩ ra rồi, Thúy mừng chị Châu 1 cái lược thật đẹp đi.
 Thúy mừng rỡ :
 — Phải đấy, chị Bảo thế mà thông minh.
 Bảo hãnh diện :
 — Chứ không à, «bây giờ mới biết điều đó thì đã muộn !»
 Quân nhìn bảo :
 — Bảo nghĩ hộ xem Quân phải mừng cái gì.
 Bảo đáp nhanh :
 — Quân mừng cái gương.
 Thế là cả bọn đồng ý, người nào đi lo người này, trong khi bà Sáu cảm động rơm rớm nước mắt, luôn mỉm cười suốt :
 — Bà và các cô các cậu tử tế quá !

☆

Ngồi trong lớp học, không hiểu sao Quân thấy lòng trống trải buồn khuâng, có lẽ vì mấy ngọn gió lạnh gặp buổi sáng lúc đi học, hoặc mấy chiếc lá khô trên vỉa hè mà chàng đã dẫm nát, hay vì 1 tiếng chim hót yếu ớt trên cành cây ngoài cửa sổ mở sau lưng Quân ngồi vào bàn, mắt mở rộng nhìn lên bảng đen mà không trông thấy gì ; Tiếng thầy giáo Vật Lý mọi khi hấp dẫn là thế mà hôm nay chàng chỉ nghe lơ mơ...

Quân bỗng giật mình vì tiếng trống báo hiệu giờ ra chơi. Chàng xếp vội sách vở rồi rủ Hưng sang lớp Thúy chơi.

Hôm nay trời trở lạnh, Bảo bị cảm phải nghỉ học, Thúy vừa mặc thêm chiếc áo len vàng vừa phân vân không biết có nên xuống sân chơi không thì Quân và Hưng sang. Hưng là bạn thân của Quân mà cũng quen Bảo và Thúy. Thỉnh thoảng Hưng đến chơi nhà Quân, cả hai lại rủ nhau sang thăm chị em nàng.

Bà người vui vẻ đứng ở hành lang nói chuyện. Tay Hưng cầm 1 cành hồng đỏ thắm rất đẹp mà chàng mới hái được lúc đi học. Thúy bảo chàng :

— Anh Hưng cho Thúy bông hồng này nhé. Anh hái ở đâu mà đẹp thế ? Hưng tươi cười đưa ngay cho Thúy :

— Thúy muốn cái gì tôi cũng không dám từ chối nữa là bông hồng nhỏ bé này Thúy thấy lòng vui sướng, nàng mang bông hồng về cắm ở chỗ

(Tiếp theo trang 12)

TIẾNG THƠ :

Gã nắc lên... gấp hơi gần như hồng...

CHIẾN BINH 1 :

Anh đã sống bằng lòng trong kiếp sống,
 Anh đã thờ Tổ quốc vẹn lòng son.
 Anh lửa tên lướt đạn chí không sờn,
 Như anh chết — đã đành — tên không chết,
 Nhưng non nước thiết thời trang tuần kiệt,
 Thù nhà kia, hận nước rửa chưa xong,
 Dờ dang chỉ ai oán một tơ đồng !

TIẾNG THƠ :

Làn gió phút chạnh lòng chồm vút dậy
 Tuôn mình đi — sương mờ treo rung rây —
 Như mang lời chưa xốt ử vào đầu.
 Mảnh trăng cao lán mặt khuất mây sâu :
 Không đành chứng cảnh tình người bi thảm.
 Trời phút đã trở lạnh lòng u ám,
 Vài con chim hoảng hốt vút bay đùa,
 Lá xạc xào khua động khóc chia phôi,
 Và sương rụng và mưa buồn phay pháy.
 Kia gã chiến binh, lòng đầy e ngại,
 Đứng lên nhìn lá rụng gió mưa bay,
 Tay bắt loa kê miệng hú hơi dài,
 Mong gọi có ai về trên các ngã.
 Tiếng hú dài thoát lên rung cành lá,
 Lá vội vàng tiếp lấy gởi tay trao,
 Từng cơn mang lan mãi tận nơi nào,
 Rồi... lặng lẽ... không một lời đáp dội.
 Mây xám nặng đùn lên, trời loạn gió,
 Trăng mất tăm, sao vội vã lánh mình.
 Lá rụng nhiều trên, cạnh gã thương binh.
 Gã nhắm mắt, rừng mình... se sẽ mở.

THƯƠNG BINH :

Tôi chết mất... mộng còn xây tan vỡ.
 Nửa đường — thương mệnh số đã không dài,
 Nghĩa vụ này mong lại ở ai ai.

TIẾNG THƠ :

Buồn thảm quá, có tiếng người nức nở,
 (Một sinh mạng tàn đi, đầu chuyện nhỏ !)
 Nay nhìn xem, mắt gã lạc tinh thần
 Vút ngồi lên, thu gọn lấy xa gần,
 Gã lại nói... giọng phều phào đứt nối,

THƯƠNG BINH :

Thôi vĩnh biệt... gia đình... xa diệu vợi.

ngôi của mình. Các bạn nàng ai cũng nức nở khen đẹp và gạ xin nhưng Thúy nhất định không cho

Trưa hôm ấy, trên đường về, Quân có vẻ tự lự. Thúy hỏi chàng câu gì chàng cũng không chú ý, chỉ trả lời lơ mơ. Thúy hơi giận, không nói gì nữa, cố đi thật nhanh. Bỗng nhiên Quân giữ nàng lại hỏi :

— Thúy thích hoa hồng lắm à ?

Thúy bực mình, nhưng cũng trả lời nhẹ nhàng :

— Vâng, trong các thứ hoa, em thích hoa hồng nhất.

MUỐN XIN LÀM CHIÊU - ĐÃI - VIÊN :

Nên lại ghi tên theo học **NÓI TIẾNG ANH**. Chỉ một tháng là đủ sức giao thiệp để bán **BAR** hoặc làm ở **BUILDING** (phòng ngủ) đầu tiên. Do ông **ĐỖ-VĂN** ở Mỹ-Quốc 15 năm. **KHAI GIẢNG : 9-2-1965**

TRƯỜNG TRẦN - HÀN - NGÀ

— 60/70 PHẠM-NGŨ-LÃO SAIGON —

Non sông... thôi... còn giữ hận nghìn thu,
 Nợ lòng... kia lửa đạn... bạn đường ơi,
 Thôi... vĩnh biệt...

TIẾNG THƠ :

Gã nắc lên một tiếng,
 Gió rào rào... gã đưa tay lưu luyến...
 Mắt gã đầy ai oán ngó lên không,
 Gã cựa mình... đôi mắt dại mênh mông,
 Đầu ngả gục... toàn thân se sẽ lìm...
 Hai chiến binh quì bên chào vĩnh viễn
 Bạn đồng hành, đồng chí — phút giây qua,
 Phút nào nề bi lụy... gió vẫn xa,
 Và họ nói, trang hoàng không nức nở.

CHIẾN BINH 1 và 2 :

Bạn yên giấc, đừng cảm hôn nghiệt số,
 Bạn nằm đây chờ đợi phút vinh quang.
 Còn bao nhiêu đồng chí đã lên đường
 Quyết lấy lại sơn hà, thù oán trả.

TIẾNG THƠ :

Gió rít mạnh như uất hờn tàn phá,
 Lá buông mình trên mảnh xác vô danh :
 Thương tình ai, mong ử ấp cho lành,
 Hai kẻ bạn quì bên đầu cúi lặng.
 Đêm hôm nay, cõi rừng lau hoang vắng
 Lòng mở ra nhận lấy một thi hài,
 Đêm hôm nay, đánh dấu một giờ này,
 Trên đài danh dự vinh quang xứ sở
 Vừa khuyển thêm một diêm son rực rỡ,
 Cũng giờ này, nơi lòng hận giang sơn
 Lại ghi lên thêm nữa một cảm hôn.
 Hồn ai đi... rừng lạnh... gió chớp chồn.

TỪ-TRÂM-LÊ

Sau một giấc ngủ trưa, Thúy thấy lòng bình tĩnh vui vẻ. Những sự bực mình lúc về học đã bị xóa mờ trong trí nàng. Như những vết chân trên cát ngoài bãi biển, đã bị nước triều rửa sạch lúc ban đêm, Thúy mang cho Bảo 1 ly nước cam và ngồi kể chuyện cho chị nghe về sự học ở trường. Một lát, chị Châu mang lại đưa cho nàng một chiếc hộp nhỏ, buộc nơ vàng xinh đẹp, của Quân để tặng, Thúy mở ra và mừng rỡ siết bao : Đây 1 hộp toàn hoa hồng Bảo cầm lên một bông lớn ngắm nghía và hỏi :

(Xem tiếp trang 24)

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

ẢNH VIỆN

✱ **ĐẠI TÂY DƯƠNG** ✱

Nơi đáng tin cậy nhất của Quý Vị

302 Trần-hưng-Đạo SAIGON

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

THANH TUYẾN RADIO

— 17 Võ-Tánh (ngã Sáu) Tél. 404 SAIGON —

★ Ráp — Sửa — Bán các loại máy thu thanh : Đèn và Transistor.

☆ Nơi đào tạo thợ chuyên môn cho ngành Vô Tuyến Điện.

Mỗi đầu tháng đều có nhận khóa mới

Dã 3 năm rồi, chúng tôi không ăn Tết. Vui gì Tết với nhất? Mẹ tôi bảo vậy. Loạn lạc làm ly tán gia đình mỗi người một nơi. Mấy ngôi nhà ở tỉnh bây giờ chỉ còn là 1 đồng gạch ngồi vụn, mặc nhỏ có mọc rêu phong. Chúng tôi tản cư về làng D.C., quê của anh rể tôi. Ở biển vào ngòi, lúc đầu thực khổ vì thiếu thốn đủ thứ, nhưng lâu dần cũng quen với nếp sống mới nơi thôn dã.

Cuộc chiến tranh mà ai nấy cứ tưởng không lâu đã đi vào năm thứ 3 và có vẻ còn kéo dài. Bởi thế không thể chờ hòa bình vẫn hồi mới đón xuân, chúng tôi quyết định năm nay ăn Tết kháng chiến! Chúng tôi dự tính tổ chức 1 cái Tết thật đầy đủ, bù cho mấy năm trời nhịn nhục và đã ước hẹn với nhau bất kỳ ở đâu cũng phải cố về cho đông đủ. Công việc sửa soạn rất chu đáo. Thóc đã xay, gạo đã giã, nước đã gánh đầy bể. Cha tôi tự tay trồng mấy luống thuốc lá thơm để dùng Tết. Và rượu cầm "bách nhật" đã hạ thổ được 3 tháng! Con heo nuôi từ 6 tháng trước được "vệ" bằng toàn cám mốt, béo húp húp cả mắt, tha hồ mà "giã giò, gói bánh"! Ao vừa tát xong, còn sót lại mấy con cá chép thật to để ăn Tết. Ngoài vườn mấy cây cam trĩu trĩu những trái chín đỏ, trông rất vui mắt. Những cái chậu sứ đem từ tỉnh về, vẫn xếp ở 1 xó, nay đã được lấy ra lau chùi và trông quắt, trông thực được hay cục đại đóa. Mỗi sáng, sau khi rửa mặt, cha tôi tự tay tưới nước vào các chậu cây, vừa ngắm nghía vừa nói: "Ừ! Thế này thì kịp Tết đây!..." Chỉ còn vài tuần lễ nữa là hết năm: Mùi Tết như phảng phất đâu đây, nhưng nhà cửa vẫn còn vắng hoe, chưa có ai về...

Hồi đó thanh niên ham "đi kháng chiến" để đánh Tây cũng như thanh niên bây giờ ham đến vũ trường hay phòng trà để nhảy "tuýt" hay nghe nhạc cải cách! Vì đau bệnh, tôi dành năm nhà... "đuôi gà"! Nơi tôi đang ở, đất tốt, ruộng nhiều, thóc lúa rẻ. Chẳng đủ sức để xóc vác việc nặng nhưng ở không cũng buồn, tôi xoay ra chăn nuôi và chẳng bao lâu đã có 1 sân đầy gà, vịt, ngan, ngỗng, con nào con nấy béo mẫm! Mỗi sáng cho gà vịt ăn, tôi lại kiểm điểm xem nên "thịt" con nào, bần con nào, và nhằm tính số tiền sẽ thu hoạch được, chẳng khác có gái bán sữa trong thơ ngụ ngôn của Lê phụng Tiên!

Nghĩ đến món vịt tần, món cánh gà rán giòn, nước dãi củ tráo ra chân răng!... Chỉ còn 2 tuần lễ nữa là Tết, tha hồ mà nhậu nhẹt lu bù, nhất là lâu lắm mới có dịp anh em quây quần tụ họp tại gia đình! Mưa bụi lất phất bay, gió bắc ào ào thổi càng làm tăng cái vẻ Tết nơi đất Bắc. Bộ "tam sự" bằng đồng hoen rỉ vì lâu không ai ngó tới đã được đánh bóng và bày chỉnh tề trên bàn thờ. Chị tôi đi chợ mua sẵn lá dong, lá chuối đem về ngâm ở cầu ao và bàn tính xem hôm nào sẽ gọi người đến mổ lợn, gói bánh, giã giò...

Bỗng có người hơi hải chạy đến cho hay ngoài sông có "ca nô", không rõ nhiều ít và từ đâu lại! Lúc đó vào khoảng 6 giờ chiều... Ca nô đầy của Tây, thỉnh thoảng có qua khúc sông này, một đôi khi đổ bộ lên cánh bãi ven sông để kiểm soát gà vịt rồi lại rút lui, chưa bao giờ tiến sâu vào nội địa. Chúng tôi chủ quan cho rằng cũng như mấy lần trước, Tây đến rồi Tây đi có gì đáng quan tâm! Nhưng chúng tôi đã lầm. Một tràng liên thanh nổ rạn như pháo ai đốt mừng xuân từ phía sông vọng lại.

Rồi "tắc bọp"! "tắc bọp"! tiếng súng cá nhân ào ạt, rừng rợn tiếp theo. Không còn ngờ gì nữa! Tây đang đổ bộ và tiến về phía làng chúng tôi. Mọi người hết hoảng, rụng rời! Chỉ kịp vơ lấy vài cái quần áo, mấy thứ đồ dùng cần thiết và ít tiền nong, chúng tôi chạy ra đường. Từ các ngõ, trẻ già lớn nhỏ tuôn ra như nước chảy, kẻ xách, người mang, kẻ đội người gánh, lũ lượt, dắt nhau rào bước, về một lo âu khác thường. Trời tối, đường trơn, mưa hay, gió lạnh, đoàn người lăm lăm lẩn bước như những bóng ma. Khi tới làng bêu cánh, cách đã khá xa, chúng tôi mới dừng bước tạm nghỉ và nhìn về phía làng cũ. Ôi thôi! một biển lửa bốc lên ngùn ngụt, sáng rực cả một góc trời! Thế là xong! Bao công trình sửa soạn, bao nhiêu mồ hôi nước mắt phút chốc tan ra mây khói!...

Hôm sau có người làng vượt được vòng kiểm soát của Tây chạy sang cho chúng tôi biết tin tức bên nhà: Tây tấn công nhiều đợt vào làng D.C. nhưng đều bị đẩy lui vì sức kháng chiến quyết liệt của dân quân, cuối cùng chúng cũng lọt được vào làng lúc xâm tối. Công việc đầu tiên là chúng lũng bắt thanh niên trai tráng, ai không mau chân chốn thoát đều bị sát hại! Công việc thứ hai là chúng bắt heo, gà, vịt, ngan, ngỗng... để nhậu nhẹt "khao quân", rồi đi lùng dân hà con gái để hãm hiếp. Một lũ say khướt nôi lửa đốt nhà dân để làm trò chơi như thể đốt pháo bông!...

Sau một đêm thấp thỏm, nửa ngủ nửa thức, chúng tôi lại lật dật lên đường tản cư vì có tin đồn "Tây đến!". Nhìn đoàn người lủi thủi đi trong sương sớm buổi lạnh, tôi không khỏi bùi ngùi. Ôi! Cái cảnh loạn ly sao mà thảm thế! Đây mấy ông bà già tay chống gậy, tay dắt cháu, bước thấp bước cao. Kia, lũ đàn lì tay bồng con thơ, lưng còng con nhỏ, rào chân tránh giặc, về lo âu sợ sệt co ro trong manh áo mỏng. Chúng tôi cũng đồng bào tản cư, cứ thế đi miết, chẳng hiểu đi về đâu và ngày mai ra sao? Có một điều lạ là mỗi chạy giặc, tôi quên cả tật bệnh, không ngờ có thể "cuộc bộ" theo mọi người dòng đã hàng mấy ngày liền! Hơn nữa, trong bước đường cùng gặp đâu ăn đấy, bạ đâu nằm đấy, chẳng thêm đề ý đến vấn đề vệ sinh, ấy thế mà vẫn chẳng sao!

Trước kia, ở tỉnh thành, đời sống đầy đủ tiện nghi thì cứ đau lên đau xuống hoài! Thật là kỳ cho cái cơ thể con người!

Càng ngày mặt trận càng lan rộng. Chúng tôi cứ dần bước "phong trần vô định" mình chạy phía trước, Tây đuổi phía sau liết ngày này qua ngày khác, trong 2 tuần lễ liên tiếp. Cuối cùng bị lối, chúng tôi đành dắt díu nhau chạy sang tỉnh Thái Bình, ngược lên Hà nam, tạm dừng chân ở vùng Chy Đại. Nơi đây tương đối yên ổn, mặt trận còn xa, đồng bào địa phương đua nhau đi chợ sắm Tết. Chúng tôi chợt nhận ra là ngày 30 tháng chạp rồi! Rồi đến lưng, thấy tiền nong đã gần cạn mà chưa bắt được liên lạc với các anh tôi. Sự tiếp tế vì thế bị gián đoạn. Ngồi đây, nơi đất khách quê người, không ai quen thuộc, chúng tôi ngẩn ngơ nghĩ đến nhà cửa bị đốt phá, lợn gà thóc lúa bị cướp sạch mà ngậm ngùi xót xa...

Thế là Tết năm ấy chúng tôi đón Xuân bằng mấy củ khoai, sắn, với tiếng pháo ròn rã của liên thanh và đại bác từ các "búi" Tây xa xa vọng lại...

DÉU TRÊN các báo hằng ngày thường có mục "Mỗi ngày một truyện" thời một giai phẩm mùa xuân tường cũng nên viết về mục "Mỗi năm một truyện". Năm nay là năm Tý, nếu ta nói truyện về rắn và cũng chia ra từng khúc như khúc rắn... tường cũng hợp thời!

TRƯỚC hết ta hãy tìm hiểu rắn là gì? Theo các nhà vạn vật học thời răn chỉ là một giống bò sát, mình dài và tròn, không chân, đẻ ra trứng, đặc biệt ở miệng có hai chiếc răng nanh cong và nhọn.

Rắn có một lỗ nhỏ ở chính giữa ăn thông vào một túi đựng chất nọc độc. Khi răn cắn người hay vật thì nọc sẽ tiết theo lỗ chân răng trườn vào máu, thấm vào da thịt thời người sẽ chết lâu hay chóng tùy theo nọc rắn độc ít hay nhiều. Nhưng cũng có những loại rắn không nguy hiểm vì không có nọc độc: ví dụ như loại rắn nước đầu tròn mà người ta thường gọi đùa là "bon khâu sà tâm phạt" 1. Trái lại có loại rắn đầu bẹt, miệng nhọn, cò banh ra theo hình tam giác, vây trên đầu lõm dõm theo hình chữ V, nọc rất độc, đã "mồ" phải ai thời nạn nhân ít khi thoát chết.

THEO sách Lục Truyền Kỳ, rắn được liệt vào hàng linh vật thứ ba trong các loài vật vì thế nên đã có câu: "nhất Điều, nhì Ngư, tam Sà, tứ Tượng". Voi to lớn là thế mà cũng phải kém về, chịu làm bực dân em, đứng hàng thứ tư thời đủ hiểu răn oai phong lâm liệt biết là dường nào!

Vì rắn là một linh vật nên người ta thường khêu hai túi vải dài, vẽ hình vảy ngũ sắc và nhồi bông thành một đôi rắn lớn để thờ trong các đền chùa mà các thiện nam, tín nữ đều hết sức kiêng nể, không dám gọi rõ là rắn mà chỉ gọi là ông Huê hay ông Trảng!

NĂM TỴ NÓI TRUYỆN RẮN

VỎ - LANG

CÓ rất nhiều câu truyện truyền tụng về rắn khá ly kỳ và kinh khủng như Mãng xà Vương, hàng năm, ngày đầu xuân, bắt cứng tế bằng các trình nữ. Thanh xà và Bạch xà làm mưa làm gió trong dịp Tết Đoan Ngọ, gieo rắc tai họa cho nhân dân.

Nhưng cao sang hơn hết là Giao Long, một loại rắn tương tự như loài rồng, hình dáng tuy không đẹp bằng nhưng cũng biết bay lượn trên chín tầng mây. Đông và Tây rất có thể gặp nhau về diêm Giao Long vì trong các sách vạn vật học cũng đều nói rằng chỉ là một loại rắn bề!

Nếu không phải cứ nhiều tuổi loài người mới man trá, xảo quyết thời loài rắn cũng chẳng phải cứ to hơn mới nguy hiểm chết người. Rắn là loại rắn dài hàng chục thước, mình to như thân cây nhưng lại hiền lành hơn giống rắn "hồ run", to không bằng chiếc dưa nhưng đã cắn ai thời người ấy khó sống. Đó là vì rắn nguy hiểm không phải do hình dáng hay sức mạnh nhưng chỉ do nọc độc vì thế nên mới có câu "miệng hùm nọc rắn"!

VIỆT Nam có rất nhiều giống rắn, khó lòng kể cho hết được, đại loại như: hồ mang, hồ lử, hồ run, cạp nong, cạp nia, mang hoa, mào gà, rắn (Xem tiếp trang 19)

Đẹp Tết nhiều người ưa đi Vũng Tàu hay Nha Trang nghỉ ngơi và đổi gió. Mùa này khô, biển rất đẹp, nhất là ở vùng Nha Trang. Nhưng biển không chỉ là nơi thắng cảnh mà còn rất hữu ích cho sức

khỏe của ta sau những ngày bị giam mình giữa 4 bức tường của phòng giấy hoặc bị hít bụi và thán khí ở những nơi đông hội. Hơn nữa biển lại có thể trị được nhiều bệnh: chính là một lương y mà nhiều nước Tây phương đã biết tiếng. Phương pháp dùng biển để trị bệnh được gọi là « Hải liệu pháp » (Thalassothérapie), rất được phổ biến ở Pháp, Ý, Đức, Bỉ... Tại sao biển lại trị được bệnh? Đó là nhờ ở nước biển, năng biển, không khí biển, đồ ăn biển. Chúng ta hãy lần lượt nghiên cứu các nguyên nhân đó.

Nước biển có muối (chlorure de sodium) và nhiều chất khác cần thiết cho cơ thể, trong số đó đáng chú ý là chất vôi (calcium) và i-ốt (iode). Và lại thành phần của nước biển tương tự như thành phần của « nội giới » (milieu intérieur) gồm có máu (sang) và lâm dịch (lymphe), bởi vậy nước biển phải có khả năng thay thế cho « nội giới ». Những cuộc thí nghiệm sau đây của René Quinton nhà sinh vật học hữu danh sẽ chứng minh điều đó: Quinton lấy nước biển chích cho 1 con chó vào mạch máu. Số lượng nước biển chích vào từ từ, sau 8 tiếng đồng hồ, đã lên tới số ký của con chó mà con vật vẫn không sao.

Như thế có nghĩa là nước biển không « độc » đối với cơ thể động vật và thậm chí làm việc điều hòa để bài tiết số nước thừa dư mà không bị suy yếu. 2) Quinton lại chích máu ở 1 con chó khác, số máu lấy đi khá nhiều, bằng 1/3 số máu bình thường vẫn có, rồi chích thể vào đó bằng 1 số nước biển tương đương. Sau 24 giờ, con chó khỏe mạnh và hoạt động trở lại như không có gì xảy ra. Cuộc thí nghiệm này chứng tỏ rằng nước biển có thể coi như là 1 thứ huyết tương. Nhờ những cuộc thí nghiệm cứu và thí nghiệm về tính chất của nước biển, René Quinton đã chế ra được 1 thứ thuốc bổ rất hữu ích cho trẻ con gầy yếu, thiếu máu, biếng ăn, kém ngủ: đó là thuốc « Plasma de Quinton » nổi tiếng khắp nơi.

Thuốc này làm bằng nước biển lấy ở dưới sâu hàng mấy chục thước, với 1 phương pháp tinh vi sạch sẽ, dùng để uống hay để chích, có đặc tính là cho ăn ngon, ngủ khỏe, mau lên cân, chóng lại sức... Trong nước biển lại còn có những rong rêu gọi chung là « hải tảo » (algues) tập hợp nhiều hóa chất hơn cả nước biển, như i-ốt (iode), bô rôm (brome) v.v... và các « chất vi phân » (oligoéléments). Các tôm, cua, ốc v.v. ăn những hải tảo nên cũng chứa đựng những chất nói trên nhiều hơn cá, tôm, cua, ốc ở nước ngọt. Vì vậy hải vị là những món ăn thích hợp và hữu ích cho nhiều cơ thể ốm yếu suy nhược, cần được bồi bổ...

Không những nước biển có nhiều đặc tính tốt hữu ích cho sức khỏe mà ngay đến không khí bên cũng khác hẳn không khí ở nơi đô thị. Nơi đây nhiều xe cộ, đông người nên không khí đầy bụi bặm, vi trùng và thán khí, rất hại cho sức khỏe:

BIỂN: LƯƠNG-Y CỦA CHÚNG TA !

của NGUYỄN VĂN CƠ

Trái lại, ở biển không khí bao la trong sạch và mát mẻ, có nhiều muối, vi hải tảo, i-ốt, hơi nước v.v... Khi ta ra gần biển độ mười cây số, ta đã thấy 1 cảm giác nhẹ nhàng dễ thở khác thường nhờ ở bầu khí quyển mát mẻ trong lành.

Ngoài 2 vị nước và không khí, biển còn có gió và nắng cũng đặc biệt, lạ lùng. Gió biển thường có 2 chiều. Ban đêm gió thổi từ nội địa ra biển vì đất nguội mau hơn nước. Ban ngày gió thổi từ biển cả vào đất liền (vì nước nóng chậm hơn đất), đem theo khí trời và hơi nước từ ngoài khơi nên vừa mát mẻ, vừa trong sạch, lại có tính chất kích thích thần kinh, hưng phấn tinh thần.

Năng biển có nhiều quang tuyến tím nên làm đen da, nhưng cũng nhờ có quang tuyến tím mà vi trùng khó bề sinh sản và cơ thể mới tự tạo lấy sinh tố D rất cần để liêm chất vôi. Ở nhiều nơi như Sài Gòn, Đà Lạt, nước biển chất với nên người ta bị hư răng và xương không nặng không vững chắc. Nên uống thuốc có vôi mà không kèm sinh tố D (tuy rằng sinh tố D chỉ dùng rất ít và phải thận trọng theo lời chỉ dẫn của B.S.) thì chất vôi uống vào bị tổng ra ngoài 1 cách vô ích, không lưu lại trong người. Trái lại, ở biển, nước có nhiều chất vôi và nắng có nhiều quang tuyến tím nên 2 điều kiện trên đây hội đủ, giúp cho ta chống lại các bệnh tật về xương cốt.

Vì có những đặc tính nói trên của nước, gió, nắng, không khí, hải sản, nên người ta đã dùng biển để trị bệnh. Ở nước Pháp, nơi nổi tiếng nhất về « hải liệu pháp » là « Roscoff » nằm trên bờ biển xứ « Bretagne ». Trung tâm này do BS « Bigot » xây dựng vào cuối thế kỷ trước, mới đầu chỉ nhận chữa cho các trẻ em vùng lân cận bị ốm yếu, xanh gầy, vì thiếu máu, bần cốt, tràng nhạc, tiền thiên bất túc v.v... Phương pháp trị liệu thực là đặc biệt, hoàn toàn theo thiên nhiên chứ không dùng đến thuốc thang chi cả.

Người ta chú ý đổi mới nếp sống của bệnh nhân, cố làm cho vui tươi lên, săn sóc đến sự ăn uống, nghỉ ngơi và giấc ngủ, — hàng ngày cho nằm phơi nắng, gió, thở không khí biển và đặc biệt là tắm nước biển đun nóng vào khoảng 37-38° tương đương với nhiệt độ của cơ thể, làm thế đó sẽ không có lại như khi gặp nước lạnh và sự du nhập của nước biển vào cơ thể được dễ dàng. Nhờ vậy cơ thể được hưng phấn, huyết và lâm dịch (lymphe) như được thanh lọc, các căn bệnh bị tổng

ra ngoài, những chất thiếu hụt sẽ được bồi đắp, vì thế mà bệnh thuyên giảm, sức khỏe được phục hồi sau những đêm ngủ ngon giấc, những ngày ăn ngon miệng... Ta cũng nên nhớ rằng trong nước biển có chất « Magnésium » nhất là « chlorure de magnésium ». Theo B.S. Delbet thì thứ muối này ở nồng độ 12g trong 1 lít có đặc tính kích lệ những bạch huyết cầu trong nhiệm vụ diệt trừ các loại vi trùng (phagocytose), nhờ vậy mà nước biển có thể giúp ta trị bệnh chẳng ?

Ngoài những bệnh nói trên, tại Roscoff người ta còn trị được bệnh lao xương, xanh còm (chlorose), thấp cốt (rhumatisme), tế bào viêm (cellulite), tàn tích của ấu liệt (sequelles de la poliomyélite) v.v... Những bệnh nhân này cũng chỉ nhờ gió biển, nắng biển, nước biển, không khí biển, món ăn biển mà dần dần phục hồi sức khỏe và trở nên lành mạnh, khỏi cần uống hoặc chích thuốc gì cả. Xưa nay người ta vẫn cho rằng bệnh thấp cốt không hợp với khí hậu lạnh và ẩm ướt.

Thế mà ở Roscoff người ta đã chữa được nhiều người bị thấp cốt kinh niên, trong số đáng chú ý là 1 người đàn bà nhà quê tuổi độ 30 bị nhức xương nhiều năm, đến nỗi không thể cử động được, nằm chiều nào cũng đau, thuốc thang đủ mặt mà vẫn vô hiệu. Đang tuyệt vọng vì cố tất có người khuyên nên thử đi Roscoff xem sao. Sau mấy tháng ở đó điều dưỡng, nạn nhân thấy bệnh tình thuyên giảm rõ rệt rồi chẳng bao lâu đi lại được như thường khỏi cần chống nạng. Năm sau người ấy lại đến Roscoff dưỡng bệnh trong vài tháng để củng cố tình trạng như thế trong mấy năm liền. Tình hình sức khỏe khả quan đến nỗi bây giờ bà ta có thể xốc vác một công việc đồng áng cho mãi tới khi già mua tuổi tác.

Ở đây ta phải ghi một điều là bệnh nhân vừa được tắm nước biển đun nóng và có chữa cả hải tảo (bain d'algues) vừa được xoa bóp chỗ đau ở dưới nước (massage sous l'eau) hoặc « tắm cát » (bain de sable) nghĩa là phủ lên những chỗ đau thứ cát biển màu đỏ vì có nhiều vi hải tảo (micro-algues). Có lẽ nhờ vậy mà bệnh thấp cốt kinh niên đã phải đầu hàng !

Nhà nữ văn sĩ nói trên, năm ấy đã ngoài tứ tuần, vừa bị thấp cốt vừa bị tế bào viêm (cellulite) đau nhức không thể cầm bút hoặc ngồi viết được, đã dùng đủ các thứ thuốc, cả châm cứu (apuncture) nữa mà chẳng thấy chuyển, trái lại mỗi năm một thêm nặng, đến nỗi về sau cả ngày chỉ nằm mà vẫn cứ bị đau nhức khổ sở.

Bà ta chán nản buồn rầu cho số phận hẩm hiu, đành chịu có tật, thì may thay có 1 người bạn ký giả đến thăm, nói cho biết tại Roscoff người ta dùng biển chữa được nhiều bệnh về xương cốt đau nhức và khuyên bà ta thử đến xem sao. Bà ta lúc đầu lưỡng lự vì quá thất vọng, sau nể lời bạn cũng thu xếp hành trang đi Roscoff. Một sự bất ngờ: ngay tối hôm mới đến, bà ta đã ngủ 1 giấc ngon lành chưa từng thấy từ mấy năm qua. Thế rồi ngày qua ngày khác, ăn ngon ngủ khỏe, sau có 6 tuần lễ các chứng đau nhức biến dần hết, bà ta đi đứng tự nhiên, cầm bút viết được.

Sở dĩ có kết quả phi thường đó là nhờ khoa « hải liệu pháp » nói trên và thêm vào đó lại có cả « tắm hơi » (bain de vapeur) nó làm tiêu tan những tảng tế bào viêm của nhà nữ văn sĩ...

Cũng như Pháp, Việt Nam có nhiều bờ biển, từ Nam ra Bắc lắm nơi có thể dễ nghỉ mát, đổi gió như Hà Tiên, Vũng Tàu, Cam Ranh, Nha Trang, Đại Lãnh, Cửa Tùng, Sầm Sơn, Đồ Sơn, Bãi Cháy v.v... Trong số các nơi nghỉ mát trên đây, có lẽ Nha Trang tốt nhất vì « sơn thủy hữu tình » và khí hậu quanh năm mát mẻ, ít mưa.

Chúng ta có hy vọng một ngày kia thiết lập tại đây 1 trung tâm trị bệnh và dưỡng sức bằng « hải liệu pháp » tương tự như Roscoff của Pháp. Lúc đó sẽ giải cứu được nhiều nạn nhân thoát khỏi các chứng bệnh như tràng nhạc (lao hạch), lao xương, tiền thiên bất túc, thấp cốt kinh niên, tế bào viêm, xanh còm, gầy yếu, suy nhược thần kinh v.v... Mi khỏi cần uống hoặc chích thuốc !

NGỌC HOÀNG. — Số gì mà loằng ngoằng khó hiểu thế hở ?

— Sài Gòn đây ợ ! thần công chẳng hiểu gì hết trời.

SỬ LIỆU CHỨNG TỐ : NGÓT HAI CHỤC NĂM TRƯỚC PHÁP THỰC DÂN: CHỦ MƯU

GÂY PHONG TRÀO PHÂN LY

NĂM 1945, ngày 23-9, quân đội Viễn Chinh Pháp tái chiếm Saigon, rồi sau đó lần lượt đánh lan ra các tỉnh ở Nam phần cho tới ngày 31-10-1945.

Với lực lượng khá mạnh, sau khi quân đội Anh rút đi, Pháp muốn chiếm lại đất thuộc địa cũ là Nam phần và tính chuyện lập thành một nước tự trị. Ủy viên Cộng hòa Pháp ở Nam phần hồi ấy là đại tá Cédille lo phần chánh trị, đã tiếp xúc với một số nhân vật miền Nam. Trong số các nhân vật ấy có ông, N. T. C. được Pháp ủng hộ, lẽ dĩ nhiên, lập một chánh đảng lấy tên là "Nam kỳ tự trị" ngày 16-11-1945, với chương trình của đảng là lập nước Nam kỳ tự trị.

Về sau đảng "Nam kỳ tự trị" đổi lại gọi là "Mặt trận Bình dân Nam kỳ" đóng trụ sở tại một căn phố ở đường Colonel Boudonnet (nay là đường Lê Lai) trước ga xe lửa Saigon, do ông N. T. C. và ông Phong Tân (người miền Trung) điều khiển. Mặt trận Bình dân Nam kỳ phát động một phong trào phân ly: với những khẩu hiệu: "đả đảo Bắc kỳ!", "Đả đảo phở tái chả lụa!",

Các đoàn viên của Mặt trận Bình dân Nam Kỳ lúc ấy đã làm cho dân chúng đều... ngán và e sợ lắm. Họ đi kiếm người Bắc để đánh, vì nạn nhân không có tội gì khác hơn là... người Bắc.

Ài này cũng đều hiểu rõ tất nhiên phải có kẻ ra tiền để xúi bẩy những người làm bậy, và kẻ xúi giục đó không ai khác hơn là Thực dân Pháp. Khi trở lại Việt Nam, Pháp đã lo tính đến lá bài chia rẽ dân tộc Việt Nam nên đã thành lập được chánh phủ Nam kỳ tự trị. Họ gọi là chánh phủ Cộng hòa Tự trị Nam kỳ. Chánh phủ thứ nhất thành lập ngày 3-6-46, chánh phủ thứ nhì ngày 4-12-46 và chánh phủ thứ ba ngày 8-10-47. Lập chánh phủ tự trị chưa đủ, Pháp còn cần gây chia rẽ trong khối dân chúng nữa nên mới "ném đá giấu tay" để "Mặt trận Bình dân Nam kỳ" đánh "Bắc kỳ".

"Tân sơn Nhứt" và "Phú Nhuận"

Nhơn viên của Mặt trận Bình dân Nam kỳ đi tìm "Bắc kỳ" phần nhiều căn cứ vào: dân ông thì khuôn đống cao, áo dài, dân bà vắn khăn, mặc yếm, răng đen. Đối với hình thức bề ngoài ấy thì dễ biết lắm, nhưng khi hay tin có vài vụ hành hung xảy ra thì đồng bào Bắc vội vàng thay đổi lối ăn mặc, ví dụ bỏ vắn khăn, bới tóc, không mang yếm nữa. Có người cạo gập hàm răng đen.

Sự thay hình đổi dạng ấy làm cho nhơn viên "Mặt trận" đi tìm "Bắc kỳ" dễ đánh gập khó khăn, họ bèn nghĩ ra một kế. Đối với ai, chúng ngờ ngợ là người Bắc, thì chúng giữ lại hỏi:

— Mày Bắc kỳ hay Nam kỳ?

Lẽ dĩ nhiên có người muốn tránh tai họa phải nhận là Nam kỳ. Tưởng rằng: "giả đại qua ai" cho xong, và thoát nạn nào ngờ lại bị "lục vấn" thêm!

Người của Mặt trận bèn hỏi nữa:

— Ủ! Nam kỳ! Được! Vậy hãy nói: "Tân sơn Nhứt" coi!

Nếu người kia nói được ba tiếng "Tân sơn Nhứt" theo giọng Nam cũng chưa thoát nạn vì còn một câu thứ: thách nữa:

— Nói tiếp tiếng "Phú Nhuận" coi!

Nếu tiếng này mà... trật là lời chành ra... Bắc kỳ, thế là chúng gây bấn đánh đấm bất kể quần thân; và chưởi mắng: "Đả đảo Bắc Kỳ"; "Đả đảo phở tái chả lụa!"

Nạn nhơn chỉ còn có nước bị thương đi bệnh viện chứ không có ai can thiệp cả. Vì là trong giai đoạn "loạn" mà. Người Pháp hoặc nhơn viên cảnh sát Pháp lại càng không can thiệp. Họ tự coi như không có trách nhiệm gì cả. An ninh trật tự

Bài của TIỀN - LỢI

ngoài công lộ đã do... chánh phủ Nam Kỳ tự trị lo liệu. Mà chánh phủ Nam kỳ tự trị thì chỉ mới còn phôi thai chưa có một chút thực quyền nào. Và lại, cái trò đó là của Pháp Thực Dân đưa ra, đâu có phải dễ can thiệp, nếu muốn.

Cách phát âm Nam, Bắc

Chúng tôi tưởng nên phân tách rõ về những tiếng "Tân sơn Nhứt" và "Phú Nhuận" mà bọn "Mặt trận" dùng để... hạch miệng nạn nhơn, mới nghe qua tưởng dễ nhưng rất khó. Vì người Nam phát âm khác hơn người Bắc, nhứt là những vần "ât" thành "út" và ở phía cuối âm có chữ "T" thường đọc lẫn lộn ra có chữ "C". Chẳng hạn như chữ "sắt" phát âm ra "sắc".

hai địa phương cách xa nhau để hơn là người của hai địa phương gần nhau.

Mặt khác, ông Chủ tịch Mặt trận Bình dân Nam Kỳ lại là người Trung. Dù Thực Dân có đề nghị cho Mặt trận này đánh người Trung thì ông Phong Tân chắc đâu đã chịu.

Khi phong trào vô ý thức ấy xảy ra, đồng bào Nam cũng rất đau khổ vì một bọn người "con sâu làm rầu nồi canh" đã phải lên tiếng: "Tại sao đả đảo Bắc kỳ mà không đả đảo Ba Tàu, đả đảo Chà, mà vẫn mua đồ của người Tàu bán, đóng tiền đất cho chủ Chà, vay tiền Chà, mặc dầu 2 hạng người ấy là ngoại kiều."

Thực dân Pháp, tạo nên vụ đả đảo ấy chẳng qua là ngụ ý bảo ngấm cho toàn thể dân Việt nam biết rằng: "Mấy người đòi độc lập, giành độc lập

6 nói:

ông PHÁP

đầu? Bắc để cho

như vậy đó? Còn

gết cho con ăn rồi

cười đọc thành ra

lưng nữa. Ông

không nên làm

thương con NAM

ấy rồi nè nữa. Cao

làm hung. Bm dù

o nương! Bấy lâu

nhien còn sẽ khá.

ic tình cho. Mà có

đầu. Thôi về đây

th.

lo làm ăn, tạo lập

trong xứ.

gọi việc, càng ngày

tiếp, gây dựng cửa

lấy tình anh em

phép tình cảm cộng

nhưng trong gia

đi nghĩ tiếc hân hoi,

CHUYỆN THỊ NAM

MỘT CHUYỆN CHO TRẺ CON... VÀ NGƯỜI LỚN

THƯỞNG xưa có một cô gái vừa nhỏ vừa đẹp, tên là THỊ NAM. NAM thiệt là có đủ đức hạnh trời cho: yêu kiều và thủy mĩ, lịch sự lại thông minh.

Cô là con nhà tử tế, giàu có và cố nhiên có chút kiêu hãnh vì thế phàm mình.

Nhưng bất hạnh, ông bà, cha mẹ cô làm nhiều chuyện vụng về thất sách nên gia đình phải gặp cơn biến cố. Khiến cô phải vào

làm con nuôi một ông Viên ngoại tuy xưa giờ gặt gao hiểm trở, nay càng ngày càng thêm thương cô mà trở nên đại đả khoan hồng, biết so đo lợi hại, lòng đầy tình cảm, từ đủ chỉ khi trọng-phu quốc tử.

Ông này quen với gia đình Cô Nam có 20 năm trước. Nghĩa là ông cũng đã già rồi. Ông là một người khôn ngoan từng trải. Trong đời ông đã từng tranh đấu và cũng đã từng thắng hết ai là kẻ thù mình.

Ông thương mến cô Nam và một đứa con nuôi khác là thằng Bắc. Hai đứa trẻ lần lần lớn lên bên cạnh ông già Pháp nên ông này thương lắm, coi cũng như con ruột ông vậy. Nhưng khôn nổi thằng Bắc là một đứa kiêu

NAM thiệt là có đủ đức hạnh trời cho...

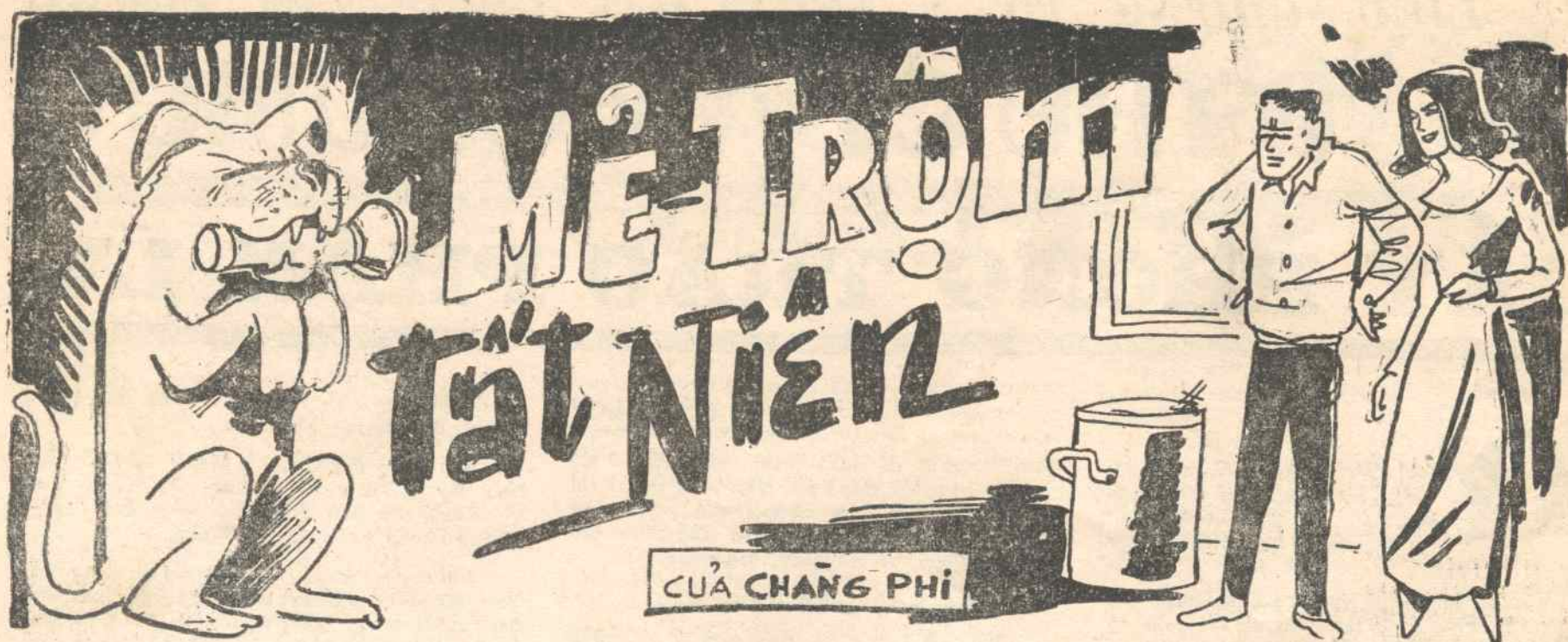
nhưng không dễ đâu. Phải có người Pháp cai trị thì mới... yên.

Nếu tình thế mà ổn định thì Pháp trở lại làm chủ nhơn ông như hồi đệ nhị thế chiến chưa xảy ra.

Để chứng tỏ rằng vụ "đả đảo Bắc kỳ" là hoàn toàn do Pháp phát động và chỉ phối, dưới cái bình phong "Mặt trận bình dân Nam kỳ", chúng tôi xin đăng nguyên văn một tài liệu cụ thể sau đây.

Đó là những tờ truyền đơn, có tranh vẽ kèm theo, truyền đơn này nội dung không phải là lời hiệu triệu gì mà là một câu chuyện, chứng tỏ thực dân Pháp đã coi thường dân trí của người Việt Nam.

(Xem tiếp trang 22)

CÓ MỘT dạo tôi mến loài chó lắm. Tôi cho rằng, trước cả ngựa, con chó là sự chinh phục cao quý nhất của loài người. Không một cuốn sách nào viết về chó là tôi không mua về đọc đi đọc lại nhiều lần. Hễ đến nhà bạn hữu có nuôi chó, tôi không quên gọi những con vật này lại gần xem xét tỉ mỉ từng bộ lông, từng bàn chân, cái tai, cái răng, cái đuôi v.v., và đoán tuổi. Tôi trở nên sành sỏi về chó. Ở cách xa vài chục thước, tôi có thể phân biệt để dành một con chó xù Đan Mạch với một con Epagneul Nhật Bản; và tôi cũng có thể cam đoan với các bạn rằng không ai đánh lừa nổi tôi khi đưa ra một con chó "lô canh" lùn tí

tức chó ta chẳng thuộc giống... chó nào cả bộ lông gọt sủa rắc bột màu và bảo đó là con "phốc hung" (fox-hound) mà tôi tin dẫu.

Hồi đó tôi có một con chó xù thuộc loại "Pékinois" nom rất ngộ nghĩnh: lông dài luộm thuộm, mắt lơ lơ lơ lơ hơi lác, mồm ngắn ngắn, chân thấp lè tè. Tôi đặt tên nó là Đin để tưởng niệm đến nhà tài tử đẹp trai quá cổ mà tôi bắt chước tự đặt mình làm đệ tử cũng như một số thanh thiếu nữ trong hội "Ái Dean".

Nhìn con Đin, người ta có cảm tưởng nó là thằng hề trong một gánh xiếc nghèo nàn. Tôi đã mua lại nó với một giá rẻ mạt của chú thợ sửa xe gần máy dầu đường: hai trăm đồng! Có lẽ chú thợ đã bắt được nó trong khi con Đin lạc chủ. Tuy nhiên, tôi rất quý con Đin vì nó có vẻ tình khôn trung thành lắm.

Nhân dịp Tết Nguyên đán tôi đem con Đin theo tôi về nhà ông anh ở trên Đà Lạt và lập tức luyện dạy nó.

Nếu các bạn chỉ luyện dạy có loài vật, loài khi thì các bạn không thể hiểu nổi niềm thích thú mà người ta cảm thấy khi người ta khai thông dần dần sự tinh khôn bẩm sinh của loài bốn chân, bạn thân của loài người này. Con Đin là một loài chó xù thông minh có đôi mắt to, tròn lanh lợi, dưới chòm lông trắng lòa xòa xù xù, dường như đọc thấu tư tưởng của bạn mỗi khi nó nhìn bạn chăm chú. Trong vòng ba tuần lễ, nó đã biết tuân theo mệnh lệnh của tôi.

Nó ngồi, nằm mọp, đứng hai chân sau, chấp hai chân trước lại, vênh tai, nhe nanh dọa nạt, nhảy lên ghế, bò lết ba chân, xoay năm cửa bằng mồm... Tất cả chỉ cần một cử động nhỏ của tôi. Tôi cũng tập cho nó bắt chuột, bắt dế, rượt mèo hoang, sủa ông ông mỗi khi có người lạ vào nhà, chui chân trên tấm thảm trước khi vượt ngưỡng cửa...

Bà chị dâu tôi (vâng, bởi nếu tôi có một con chó thì tôi cũng có một bà chị dâu) chẳng quan tâm gì cho lắm đến sự luyện dạy con Đin của tôi. Trong thâm tâm, bà chế nhạo tôi và bà thường nhắc:

— Thế nào, con Đin con Đin gì của chú đã làm được cái tích sự gì chưa? Hay là chỉ nuôi nó tốn công tốn của?

Những lời lẽ châm chọc của chị Phụng không làm tôi nổi giận và nản lòng. Tôi chỉ khẽ nhún vai đáp:

— Chị chẳng hiểu gì về sự tinh khôn của loài chó cả. Trong một vài trường hợp sự tinh khôn của chúng giúp ích loài người không phải nhỏ.

Một hôm, chị hỏi tôi:

— Sau hết, con Đin con Đin gì của chú biết làm những trò gì rồi?

Tôi bèn hành diện nêu ra từng thành tích của con Đin. Bà chị dâu tôi trẻ mồm và, mỗi lần trẻ mồm như thế khiến cho tôi liên tưởng đến con cá lóc bị vớt lên cạn.

— Khá đấy... chị Phụng hồ hững nói. Nhưng chú này, chú đã quên một thứ.

— Thứ gì?

— Tất cả những trò vật chú dạy cho con Đin con Đin gì của chú đó, bất cứ một con chó quèn nào nếu được luyện dạy hẳn hoi cũng có thể làm được.

— Thế chị bảo, theo ý chị con Đin còn thiếu trò gì đặc biệt nhất?

— Chú đã quên không dạy cho nó biết ngoan món đồ người ta trao cho nó giữ và chỉ trả lại khi nào chính cái người trao món đồ đó chìa tay lấy lại. Rồi chị thốt cười to chế giễu:

— A! Thế kia mà tôi cứ tưởng chú biết cách dạy chó giỏi lắm! Ha! Ha! Hay chó của chú thuộc loại chó... hạng bét?

Tôi đỏ mặt muốn nổi khùng vì giọng cười mỉa mai của chị. Lát sau tôi cười gằn, nói:

— Được rồi! Chỉ độ 2 tuần nữa chị sẽ thấy con Đin của tôi có phải là loại chó hạng bét hay không.

Quả nhiên, hơn một tuần sau con Đin đã biết làm cái trò mới này. Nó có vẻ khoái trò này lắm và hễ gặp ai trong nhà cũng nhảy chồm chồm lên người sủa ông ông, há mồm và giơ chân trước khêu khêu vào quần đùi phải đưa cho nó một vật gì cho ngâm băng được mới thôi.

Từ đó, bà chị dâu tôi hết chê bai con Đin. Bà cũng không còn chế giễu tôi nữa và tôi được yên thân.

Một đêm 30 Tết trời tối mờ, tôi bị đánh thức bởi những tiếng động khác lạ ở dưới nhà. Tất cả chúng tôi đều ở trên gác. Căn phòng của tôi sát đầu cầu thang và nằm kế bên căn phòng chị Phụng. Còn chị Ba, người giúp việc, ngủ phòng nhỏ trong cùng. Hồi đó anh tôi mắc việc ở ngoại quốc chưa về. Tôi chắc rằng nếu có kẻ nào đang lục lạo trong phòng khách và phòng dưới nhà thì nhất định kẻ đó không phải là chị Phụng mà cũng không phải là chị Ba. Kẻ đó nhất định là một tên đạo chích! Một tên đạo chích tìm khoảng một mẻ trộm tắt niên đề có tiền xài Tết.

Tôi tung mền đứng dậy, nhìn quanh quần thấy cái búa hồi chiều đóng đinh giăng lại tấm rèm cửa mới bỏ quên còn dựng ở chân tường. Tôi rón rén bước lại cầm chặt trong tay đoạn ra hành lang xuống thang lầu.

Vừa đặt chân xuống bậc thang thứ nhất, cánh cửa phòng chị Phụng hé mở. Chị thò đầu thấy tôi, chị vội bước ra và, vừa sửa lại mái tóc rồi vừa hốt hoảng hỏi nhỏ:

— Chú có nghe thấy tiếng động gì ở nhà dưới vừa rồi không?

Tôi gật đầu, thì thầm:

— Chắc có người nào ở dưới đó. Hay là chị Ba đầu bụng xuống nhà cầu vì hồi chiều chị ấy ăn phải cái món ếch xào lăn của chị?

Chị dâu tôi dài mặt ra. Chị sắp sửa mở miệng lớn tiếng tôi vội vàng ra dấu cho chị im lặng. Cùng lúc đó chị ở từ trong phòng nhỏ bước ra, lại gần chúng tôi. Chị sợ hãi nói:

— Cháu vừa nghe thấy có ghế bị va chạm...

— Suyt, chúng tôi cũng nghe thấy.

Nhất định có kẻ trộm viếng nhà chúng tôi rồi! Không chừng chừng nữa, tôi bước xuống thang gác bằng mười đầu ngón chân.

Vừa thấy bóng tôi, tên trộm hốt hoảng lao mình về phía cửa sổ bỏ ngõ và nhảy xuống khu vườn cạnh nhà biến dạng trong bóng tối đầy đặc sương rơi.

Tôi bật đèn và cất tiếng gọi chị dâu tôi. Chị run rẩy xuống thang lầu, hai hàm răng va vào nhau

ẤT-TY XUÂN CẨM

TIN xuân tới bốn bề rộn rã,

Thấy xuân về, tắc dạ đề mê,
Tiết xuân thấm ánh nắng hè,
Nẫu lòng dưa đỏ, hóp què mai vàng.
Trơ cảnh vật thiêu quang chín chực;
Rối con trường hạnh phúc muôn dân.
Bốn bề, xuân thẹn với xuân,
Đức Âu, Hàn Á, nơ nồn như ta.
Đài-loan với Trung-Hoa đôi mảnh,
Đón xuân mà cảm cảnh cùng nhau,
Chứa xuân sao khéo cơ cầu?
Họ Rồng-Tiên nặng gánh sầu chia ly,
Mưu hung quốc cực kỳ phức tạp;
Cuộc an dân vô hạn nhiều khê,
Xuân về thôn thức lòng quê,
Bắc Nam ngất nỗi đi về ngồn ngang.
Trông hoa nở, gan vàng như giục,
Cất chén khà, dạ ngọc khôn nguôi,
Đừng doanh tiếng nổ bên tai,
Khó tin là pháo reo cười mừng xuân.
Nỗi thăm kin Đồng quân có thấu?
Thấy xuân mà đau đầu lòng thơ,
Chứa xuân sao khéo phỉnh phờ!
Vườn Hồng, khóm Lạc ai ngờ kềm xuân!
Lần xuân về tới lại lần hy vọng,
Đón xuân về chung sống với xuân,
Nở nào xuân cứ lòn khôn,
Đầu ai xuân diêm thêm phần hoa dâm.
Nhường ới ngại vì làm duyên số,
Nhường đến đo khôn tỏ bi hoan
Nhờ Đồng quân chuyển doanh hoàn,
Phục hồi hạnh phúc, bàn hoàn thù xuân.

ĐĂNG-LIÊN

lập cập da mặt tái xanh. Chỉ ở theo sát gót chị, hơi thở hần hần cách xa năm sáu thước còn nghe rõ.

Chị Phụng hỏi tôi :

— Nó chạy rồi phải không chú ?

Tôi chỉ những dấu chân trên thành cửa sổ và gặt đầu.

Thấy cánh cửa tủ kính mở toang, chị tôi lật đật chạy tới kiểm điểm xem có mất mát gì không, trong khi tôi bước lại bên cửa sổ xem tên trộm đã mở cửa được bằng cách nào. Nhưng không có qua một dấu này nào ! Có lẽ tên trộm đã vào nhà bằng một cửa khác.

Tiếp tục cuộc kiểm điểm, chị Phụng bước sang phòng ăn một lát rồi trở lại thờ phào nhẹ nhõm.

— May mắn thay, tên trộm chưa lấy được một món gì cả !

Rồi như chợt nhớ ra điều gì, chị tôi nhướng mày hỏi :

— Ủi, thế con Đìn con Đìn gì của chú đâu nhỉ ? Sao không nghe thấy nó sủa ?

Thật vậy, tên trộm đã làm tôi quên phứt mất con chó của tôi.

Chỉ ở cùng phụ họa theo chị tôi :

— À phải đấy ! Con chó xù của cậu đâu mất ấy nhỉ ?

Nói xong chị bỏ xuống bếp kiểm điểm lãnh vực của chị. Còn lại chị Phụng chị chống nạnh hai tay vào sườn, lắc đầu chán nản và nói với tôi bằng một giọng mỉa mai :

— Gớm ! Con chó của chú sao mà khôn thế ! Thấy người lạ vào nhà mà cũng chẳng buồn sủa nữa. Và cũng không hiểu giờ này nó đi đâu mất ? Đúng là chó quý chó không phải chó quý. Đem mà tổng nó đi cho người thịt cho rồi.

Ấy mà tôi sợ chẳng ai thèm thịt nó nữa là đằng khác !

Những câu chưa như giấm của chị Phụng tuy có hơi độc ác, gay gắt thế nhưng đúng. « Thái độ » của con Đìn thật khó hiểu. Nhưng dù sao tôi cũng cần phải bênh vực nó. Tôi sắp sửa cái lại chị thì bỗng có tiếng chị ở từ dưới bếp la hoảng :

— Cậu ơi ! Xuống đây mà xem này !

Tôi và chị Phụng chạy vội xuống: Chúng tôi rất dỗi sùng sốt khi thấy con Đìn đang chồm hồm không nhúc nhích bên cạnh cánh cửa hông nhà bếp, mõm ngậm chặt chiếc đèn pin nhỏ. Trên thành cửa sổ dao này làm trầy lam nhám gỗ.

Trong nhà không có cây đèn pin đó cả. Chúng tôi bừng hiểu : vì say mê làm cái trò tấp giữ món đồ người cầm trong tay, con Đìn đã tấp cây đèn của tên trộm và đợi tên này bảo trả nó sẽ « rất lấy làm một sự sung sướng » mà trả lại. Có lẽ tên trộm cũng... sành tâm lý loài chó khôn nên đã không đòi lại. Nó đành đăm mõm con Đìn cây đèn để yên thân, rành rang khoảng một mẻ trộm.

Vì thế bây giờ chú chó xù bé nhỏ của tôi thấy còn ngời chồm chồm như... con chó tiền rưởi bên cánh cửa, mõm thỉnh thoảng cắn chặt cây đèn và chờ đợi...

NĂM TỶ NÓI TRUYỆN RĂN

(Tiếp theo trang 15)

dưa, rắn hai đầu... Giống rắn hai đầu cũng khá ngộ nghĩnh : nếu cân bằng đầu chạy thời không việc gì nhưng cân bằng đầu mất thời vô phương cứu chữa. Không hiểu hai đầu này có khi nào ăn uống lẫn lộn chẳng, đó là điều bí mật mà các nhà động vật học trứ danh cũng chưa hề khám phá ra chân lý... nên tục ngữ Việt nam mới có câu : « Ăn mặn nói ngay còn hơn ăn chay nói dối » !

THEO truyền thuyết thời loài rắn không những chỉ nguy hiểm vì nọc độc nhưng lại còn nguy hiểm vì tính nết phản trắc thường hay cắn trộm trong lúc vô tình. Theo kinh nghiệm quý báu của những thợ săn lành nghề, chuyên môn bắt rắn ít khi giẫm dẫm đầu với người, nó chỉ mò khi ta vô ý dẫm phải hay ta chợt đi qua trong khi nó rình mò. Vì thế cho nên các người đi rừng, tay bao giờ cũng cầm dao dài phất vào cảnh lá ở hai bên vệ đường; cốt ý gây nên tiếng động để các loài rắn hoảng sợ mà lần tránh.

(Xem tiếp trang 22)

Chị tôi giơ tay lên trời, miệng tru tréo :

— Ôi giờ đất quỷ thần ôi ! Nhìn con chó khôn ngoan và quý báu của chú em tôi kìa ! Sao lại có thứ chó đầu mà khôn ngoan thế ! Vì tên trộm dẫm mõm nó cây đèn pin nên nó ngồi im thin thít để mặc cho trộm lấy gì thì lấy. Ấy, sao mà lại có thứ chó quý đến thế nhỉ !

Con Đìn liếc đôi trông đen lé kín nhìn tôi đuôi ve vẩy ngoắc qua ngoắc lại. Nó như muốn khoe với chủ : « đã thấy em khôn chưa xếp ? Em làm trò một cây ! Đúng như xếp đã dạy em đấy nhé. Thế nào rồi xếp cũng cho em miếng thịt bò trong tủ lạnh để thưởng em cho mà xem ! »

Tôi vừa buồn cười vừa tức giận. Tôi quay nhìn lại chị Phụng cau mặt nói :

— Thì chị đã mất cái khi khó gì đâu mà âm lên thế vậy.

Chị càng tru tréo hơn :

— Ôi giờ ôi ! Đợi đến mất của mới la thì rồi đời ! Tin cậy vào con chó quý kia giữ nhà có ngày trộm nó rình càn tôi đi nữa không chừng !

Tôi muốn nói lên : « ôi ! thì tôi càng mừng, và có lẽ anh tôi mừng hơn nữa » thế nhưng tôi chỉ nói bằng ý nghĩ. Tuy vậy tôi không chịu thua chị Phụng tôi nhún vai hờn dỗi :

— Thì cũng lỗi tại chị cả. Ai bảo chị chê con Đìn không biết làm cái trò này. Chị muốn tôi phải luyện nó. Và bây giờ kết quả là thế đấy !...

Tôi quay về phía con chó, khom lưng chìa tay về phía trước, ra lệnh :

— Đưa đây, Đìn...

Con Đìn không nhúc nhích. Nó chỉ ngược cặp mắt lé nhìn tôi và khẽ ve vẩy cái đuôi. Tôi thúc nó :

— Nào, đưa đây cho tao. Đìn... Mày đừng có ngu quá như thế đi.

Đưa đây, mau...

Vẫn không kết quả. Tôi bắt đầu nài nỉ, vỗ mạnh vào cây đèn pin, quát :

— Mày có đưa đây cho tao hay không ? Đờ chó ngu !

Vì sợ tôi giật mắt, con Đìn hất mõm, ngoạm chặt thêm cây đèn. Hai hàm răng bén nhọn của nó, trong nháy mắt, mở ra rồi lại khép chặt lên thân đèn bằng sắt nghe rợn người.

Với cái giọng chưa hơn dăm mà bà chị đầu tôi thường biết cách dùng tới vào những lúc đứng cơ hội, chị nhún vai trề môi nói mỉa :

— Này chú, chú chỉ còn có một cách duy nhất để bắt con chó quý của nhủ nhà cây đèn pin ngoan trong môn ra... cách đó là : chú phải khó rượt theo tên trộm, tóm về đây. Vì chỉ trong đôi bàn tay của tên này con chó mới chịu nhà cây đèn pin ra mà thôi. Chính chú đã dạy nó như thế, chú quên rồi sao ?...

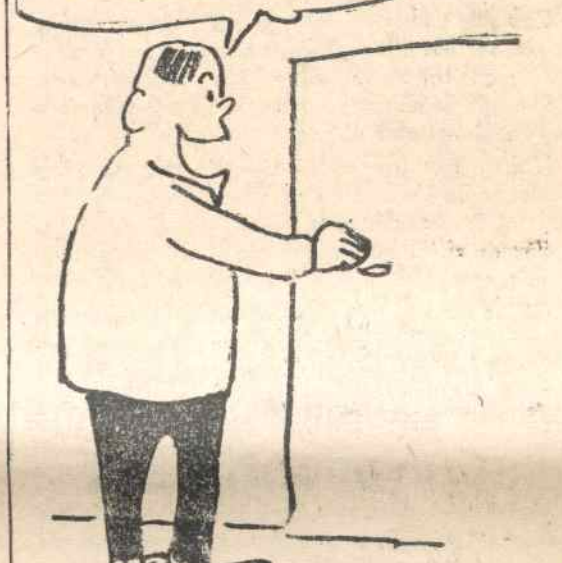
HẾT

C.P.

GIỜ NÀY TỐT... AI XÔNG ĐẤT
NHÀ MINH ỦY ? NAM NAY
PHẢI LÃ HÊN

MINH MỞ CỬA
EM ĐI RÓT RƯỢU

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

TRƯỜNG MẪU GIÁO

* ẦU - TIẾN *

570-380, Phan-thành-Giản - SAIGON

Nơi giúp trẻ em này nọ ĐỨC, TRÍ, DUNG
theo thể lệ mới

Ngày xuân du ngoạn

ĐÈO HẢI - VÂN

HẢI VÂN! Hải Vân là thắng cảnh số một của Việt Nam yêu quý. Một bên là rừng rậm, núi cao chìm đắm trong sương

mù, một bên là biển cả mênh mông với những làn sóng bạc đầu nhấp nhô từ chân trời thì nhau kéo vào bờ để tan vỡ trên những mỏm đá muôn hình, ngàn sắc!

Đèo Hải Vân là ranh giới cho hai tỉnh Thừa Thiên (Huế) và Quảng Nam (Fai Foo) trên quốc lộ số 1 từ Đà Nẵng ra Huế.

Từ trên cao trông xuống, đèo **HẢI VÂN** dài gần 20 cây số, óng chuốt như tấm lụa đào, uốn khúc quanh co như con rắn bạc đang tắm ánh mặt trời theo vách đá cheo leo.

Các tảng đá đủ màu sắc: xanh, đỏ, trắng, vàng với những đường gân xẫm, những góc cạnh sắc như dao, rễ cây leo chằng chịt, rừng cây bé nhỏ như phong lan treo vách đá, thỉnh thoảng lại xuất hiện đột ngột, tất cả như một bức tranh thiên nhiên tuyệt mỹ do Hóa Công đặt ở bên đường.

Chỗ thì một thân cây cổ thụ hiện ra, khẳng khiu, sần sùi với những hóm, những bướu vô cùng quái đản; chỗ thì nước trong như lọc, mát rượi, theo khe hốc đá phun ra, tạo thành một mảng rêu xanh rờn, mượt như nhung.

Khi thì một bên vách đá chần lai, mở rộng tầm mắt cho du khách nhìn ra khoảng trời nước bao la; khi thì 2 vách đá sừng sững, đứng dựng hai bên, kẹp du khách vào giữa, cảnh lá xum xê che bóng mát, trên đầu ẩn hiện 1 mảnh trời xanh ngắt.

Có lúc thấy cả một khoảng biển rộng mênh mông ở ngay đầu đường, có lúc chỉ thấy mây ngũ sắc là lướt bay ở ngay quãng đầu đường ấy. Người ta không thể nào tưởng tượng nổi một phong cảnh biến đổi thành linh, kỳ ảo tới mức vô cùng tuyệt diệu!

HẢI VÂN! Danh từ đó là ý nghĩ đầy đủ của biển và mây. Một bức tranh thiên nhiên hết sức hình động đã phô bày ra nhiều bộ cục tuyệt vời của cảnh sắc huy hoàng, lộng lẫy.

Gần kề là những bông lau trắng toát, là lướt tung bay, cuốn theo chiều gió; lúc dặc đó đây, một vài con thuyền bỗng bồng bềnh trên mặt nước, lẫn lẫn gọn sóng với những cánh buồm trắng muốt ngả nghiêng như đồ đệ Lưu linh.

Kia là một bãi biển vòng cánh cung, cát vàng như màu ngà tươi, viền một đường bọt trắng xóa phân cách khoảng nước xanh lam, những ngọn tre xanh, những tàu lá chuối.

Từ một mỏm đá chênh vênh đến một đoạn đường uốn khúc quanh co, quẹo ngược trở lại, xe hơi chạy chậm chạp như sên, cố bám riết lấy khúc "cua" nguy hiểm... nhưng du khách vẫn say mê vì cảnh đẹp, lúc nào cũng hướng mắt ra xa ngắm nhìn phong cảnh, lâng lâng như du hồn vào giấc mộng xuân!

Xa xa một dãy núi nhấp nhô, thấp thoáng như ẩn hiện với tảng đá màu xanh như hoa lý, đỏ như tường vi, vàng như da cam, biếc như cánh châu...

Kia nữa là những tảng đá lờm chờm, màu xám hay nâu với những khía cạnh rất sắc, những đường gợn sóng lấp lánh nổi bật trên mặt nước xanh rờn, đùa rờn với những đợt sóng vô bạc đầu, những mảnh bọt trắng tinh.

Trên cao là mây trắng lơ lửng vắt ngang ngọn núi chỗ trắng toát như bông, chỗ lơ mờ như pha trộn với da trời xanh biếc.

VÔ - LANG

Cảnh sắc diễm lệ, huy hoàng ấy cứ luôn luôn thay đổi và phô diễn tiếp không ngừng nên du khách lên tới đỉnh đèo lúc nào không hay! Gió thổi rì rào, phàn giạt những tàu lá vào sườn núi

như thu hút tâm hồn du khách vào sự yên lặng, mênh mông, vô tận...

Vọng theo chiều gió, một vài tiếng chim sơn ca lạnh lạnh hót trên cành cao như chào mừng du khách! Đó đây một, vài tiếng người đục đá thũng thảng dội lên không trung trong tiếng vo vo của động cơ xe hơi đang ỉ ạch bò lên dốc...

Tất cả đều im lìm như trong một bức tranh Thủy mặc cổ xưa, tại vì không nghe rõ. Hai bên tả hữu đều là biển cả bao la...

Bên này là bãi biển mênh mông, bát ngát tròn xoe như một nét bút thần vẽ trên nền tờ mòng. Không một tảng đá, không một cành cây!

Một bãi cát nuốt nà, màu ngà tươi mát, từ mặt nước đang lan rộng đến hàng cây xanh rờn dưới chân núi. Sóng biển chỉ gợn lên nhẹ nhàng như mặt nước hồ thu, làn bọt trắng xóa chỉ là những sợi tơ rất mỏng theo một đường tròn vành vạnh!

Bên kia là một bãi biển thẳng tắp như vách theo đường chỉ với cát giải như một tấm thảm mới tinh: một mép trắng cạnh làn nước xanh lam và

một mép đen cạnh làn cây xanh đậm dưới chân núi. Lóng lánh dưới bóng mây mờ, nước biển man mác một màu xanh lam và xa xa, dính liền với nền trời xanh biếc, một vài cánh bướm lốm đốm như hoa, điểm xuyết cho cảnh trí thêm huy hoàng, lộng lẫy!

Hải Vân! Hải Vân như lồng trong một khung kính, không vương chút bụi trần! Một khi rời chân, đồ giốc xuống đèo, du khách đã có hạnh ngộ tới đây khỏi sao không nhớ nhung, bịn rịn vì cảm thấy Hải Vân quả là một viên ngọc bích vô giá, long lanh thì đua màu sắc với biển rộng, trời cao!

Như một kẻ phạm trần vừa được lên cung Quảng yển ăm với chị Hằng, phút chốc đã bị đẩy về hạ giới, du khách nao nao nhớ tiếc, băng khuâng như vừa tỉnh giấc mơ tiên.

Trong khi ấy, trời, mây, nước, cỏ cây chen đá, lá chen hoa vẫn loang loáng ở hai bên vệ đường với đủ các màu sắc huy hoàng, pha trộn tinh vi như một mảnh gấm dệt giờ đang trên khung cửi!

Du khách vô tình ngoảnh lại, thấy xe ai nhỏ xíu bằng hộp quẹt đang lò dò, ỉ ạch leo lên dốc ngồng ngoẻo như sợi chỉ vắt ngang trên ngọn núi bên kia... và đưa mắt nhìn xuống bên này, thấy vực sâu thăm thẳm, con đường khúc khuỷu chữ CHÌ mà xe mình sắp đi tới...

Du khách đã xuống một quãng xa hãy còn thấy mây ngũ sắc là lướt trên đầu mà lòng thấy lâng lâng mong sao chóng đến trạm nghỉ chân cho vơi nỗi buồn luyến tiếc... Vì một khi đã chiêm ngưỡng cảnh vật rồi, khách thường bịn rịn không nỡ rời chân, muốn ở lì mãi đây để tận hưởng cảnh « **THIÊN ĐÀNG NƠI HẠ GIỚI** »!

Vậy, nhân dịp tiết xuân ấm áp, nào những ai muốn cảm thông với đời xanh, với gió núi, mây ngàn, với hoa thơm, cỏ lạ... xin mời quá bộ dâng sơn thăm viếng **HẢI VÂN** để thử trong giây lát đóng vai Lưu Thần, Nguyễn Triệu lạc tới Đào nguyên giữa thời đại vệ tinh, nguyên tử! ! !

VÔ LANG

Cung chúc Tân Xuân

TIỆM BÁNH BẢO - VINH

Chuyên môn làm các thứ BÁNH - MỨT SEN - KẸO LẠC

★ 31 THỦ-KHOA-HUÂN ★ CỬA BẮC CHỢ SAIGON ★

HỒI đó, xưa lắm rồi...
Cố chàng thanh niên tên Tô Hà.
con nhà giàu có nhất làng, học giỏi
nhất lớp, phương phi nhất hạng thanh niên...

Người làng phải nề chàng vì giàu, kính y vì
bọc giỏi, và ngán nhất là tính y không chịu nghe ai.

Lớn lên Tô Hà theo học võ nghệ với Võ
Ngã Đạo sĩ ở núi Tam Kỳ. Đứng 10 năm xuống
núi Tô Hà vào từ già thầy. Thầy dặn :

Khi muốn mưu đồ đại sự, hay lúc khó nghĩ
vì sự nghiệp thì con nên nhắc đến tên ta.

Tô Hà hỏi :

— Lạy thầy ! Chỉ có vậy thôi sao ?

Thầy đáp :

— Chỉ có vậy thôi. Nhưng khó lắm. Hãy cố
gắng mà thực hiện lời ta.

Lạy xong ba lạy Tô Hà xuống núi và phi ngựa
hướng về làng.

Qua đèo lam, vượt suối bạc, xuyên gần trăm
dãy đồng xanh, Tô Hà đến công làng vào một hoàng
bôn xinh đẹp của một đêm rằm.

Liều thị, gái đẹp nhất làng, giặt tơ ở suối về
muộn, đi ngang qua. Hai bên liền gặp. Họ cùng
trông nhau, cùng ngáp ngừng nói chẳng nên lời...

Phải ! Liều thị năm nay 19 cái xuân trở mã
gái tơ tuyệt sắc, qua đôi môi như son vừa thoa còn
ướt. Sức sống dồi dào trong thân thể nở nang nổi
bật lồng ngực huy hoàng, rung rinh theo mỗi bước
chân đi.

Tô Hà ngỡ ngàng sự đời, nhìn Liều thị mà
tàng như băng khuôn trong mộng ảo :

— Liều nương đây ư !

— Dạ thưa phải ư ! Tô Quân mới về ?

— Phải ! Tôi vừa xuống núi. Nàng đi đâu ?

— Tôi giặt lụa về muộn.

— Lụa nhà nàng ấy ư ?

— Không ư ! Tôi giặt thuê.

— Đã nghèo rồi sao ?

— Vâng ! Nghèo mà lại đang bị hăm dọa
mạng sống nữa.

— Ai hăm ? Ai hăm nàng ?

— Cường sơn ở núi Bạc ! Đêm nay không
đủ bạc hai nghìn lạng thì chúng bắt tôi về làm áp
trại phu nhân...

Dưới ánh trăng, Tô thấy đôi dòng lệ của Liều
chảy ròng xuống má. Chàng nói :

— Nàng hãy theo ta !

— Nhà của Tô quân đâu còn nữa. Cướp phá
tàn nát hết rồi.

— Thế còn cha mẹ ta ?

— Ở với Lâm Bình

— Lâm Bình hàn sĩ ở ấp Đông ấy ư ?

— Phải đấy !

ĐỒ ANH QUA KHỎI TRẠM NÀY

Truyện ngụ ngôn của VŨ - BÌNH

— Còn nàng ! Nàng chưa nên gia thất chỉ
sao ?

— Có người tiến cử cho Trương công tử
con trai của Ngự Sử Trương gia Kỳ. Nhưng...

— Nhưng sao ?

— ... !!!

— Nhưng sao ?

— Thôi chàng hãy về ấp Đông đi ! Chuyện
vợ vẫn bên đường không có gì có ích đâu. Hãy lo
cho cha mẹ đã.

Ngựa chưa giắt dây cương thì Tô Hà nghe
tiếng reo hò dậy lên bên dãy ngô đồng cò lỏ cao lớn,
dài thướt và âm u như dãy trường thành.

Bọn cướp núi kéo đến. Liều thị báo tin được
mấy tiếng hấp tấp, vội lùi vào rừng tre. Tô Hà xung
nộ khí đánh tan bọn cướp. Tên đầu đảng bị chém
rụng đầu. Đầu treo lên công làng để thị huy cho
dân các ấp biết.

Quan Thái thú hay tin, tổng tiến rước Tô

về và tiến cử làm đốc tướng cho toàn trại. Mỗi
tháng 50 hộc lương với 100 lạng bạc. Tô đưa quân
về rước Liều thị và cha mẹ, ngõ ý cưới nàng.
Nàng từ chối vì nàng đã yêu Lâm Bình hàn sĩ.

Tô Đốc Tướng mang lễ vật đến đền ơn Lâm
sinh. Qua một tháng thì Lâm sinh ngã bệnh chết
tức tử trong mái tranh.

Tô đốc tướng cho người chôn xong thì về
đình cử lễ, tiệc đãi đằng mọi người rồi sai quân
đi mời Liều thị về trại. Nàng khước từ. Địch thân
họ Tô đến bắt nàng mới gặt lệ già từ cha mẹ ra đi.

Dư đảng cường sơn tụ họp lại mời một hải
khẩu cao cường là Điền Phụ về cầm đầu. Điền Phụ
soát lại cái kho trên núi thì bạc vàng, ngà ngọc vô
số. Hắn liền đưa lễ cho Tô Hà và cố thư nhường
chức cho Tô để làm phản triều đình. Nếu việc thành
thì tôn Tô làm chúa.

Tô thâu lễ vật và lên lên núi hội đàm.

Thấy ghế chúa tướng dành cho mình và trung
trai huy hoàng như một hoàng triều, Tô nhận lời.
trở về đưa cha mẹ và Liều thị lên núi không báo
di đầu...

Tô lên ngôi sơn vương và chinh tu binh mã
trong 6 tháng xuống núi đánh chiếm lại quân.

Triều đình mục nát tham ô, tướng sĩ cầu an,
hương lạc, lớp không muốn cự, lớp cự không nổi.

Vua thì hung bạo, thất đức nên bá tánh phở
mặc cho nhà vua mất ngôi, hay chết cũng là vừa.

Liều thị thừa cơ chiếm quận cũ về làng bốc
mộ Lâm Bình để mong đốt ra tro và ôm lấy theo
mình, nhưng đến đó thì mộ đã bị bốc bao giờ, cô
đã già đổ bên hồ huyết gần cạn. Nàng lạy chòng
mấy lạy trước huyết rồi lui về.

Tô sơn Vương thắng lớn và thăng mãi.

Ba đại tướng của triều đình đã đầu hàng. Nhà
vua chạy loạn bị dân giết chết.

Nhưng quân sĩ của Tô Sơn Vương đến đâu
là tàn sát lương dân, cướp của, hãm hiếp tới đó
làm cho bá tánh trong năm quận chạy trốn về hai
quận phía Tây để tránh nạn. Họ truyền lệnh kêu
nài Võ Bạch Tâm, cựu chính soái quy điền ra giúp
nước. Ba hôm sau ở cửa thành phía Tây có cắm
một cây cờ lớn, đề : " Vị dân quốc bình sơn tặc.
Dân tướng Võ Bạch Tâm ".

Quân báo cho Tô Hà biết họ Võ là tướng vô
dịch, và là tướng cuối cùng. Tô Hà sai Điền Phụ
xuất trận. Họ Điền xông ra đánh ba hiệp chém
đầu Võ Bạch Tâm đem về quảng trước trướng mà
cười khanh khách vì mừng rỡ. Tô Hà nghĩ rằng :
Nếu Điền Phụ tranh ngôi thì mình khó thắng liền
nhảy bộ hạ xông vào bắt trời và chém đầu vì tội
lỗ mạng với chúa. Các tướng cạnh cầm hờn nhưng
không dám nói.

Rạng ngày lại nghe Võ Bạch Tâm khiếu chiến,
thì ra tướng hóm qua bị giết chỉ là một tên tướng
cạnh của Bạch Tâm đưa đi để thăm dò võ trình
mà thôi.

Bốn tướng cướp bị rơi thủ cấp, nên Tô Hà
phải ra quân đối địch với Bạch Tâm. Chưa phân
thắng bại thì một mũi tên ở hậu quân của Tô bắn
trúng vai hãm. Luống cuống Tô bị Bạch Tâm chém
một vết lên vai và chặn ngõ vào thành.

Tô Hà vụt ngựa chạy lên núi Bạch Tâm
rượt theo đến xế chiều thì đến núi, Bạch tu động
của Võ Ngã Vô sư.

Tô Hà cất tiếng kêu :

— Vô Ngã ! Vô ngã !

Cửa động mở ra, Bạch Tâm theo bên gót
và cả hai đều lọt vào động. Vô Ngã đạo sĩ và
Lâm Bình xuất hiện. Võ bạch Tâm xuống ngựa
vái chào. Cuộc chiến đấu chấm dứt.

Tô Hà ngã từ ngựa xuống vì máu ra nhiều
quá. Hắn rên rỉ gọi thầy cứu mạng.

Vô Ngã nhìn xuống đất bảo :

— Người hãy hỏi Lâm Bình và Bạch Tâm đi !
Nếu họ muốn ta cứu thì ta cứu.

Hai người này quỳ xuống lạy mà van rằng :

— Con người trong khi lâm tử nạn bao giờ
cũng dễ ăn năn. Xin thầy làm phúc...

Vô ngã nhìn sắc mặt của Tô Hà rồi vào động
lấy thuốc trở ra. Xem lại xong ông lắc đầu :

— Trễ rồi !

Nói xong ông đưa bầu thuốc cho Lâm Bình,
hàn sĩ ra thông dong nhìn, đi nhìn, từng hồ cá trong
động. Bạch Tâm nhìn theo. Ông bảo :

— Đây là hồ cá người, là ngư nhân. Bọn chài

lưới gọi tục ra là cá nhân. Ta nuôi nó chỉ vì muốn
gọi tục ra là cá nhân để chỉ những kẻ cứ làm cho
riêng mình, tách rời mình ra khỏi chúng sinh ở
dương thế để mưu đồ quyền lợi cho riêng mình.
Tô Hà làm theo ý mình, cho mình, vì mình, thì tự
mình hãy cứu lấy chỗ trông cậy vào đâu cho được
sự ủng hộ của nhân dân...

VŨ BÌNH

Cung Chúc Tân Xuân

HÀNG **VĨNH - LỢI**

70-72-74 Đại lộ TRẦN-HƯNG-ĐẠO Saigon

— Đ.T. : 25.519 —

Chuyên Nhập Cảng, bán buôn bán lẻ bộ phận rời các loại xe Du Lịch và xe Vận Tải

ĐẠI LÝ : VỎ **FULDA, MICHELIN**

TỔNG PHÁT HÀNH : BÌNH ĐIỆN **VANGUARD**

PHÁP THỰC - DÂN : CHỦ MƯU GÂY PHONG TRÀO PHÂN LY

(Tiếp theo trang 17)

Chuyện Thị Nam. — Một chuyện cho trẻ con... và người lớn

« Thuở xưa có một cô gái vừa nhỏ vừa đẹp, tên là Thị Nam. Nam thật là có đủ đức hạnh trời cho : yêu kiều và thủy mị, lịch sự lại thông minh. »

« Cô là con nhà tử tế, giàu có và cố nhiên có chút kiêu hãnh vì tổ phụ mình. »
« Nhưng bất hạnh, ông bà, cha mẹ cô làm nhiều chuyện vụng về thất sách nên gia đình có gặp con biến cố. Khiến cô phải vào làm con nuôi một ông Viên ngoại tuy xưa gặt gao hiềm trở ngại ngày càng thêm thương cô mà trở nên đại độ khoan hồng, biết so đo lợi hại, lòng đầy tình cảm, lại đủ chí khí trường phu quân tử. »
« Ông này quen với gia đình cô Nam có 80 năm trước. Nghĩa là ông cũng đã già rồi, ông là một người khôn ngoan từng trải. Trong đời ông đã từng tranh đấu và cũng đã từng thắng hết ai là kẻ thù mình. »

« Ông thương mến cô Nam và một đứa con nuôi khác là thằng Bắc. Hai đứa trẻ lần lần lớn lên bên cạnh ông già Pháp nên ông này thương lắm, coi cũng như con ruột ông vậy. »

« Nhưng khốn nỗi thằng Bắc là một đứa kiêu căng và tưởng hoai những chuyện hoang đường. Nó bỏ nhà bỏ cửa ra đi, xuất dương lập nghiệp đâu không thấy, chỉ thấy nó phá gần hết của cải ông cha để lại cho nó. Đến chừng nó trở về, nó lại ăn chơi đàng điếm với hai bợm bầy, cậu Nhứt và cậu Hoa. Nó lại còn theo huyền luyện cô Nga nào đó. »

« Không mấy lúc nợ nần ập lút, thằng Bắc tính kiếm cách hưởng của cải cô Nam. Nhưng cô nhút nhát không thuận. »

« Cô nói cô còn nhỏ, cô chưa muốn lấy chồng. »

« Một hôm, thằng Bắc đi cơ bạc về khuya, nó thna nhiều lắm. Về tới nhà nó chợt thấy cô Nam đứng dựa cửa sổ, nhìn bóng trăng sáng sau rặng tre xanh. Thằng Bắc mới đi lại thò thè rằng : »

Ông PHÁP là một ông già khôn ngoan lắm...

« Em Nam, em không nhận thấy sự xấu hổ, sống một đời vô vị bên cạnh một thằng già bạo tàn như thế hay sao ? Chớ phải chỉ em nghe anh, em chịu làm vợ anh, thì đời em sung sướng biết bao nhiêu. Hết thấy chị em lằng giằng sẽ thêm thường cảnh đời hạnh phúc của em vậy. Rồi em coi, anh sẽ làm cho gia sản một ngày, một lợi thêm. »

« Cô Nam mới trả lời : »

« Tôi đã phớt lờ hết cho bác Pháp rồi. Bác khôn ngoan đủ điều, tôi cứ việc tin cậy nơi bác. Anh đừng có nói như vậy bạc lắm. Còn chị em hàng xóm tôi có cần hạnh diện với họ làm chi. Việc lấy chồng, tôi nhút nhát không làm vợ ai mà chỉ dòm dỏi tiền của mà thôi. »

Thằng BẮC là một đứa kiêu căng và tưởng hoai những chuyện hoang đường

« Thằng Bắc biết mình bị lột mặt nạ rồi, nó tức lắm. Không phải vì không được cưới cô Nam, vì nó đâu có thương yêu thật tình, nhưng vì tiếc của. »

« Kể đó, mấy thằng bạn của nó bảo nó rằng : »

« Sao? Mày để cho lão già Pháp và con Nam nó phui mấy làm vậy hả? Mày là một thằng thông minh lại lịch sự trai nữa. Mày dại quá, mày cứ việc lại trước nhà nó, mày hăm dọa, mày làm dữ, thì tại nó sợ, tức nhiên phải nhìn thua mày. »

« Nói rồi, làm rồi, thằng Bắc về nhà, nhậu cho say, xách súng, xách giáo lại trước nhà cô Nam : nó la lối dọa nạt, nó bắn súng, nó làm lung tung chẳng sót cách gì. »

« Trong nhà ai cũng giận. Ông Pháp mới bảo : »

« Không sao, để đó thôi, để tôi giắc dác cho nó nghe. Nó không phải dữ, tại nó nghe lời người ta xúi. »

« Rồi ông ra kiếm thằng Bắc mà nói chuyện : »

« Nè con, đừng phá khuấy làm vậy nữa ; thôi, bỏ súng, bỏ giáo xuống, rồi nói chuyện phải quấy như người lớn mà nghe. Dẫu con muốn gì, nói cho Bắc nghe coi. » Thằng Bắc cũng chưa hết tức, nó nói : »

« Bắc tàn ác lắm, tôi không chịu được nữa. Ông Pháp mới trả lời với nó : »

« Con nói cái gì lạ vậy ? Bắc có tàn ác gì đâu ? Bắc để cho con tự do thông thả, con mới đi chơi bời như vậy đó ? Còn của cải của ba má con để lại, Bắc cũng giao hết cho con xài phụng phoi gần hết chứ còn gì nữa? »

« Phải rồi, thằng Bắc nói, nhưng tại Bắc xúi dục thành ra con Nam nó không ưng tôi. Mà lúc này tôi lại túng nữa. Ông già Pháp mới khuyên dứt nó rằng : « Thôi con không nên làm dữ nữa. Mà nói ngay ra, con không thiệt bụng thương con Nam phải không ? Thì con để cho nó yên, đừng khuấy rối nó nữa. Con cần dùng tiền thì để Bắc tính cho, cần chi phải làm hung, làm dữ như vậy. Con nên làm ăn trở lại, lo ruộng, lo ruộng ! »

« Bấy lâu nay con bỏ hoang không chịu bồi đắp. Rồi tự nhiên con sẽ khá, con cần dùng đồ đạc cây bừa hay tiền bạc, Bắc tính cho. Mà có phải lần này là lần thứ nhứt Bắc lo cho con đâu. Thôi vô đây rồi Bắc cháu mình ăn mừng con từ nay sửa tánh. »

NĂM TY NÓI TRUYỆN RĂN

(Tiếp theo trang 19)

RĂN lại có tính hay thù dai và nhiều khi lại thù hằn một cách vô lý. Trong Việt sử có truyện ông NGUYỄN TRÁI bị răn báo oán đến ba đời. Tục truyền chính đêm ông thuê người sửa sang nhà cửa để mở trường dạy học thì ông nằm mê thấy một người đàn bà chưa, tay bông con thơ, khóc lóc xin chu toàn tính mạng. Hồi thời người ấy nói chỉ xin hoàn việc sửa sang nhà cửa lại một ngày là đủ ! Ông thương tình nên nhận lời. Sáng hôm sau vì uổng quên, dậy muộn, ông chợt nhớ lại lời hứa trong mộng, toan gọi người nhà báo tạm hoãn việc dọn dẹp thời đã thấy người nhà báo : »

« Sáng sớm tinh sương, trong khi quét tước, phát quang bụi rậm ở sau nhà, phá được một tổ răn trong có một con răn trắng có chừa và một răn con. Đã chém chết được con răn nhỏ, còn răn lớn chỉ bị chém cụt đuôi và lúi mắt... »

« Nghe xong, ông chỉ thờ dài... biết giấc mộng đêm trước đã thực hiện và chỉ vì vô tình nên thất tín. Đêm sau, trong khi ông đang chong đèn đọc sách thì thấy một giọt máu từ xà nhà rỏ xuống đúng vào chữ « ĐẠI »... và thẳm qua ba trang giấy ! Ông biết ngay là răn sẽ báo oán ông đến ba đời. »

« Quả nhiên về sau, vì người thiếp là THỊ LỘ mà ông bị chu di tam tộc. Lại có sách chép là khi Thị LỘ bị nhốt vào cũi dìm xuống sông để hành tội thì nàng biến thành một con răn trắng, chui ra khỏi cũi biến mất... »

THEO các nhà sinh vật học thời Ấn Độ là một nước có nhiều rắn nhất thế giới và cũng có nhiều giai thoại thần kỳ về rắn... trong nhiều đền thờ có nhiều loại rắn được suy tôn, cúng kiếng ! Có nhiều giống rắn có độc độc ghê gớm như loại rắn đeo kích ; nọc nguy hiểm vô cùng, nạn nhân chỉ sau vài phút là chết tức tưởi ! Thế mà thứ rắn ghê gớm này lại phải thần phục một giống họ phụ thủy, có tài mỗi khi thời sáo thổi tiếng sáo réo rắt, mê ly... khiến cho rắn hóa hiền lành, bỏ quanh pháp sư nhiều vòng, cuối cùng thì ngoác đầu lên để thưởng thức giọng tiêu ni non, thánh thót mặc kệ cho ai sờ mó vào mình, không hề để ý đến ngoại vật nữa !

XÉT cho kỹ, nếu khắc phục được loài độc sà bằng tiếng sáo thời cũng đã khá tài tình thực xứng đáng tài năng với mưu sĩ Trương Lương đã thổi tiêu làm mất tinh thần quân Sở... nhưng khi còn phải dùng đến tiếng sáo mới chế ngự được loài rắn độc thì chưa chắc đã là tuyệt diệu !

Ở đất nước VIỆT NAM chúng ta, hiện nay có biết bao nhiêu người tài giỏi hơn pháp sư Ấn độ nhiều ! Không cần dùng tiêu hay nhạc cụ nào khác, họ chỉ cần uốn ba tấc lưỡi cũng đủ thuyết phục được mọi người và làm cho... « rắn trong lỗ cũng phải bò ra » ! Trong các nạn nhân của họ, thiếu gì những cô gái ngây thơ, nhẹ dạ, quá tin lời đường mật tán tỉnh... kết cục bị gạt cả tình lẫn tiền và hạnh phúc tan nát. Đối với loại rắn « người » này, thiết tưởng cần phải đề phòng, ghê tởm hơn các loại rắn chính cống !

VÕ LANG

« Thật vậy cậu Bắc sửa tánh nết lần lần, lo làm ăn, tạo lập nhà cửa kinh doanh thành ra một nền phú hậu trong xứ. »

« Cô Nam cũng nhờ bác Pháp đỡ đầu mọi việc, càng ngày càng lớn khôn đẹp đẽ, can đảm một mình thu xếp, gầy dựng cửa nhà, còn bề ngoài thì hòa thuận với cậu Bắc lấy tình anh em tiếp đãi nhau và cùng kính Bác Pháp với lễ phép tình cảm của một đứa con đối với cha. »

« Từ đây đây tuy anh em, ai có phần này, nhưng trong gia đình ông Pháp hòa thuận sum họp trên dưới nghi tiết hân hân tình anh em, nghĩa cha con trọn vẹn. »

« Thật là : »
« Nam Bắc tuy hai mà một,
Bác Nam tuy một mà hai. »

Lựa là kết cấu duyên hải... ! « W.L. soạn »

H

AI MUỐI BA tháng chạp, ông Táo lên trời hôm nay đây. Cuối năm văn phòng của tôi cũng chỉ hoạt động lai rai. Nghề

luật sư xứ mình nghèo chết đi được. Không biết nhiều me sừ đàn anh... già đời, trong nghề "mần ăn" làm sao mà nghe, nói, có người khi "quy tiên" còn để ở nhà bằng trên 100 triệu bạc. Riêng tôi, thú thực với các bạn, nếu không nhờ những giờ dạy sinh ngữ thêm một vài trường Trung học Tư thực thì... đời dài ra rồi, Chứ đừng có nói là trông vào văn phòng ông Trạng mà... của ăn của để.

Đang ngồi ngáp ruồi đọc mấy tờ báo lằng nhằng thì người thư ký dẫn vào một vị thân chủ. Tôi nghĩ bụng, cuối năm được "món nào xào món đó". Như thế này cũng... kiếm thêm tí bạc, đỡ rầu! Vì vậy, việc trước nhất là tôi... cảm thấy rất có cảm tình với vị quý khách cuối năm vừa tới. Và tôi quan sát anh chàng thân chủ này rất nhanh.

Đó là một thanh niên khoảng độ trên dưới 30 tuổi. Anh ta để tóc lằng, mặt mũi sáng suà, lại có thêm ba chỉ răng vàng le lói. Áo nylon trắng, quần dracon xám, giày dép tử tế. Trông anh ta cũng... được lắm.

Nhưng ngay khi anh ta mở miệng hỏi tôi câu đầu tiên thì tôi đã biết ngay... anh chàng đẹp mã ngày ăn nói chả hào hoa một tí nào. Trái lại, cái giọng ồm ồm của anh, với câu nói cụt thun lùn lùn người nghe dễ thấy khó chịu; Đặt đít xuống ghế, anh ta hỏi cái... bốp:

— Ông là luật sư hả?

Tôi gật đầu, hơi mỉm cười, giọng lịch sự:

— Vâng tôi là luật sư Chung. Ông có việc gì cần xin cho biết!

Lúc này thì tôi ngấm hần, nhưng... các bạn cùng biết, luật sư mà ngấm khách hàng thì chỉ nhằm mục đích là ước đoán số tiền trong bóp hay trong gia đình thân chủ của mình. Và vì thế, tôi chỉ kín đáo nhìn qua thật nhanh, còn lần này thì... tôi có cảm tưởng mình bị quan sát "trả đũa" quá. Vị thân chủ thanh niên khà kính này tròn mắt ra nhìn tôi một lúc thật lâu như đánh giá cái tài của tôi qua hình dáng con người. Nhìn chán rồi hẳn gạt gù cái đầu ra về hơi bằng lòng.

— Tôi muốn ông cái cho vợ tôi.

— Xin ông cho biết về vụ gì.

Các bạn thấy, giọng tôi vẫn lịch sự và ngọt ngào như mía lùi. Lễ dĩ nhiên, phải không các bạn, nghề này cái thì... ăn nói đâu có thua gì mấy nhà diễn giả. Nói ra tiền cơ mà... các bạn nhí.

Phú—tên vị thân chủ—giọng nói có vẻ tức tối. Sự cẩu kính lộ rõ trên nét mặt:

— Cảnh sát nó bắt và vu cho vợ tôi làm điếm. Hiện bị giam và chờ giải tòa.

A... chuyện có vẻ hơi gay đây. Thời chế độ trước, cái món mà... "chơi bời", là khó nhá nhất. "Cụ Ngô, bà Cố" vốn ghét trò... giải trí lành mạnh này lắm. Tuy không biết chắc nhưng hình như giới luật sư đoàn chúng tôi có phong phanh, mấy vị quan tòa đã nhận được lệnh là phải "dur" với những vụ "ái dâm". Nếu không phạt tôi đa thì cũng không thể khoan hồng cho cả hai bên. Kể bán người mua... tình: phạt tuốt luốt. Luật bà có thì còn ai dám cãi nữa. Phải mấy mà chả thua?

Thấy tôi trầm ngâm, Phú lớn giọng, và lần này thì bộ điệu anh chỉ thấy rõ rệt:

— Ông cái cho vợ tôi. Bao nhiêu tiền tôi cũng chịu. Mà phải xin tha bổng nó để kịp về ăn tết với gia đình. Tôi xin cảm ơn... nhiều lắm. Nó bị oan. Tôi biết là nó bị oan.

Rồi hẳn nói như quát, tay vung lên:

— Nhất định là nó oan. Nó đâu có thêm làm cái nghề đồn mật đó. Vợ tôi kia mà.

— Ăn xin gì mà cái mặt khó chịu tệ...

NGƯỜI KHÁCH HÀNG CUỐI NĂM

Truyện ngắn của NHẤT-TUẦN

Nghe... sặc mùi công tử Bạc liêu, ăn sài... không thua ai, và... hẳn cái cho vợ còn hơn bọn thầy cãi — cãi ra tiền — chúng tôi. Tôi nghĩ bụng:

— Tiếc là thằng cha này không học làm luật sư, chứ không thì... ra Tòa nó hạ "maitre" Đổ mạnh Quát... mấy hồi!

Hắn ngừng nói thì mặt đỏ lên như gà chọi, thở hắt hần và rút khăn lau trán lau mồ.

— Bây giờ xin ông bình tĩnh kể hết lại nội vụ từ đầu đến đuôi. Bà nhà bị bắt ở đâu, hiện bị giam ở đâu v.v...

Phú kể ngay. Giọng sôi nổi nhưng rất mạch lạc như đã thuộc lòng một cốt chuyện phim hay.

Theo lời Phú thuật lại, bữa đó vợ Phú đi lấy tiền họ. Thấy mấy chị em bạn đang đánh tử sắc ở... "cái nhà đó". Vợ Phú ngồi coi. Vừa ngồi xem chưa đầy 5 phút thì Cảnh Sát kiểm tặc nhào tới. Họ bắt tất cả 8 người đàn bà có mặt mà họ nghĩ là làm nghề mại dâm. Vợ Phú bị "mắc kẹt" trong số người bị tình nghi đó nên cũng bị giam ở Quận Cảnh sát và chờ giải tòa.

Tôi lắng tai nghe và thỉnh thoảng ghi "nốt". Thấy Phú ngừng nói tôi hỏi:

— "Cái nhà" đó tôi nhấn mạnh cái nhà mà bà ấy bị bắt trong đó, ở đâu, thuộc khu nào?

Phú trả lời giọng thần nhiên như không:

— Cái nhà đó ở khu Ngã Năm Chuông chó. Thấy tôi trợn mắt, Phú đứng dậy, và mặt mũi đỏ gay trở lại, giọng hậm hực:

— Mà... mà tôi xin thề với luật... luật... sư là vợ tôi nó oan. Nó oan... mà, vì thế tôi mới nhờ luật sư, Bọn Cảnh sát (Phú chửi thề om xòm!...) nó bắt bậy. Nếu vợ tôi mà nó thể tôi chặt nó ra từng khúc, tôi còn đi chạy thầy cãi làm gì?

Nghe Phú tả oán tôi nghĩ cũng phải. Vợ dĩ... lằng nhằng ngoại tình kiếm tiền ngoài, nó bị bắt thì cho nó "đi... tù". Cho nó ăn cơm nhà pha cho đáng đời, anh chồng mọt sừng đau khổ còn thương tiếc nỗi gì.

Tôi hỏi thêm:

— Nghĩa là không có chứng cứ gì để có thể kết tội bà nhà làm nghề mại dâm cả. Xưa nay bà đã bị... bị... ra quận Cảnh sát hay Tòa án về chuyện gì chưa?

Sợ Phú... không hiểu rõ, và thấy mắt hần nhìn tôi như... tóe lửa, tôi vội vàng "phụ đề" thêm:

— Tôi muốn nói bà nhà có bị can án gì không?

— Xưa nay chẳng có án tích gì ráo trọi. Ông hỏi làm cam bó mẹ. Vụ này cũng căng có chừng có gì hết. Tôi đã nói bọn này làm ăn, lương thiện. Tôi buồn cá, nó bán thuốc lá. Chúng tôi có nghề nghiệp "đàng goàng" mà.

Giọng Phú nói với giáng điệu sôi nổi, chân thành ấy đã làm cho tôi cảm động và tin rằng vợ Phú bị bắt oan. Cảnh sát kiểm tặc thì có thể họ cũng làm việc hơi ầu và nếu không, đôi khi cũng quá máy móc. Bắt một người vợ lương thiện mà kết cho tội mại dâm thì còn oan nào lớn hơn cho họ và còn sự xâm phạm Công lý, pháp luật nào nặng hơn nữa.

Tôi đứng lên bắt tay Phú và giọng nói với tất cả chân thành, tôi bảo Phú:

— Tôi thông cảm với ông. Tôi cũng tin rằng bà nhà bị oan. Dù chưa coi hồ sơ nhưng tôi nhận cái cho ông vụ này. Và nếu đúng như lời ông nói, nhất định bà nhà sẽ được tha. Chiều mai mời ông trở lại một lần nữa.

Phú cười sung sướng, mắt lấp lánh cảm động. Từ lúc bước vào phòng của tôi — có lẽ từ ngày vợ bị bắt — bây giờ Phú mới nở nụ cười tin tưởng. Phú đóng công phí xong và hớn hờ ra về.

★

Sáng hôm sau tôi đến tòa. Lúc đó có mấy chàng tập sự sống sình trong chiếc áo thụng đen chạy đi chạy lại ở ngoài hành lang, mặt mày coi bộ nghiêm trọng lắm. Mấy cô luật sư trẻ thì chụm đầu nhau... đứng vào một góc, chắc là đang nói tiếng... Đức như mấy. Họ, mấy "bà chẳng lửa" đó cũng "loạn" lắm. Chắc các bạn cũng như tôi đều chấp nhận được cái sự... loạn ấy nếu họ đẹp một tí. Nhưng than ôi... họ chỉ đẹp có cái tếu. Nào là Diễm Tuyết, nào là Bạch Vân, nào là Mai Trang, rồi Hồng Ngọc, Bích Châu v.v... Tên thì nghe "ác liệt" như vậy, nhưng "củ soát" lại tất cả đều xấu như ma mụt.

(Xem tiếp trang 25)

SAO KHUYA

(Tiếp theo trang 14)

— Hoa ở đâu thế Thúy ?
Thúy sung sướng :
— Của anh Quân tặng đây, có lẽ để chúc chị chóng khỏi mà đi học với em.

☆
Một buổi chiều cuối đông u ám Bảo và Thúy đứng trong cửa sổ, nhìn lên bầu trời xám xịt chùng chùng. Bảo nói nhỏ sau tiếng thờ dài :
— Gần tết rồi mà trời buồn quá !
Thúy nhìn hàng cây trước mặt, gió thổi rào rào, nói có vẻ triết lý :

— Ấy, thế mà khi người ta vui, người ta lại thấy trời này là đẹp ngay đây.
Giọng Bảo dửng dưng :
— Nhưng nhà mình lúc nào cũng bình thản thế này, làm gì có chuyện vui !
Bỗng có tiếng bà giáo gọi :
— Bảo ơi, Thúy ơi, xuống đây xem thơ Ba này.

Hai chị em chạy vội xuống. Bà giáo vui vẻ nói :
— Thứ năm tuần sau Ba về ăn tết đây. Ra giêng mới đi. Có cả anh Thành và bạn anh ấy nữa.
Dung reo lên :
— Thế thì vui quá nhỉ ! Tết năm nay chắc mẹ làm to lắm đây, Mẹ nhỉ.
Thúy và Bảo châu đầu vào đọc thư. Xong Bảo ngồi im, không nói gì. Thúy bảo mẹ :
— Ba bảo sắp sẵn cho 2 anh ấy 1 buồng mẹ ạ.

Bà giáo quay về phía Bảo :
— Con lên gác coi cho chị Châu dọn cái buồng ở cạnh buồng Ba nhé. Nhớ trải giường cho sạch sẽ đây.
Bảo vâng ạ rồi đi xuống nhà. Bà giáo đứng lên :

— Thúy và Dung giúp mẹ chà mấy cái màn cửa này lên, để mẹ còn xuống xem cơm nước ra sao, ăn cho xong, chiều Mẹ và chị Bảo còn đi sắm Tết chứ.
— Hôm nay là bao nhiêu ta rồi hở mẹ ?
— Hôm nay 22 rồi.
Thúy nhìn Mẹ :
— Mẹ cho con cùng đi với nhé ?
Bà Giáo vui vẻ đáp :
— Ừ, đi thì đi.

☆
Bà Giáo vừa cầm kéo sửa cụm hồng vừa vui vẻ nói :
— Mẹ đỡ các con biết ngày mai Ba về lúc mấy giờ nào ?
Dung nhanh nhẩu :
— Con chắc chừng 4g chiều,
Vừa nói cô vừa vúi 1 cành hoa hồng xuống ngửi. Bà giáo kêu lên :

— Ấy chết ! khéo gãy con.
Bảo ngừng lên vây Dung :
— Dung ra đây nhặt cỏ với chị cho xong đi.
Thúy gọi to :
— Anh Quân ơi xong chưa, ra đây sửa giúp em chận cúc với, em buộc mãi mà nó vẫn meo meo làm sao ấy !

Quân phải tay đứng dậy, bước tới bên Thúy nói đùa :
— Coi chừng cây cúc lằm sâu lằm dầy Thúy ạ.
Thúy vừa hét lên vừa chạy lại bên Bảo :
— Gớm, Anh Quân đừng có dọa Thúy đấy, Thúy mắc bệnh đau tim bây giờ !

— Trời ơi, tội nghiệp con gái của ba quá, Cả nhà giết mình quay ra, ông giáo đã đứng

— Thưa cô, đây là anh Tuyên, cùng học sư phạm với cháu, Chúng cháu lên đây ăn tết với cô chú nửa tháng.
Bà giáo niềm nở :
— Được rồi, ở trên này rộng rãi lắm, các cậu muốn ở chơi mấy tháng cũng được tôi đã cho dọn buồng cho hai cậu sẵn sàng rồi đây.
Thanh và Tuyên đồng nói :
— Cảm ơn cô ạ.

Ông giáo vây Bảo và Thúy lại :
— Các con lại chào 2 anh đi chứ, gần 20 tuổi cả rồi mà còn như trẻ con ấy.
Tuyên đưa mắt nhìn 2 cô gái, nhỏ nhắn và gọn gàng trong bộ quần áo chen diêm hoa lấm tấm. Thanh nhìn các em tươi cười :
— Gớm, các cô bây giờ trông khác hẳn giá gặp ở ngoài đường thì tôi chịu, không nhận ra được đâu. Các cô bây giờ học đến lớp nào rồi ?
Thúy nói :
— Em học đệ tứ, còn chị Bảo học đệ tam.

Ông giáo quay sang Quân.
— Cụ vẫn mạnh khỏe chứ cậu ?
— Thưa bác, ông cháu vẫn mạnh đấy ạ.
Thúy nhìn Cha :
— Ba ơi, cụ Chương hôm nọ có bảo con bao giờ Ba về báo tin cho Cụ biết để cụ sang chơi đây ạ.

— Thế à, lát nữa con sang mời cụ qua chơi nhé.
Mọi người đã vào tới phòng khách.
Bà giáo phân công :
— Bảo xuống nhà sắp ấm chén pha trà để Ba và các anh uống, bảo cái Châu đặt nước tắm rồi giúp mẹ sửa soạn bữa cơm. Còn Thúy, con sang mời cụ Chương lát nữa sang soi cơm rồi về thay bình hoa khác nhé. Dung đưa các anh lên phòng đi con.

Mọi người phân tán, ai đi làm việc nấy. Quân cũng đứng lên xin phép về cùng với Thúy. Bà giáo nói :
— Thôi cháu ở đây chơi với các anh ấy, lát nữa ăn cơm cho vui.

☆
Chiều 28 Tết, Bà Giáo ngồi trên giường gói bánh chưng, Thúy và Dung cũng xúm lại tập gói. Trên giường bày la liệt nào giá gạo, giá đỗ, nôi thịt và từng xấp lá dong xanh bóng. Bảo đang chăm chú thái dưa, tia đu đủ, củ cải để làm mứt. Ông Giáo nằm đọc những chuyện của Thúy viết, miệng luôn luôn mỉm cười. Thanh Tuyên và Quân ngồi bên cạnh để xem.

Tuyên cầm lên 1 miếng cà rốt ngâm nghĩa và nói :
Thanh phụ họa :
— Còn phải nói, Bảo thì nhất rồi. Bảo thêu

khéo lắm đấy nhé, tôi vẫn phải nhờ cô ấy thêu hộ khăn mùi xoa đấy. Bảo đỏ bừng mặt, cười e thẹn :

— Các anh chỉ chế riếu em thôi,
— Dung như chợt nghĩ ra điều gì, nói to :
— Tết các anh phải mừng tuổi cho em thật nhiều đây, hễ ít em trả lại em không lấy đâu.

Quân Thanh Tuyên cùng cười. Bà giáo cũng mỉm cười mắng yêu con gái :
— Cô này chỉ được cái thế thôi, trả lại các anh ấy là « giông » đấy.

Ông giáo buông tập bài nhóm dậy :
— Nhà vui quá nhỉ, trông thấy cảnh này tôi lại nhớ đến hồi còn nhỏ.
Thúy và Dung hồi hồn :
— Hồi nhỏ làm sao, Ba ?
Ông giáo cười lớn :

— Chả sao cả, hồi nhỏ Ba cũng ngồi xem bà gói bánh chưng như các con thế này, Ba cứ đòi bằng được Bà phải gói cho Ba 1 cái bánh thật nhỏ trong đây thịt. Cả nhà cùng cười vui vẻ. Bà giáo bảo Dung :

— Công chúa nhỏ của Mẹ xuống bảo chị Châu đặt cho Mẹ nôi nước hoa mùi dề Mẹ « gọi đầu tất niên » nhé.
Dung được gọi là « công chúa » sung sướng, đi ngay. Bảo ngừng lên bắt gặp cặp mắt Tuyên nhìn mình chăm chú. Nàng ngượng ngịu gọi to :
— Thúy ra thôi giúp chị 1 tay, ngồi mãi mãi quá !
Thúy bước tới bên chị nói :
— Nào thì giúp.

☆
Thúy trải mấy chiếc lá sen to dưới gốc cây bàng rồi lặng lẽ ngồi tựa vào thân cây, đưa mắt nhìn ra hồ sen diêm hoa loáng thoáng. Mấy cánh sen đã rụng, nổi trên mặt như những chiếc thuyền con, trôi chậm chậm. Nàng nhớ lại vừa mới hôm nào ra đây hái hoa sen cho Bảo, bị con sâu rơi vào vạt áo, những buổi mấy chị em nàng ra « đua thuyền cánh sen » xem thuyền ai chạy nhanh hơn. Thế mà thắm thoát đã mấy năm rồi. Thời gian trôi nhanh quá, nghĩ mà rùng mình Bảo đã sắp ra ở riêng và sẽ theo Tuyên về Saigon. Tuy Bảo hãy còn ở nhà mà Thúy đã thấy buồn, thấy nhớ và đã nhìn thấy trước sự vắng vẻ trong nhà khi thiếu Bảo. Bỗng có tiếng Quân ở đằng sau gọi, Thúy vội quay lại :

— Anh không ngủ trưa à ?
— Không, tôi lại nhà Thúy mà không gặp nên ra đây tìm Thúy.

(Xem tiếp trang 26)

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

BÙI-KHÁNH-VÂN

Coi chỉ tay — Đoán số — Xem tướng theo khoa-học
C/ Tiệm bánh KIM-LIÊN

360B Lê-văn-Duyệt
Trước nhà thuốc tây Mỹ-Dung
và gần Ciné Thanh-Vân

HỒA-HƯNG
SAIGON

ĐỂ NGỪA VÀ TRỊ NHỮNG CHỨNG BỆNH
CÚM, CẢM, NHỨC
ĐẦU, NHỨC MỐI...

Chỉ có

NOVALGINE-QUININE

VIÊN BỌC ĐƯỜNG

FARBWERKE HOECHST AG.
(có bán tại các nhà thuốc tây)

Tinh thần suy kém, đàn ông cũng như đàn bà
ĐÃ CÓ SẢN THUỐC BỒ THẬN
SÂM - NHUNG DƯỢC TINH
HIỆU ÔNG GIÀ
VIÊN-ĐÔNG DƯỢC HÀNG
Trữ bán khắp nơi
115, Đường Phùng-Hưng — CHOLON
K.N. Số 674 ngày 17-1-64

NGƯỜI KHÁCH HÀNG CUỐI NĂM

(Tiếp theo trang 23)

Xin lỗi mấy cô, mấy bà... thầy kiện, không phải tôi nói xấu đồng nghiệp. Nhưng quả là trong đời làm luật sư của tôi, tôi chưa hề gặp được một nữ luật sư nào... * lẹp lẹp * một tí gọi là... trừ một người, chỉ một người mà thôi, tên là... nhưng mà thôi để có dịp rồi tôi sẽ nói tới ! (1)

Mùa xuân đã về, Tết lại sắp tới mà nhìn thấy mấy nữ đồng nghiệp này... cũng buồn. Tôi đi thẳng vào phòng dành riêng. Gặp Thu ở trong đó, chúng tôi * dua * nhau một cái và Thu hỏi :

— Thế nào * toa * mần ăn tết tới chứ !

Tôi đáp lững khờng :

— Thêm một vụ cuối năm nữa.

— Vụ * ngon * không ?

— Có lẽ cũng không ngon lắm.

Rồi tôi kể sơ sơ truyện của Phú.

Vừa mới nghe xong, Thu kêu ầm lên, si và tôi thậm tệ :

— Ô là là, đồ... luật sư cà mềng. Cứ cái * mừng * này thì mày còn là đối và đến * Tết Ma Rốc * mới khôn được. Nó bịp mày đó, ngớ ời !

Thấy tôi tròn mắt ra ngạc nhiên, Thu nhìn Đông nhìn Tây rồi trở vào cô Diệu Huyền, một nữ luật sư mới ăn kháo thực thụ được vài tháng và bảo :

— Gặp những vụ như thế, mày hãy nhờ chị Huyền hay mấy cô bạn của chị ấy lo, chứ... * délicat * thế mày cái sao nời.

Chắc Huyền có nghe loáng thoáng câu chuyện tôi kể. Đắn bà, dù họ là * mác * đắn bà... luật sư, họ vẫn ngại nói cái chuyện mãi dâm, ngoại tình, cưỡng... lăm. Vì thế khi thấy Thu xía câu chuyện quá phía mình, Huyền đỏ má lên dầy này, mắng :

— Khi a, hết chuyện rồi hay sao mà dầm những cái nợ đó cho người ta. Vô duyên chưa...

Rồi Huyền nhìn tôi :

— Anh nhận rồi thì ráng mà lo. Tôi thì... cho bác triệu tôi cũng... chề !

Tôi nghĩ thầm trong bụng :

— *Suya* là cô lười rồi, Chứ đâu mà cái những vụ nhảm như thế này. Toàn những danh từ trong tự điển của Vũ trọng Phụng mà cô chưa học — có thì chỉ đọc trộm nhà, trước khi đi *ngáo* — thì nội lực thâm hậu có là bao ? Sức mấy ! ?

Nhưng tôi quay hỏi Thu :

— Mày chỉ là, chưa biết nếp tẻ ra sao mà đã bảo tao bị bịp. Làm như tao là loại * maitre * Tung để bị bọn bịp *Si tây* nó cho vào xiềng lăm !

Thu cười ngất. Giọng cười của hân hồn không chịu được. Y như là Lố trí Thâm... trong Thủy Hử, lúc * xuống đường * toàn thẳng trở về nhậu thịt cây rồi cười ngất ngưỡng. Cười chán Thu lại ho sù sù và bảo tôi :

— Nghe qua nói đây, chừng ời là... chừng ời, Bọn... diêm là nó có * hệ thống tổ chức *, * đường lối hoạt động *, * kế hoạch giải vây tiếp viện *... tinh vi lắm. Cứ một mạng nào bị bắt là y như có một vị... * ma cô * lừng lừng đến nhận là vợ là em... để xin cho ra. Có phải nó bảo là đến đánh bài hay lấy hụi, hay thăm người quen... rồi bị kẹt ở đó nên bị bắt lấy, phải không ?

— Không, của tao nó... chỉ đến coi đánh tứ sắc thôi...

Thu vỗ đùi :

— Đúng rồi, đúng... hết sức rồi còn lý luận gì nữa. Đánh bài hay coi chơi bài... thì cũng *mừng* đó. Cũng một khuôn cả mà. Nó bảo vợ nó đến coi đánh bài. Mày thử hỏi xem nó có giấy giá thú không ? Đây, có chị Huyền làm *témoin* nhé, tao đánh cuộc... thẳng thân chủ của mày mà có giấy giá thú với con nhỏ đó, tao mất cho mày một châu *mặn* đặc biệt đó,

Huyền lắc đầu lia lịa :

— Ở kia, hay nhì. Châu chay châu mặn gì mà lại cứ bắt người ta nhào đó.

Tôi không biết làm chứng đâu ! Rồi cuối năm mà cũng không để cho người ta yên.

Rồi Huyền đứng dậy, bước ra ngoài. Tôi cười bảo Thu :

— Đây... * Tarzan * nổi giận * rồi nhè ! coi chừng đi !

Thu dề ngón tay trở lên miệng :

— Suyt, Suyt !... em thế mà * toa * bảo là...

(1) Lẽ dĩ nhiên đây chỉ là chuyện, còn các nữ luật sư ở Saigon thì tác giả xin xác nhận ai cũng... đẹp hết !

* Tarzan * thì ba đời nhà * toa * cũng không lấy được vợ... thầy kiện.

— Thì tao có dám lấy vợ — dù bất cứ là loại vợ gì, làm nghề gì — bao giờ đâu !

Chia tay Thu, tôi đi coi hồ sơ ngay. Thu nói đúng. Tôi đọc hồ sơ của cả *équipe*, trong đó có a Nguyễn thị Lua, biệt hiệu là Mẩu Đớn — người mà Phú nhận là vợ — và toát mồ hôi lòn.

Thật là hết hy vọng, tuyệt vọng, tuyệt vọng một triệu phần triệu ! Tôi giận Phú hết sức.

— Thăng Thu thế mà hay. Mình thế này mà còn bị thân chủ bịp thì đau thật. Ai ngờ !... Thế mà nó gân cổ lên... Vợ tôi thế no, vợ tôi thế kia, chúng tôi *mần ăn dăng hoàng*, lương thiện...

Các bạn có biết hồ sơ vụ này ra sao không ? Thôi thật là đầy đủ chi tiết, quá đầy đủ chi tiết ! Không kể đến 7 cô kia, trường hợp của Nguyễn thị Lua thân chủ của tôi có thể tóm tắt như sau : * bị bắt quả tang làm nghề mãi dâm trong khi đang hành lạc cùng khách hàng * kèm theo vài tấm hình chụp căn buồng của thị Lua lúc bị bắt *sô* chậu nước, khăn và cả tấm hình lỏa thể của Lua.

Tôi nghĩ bụng :

— Thế này thì còn cái làm sao được ? Đứng là cuối năm... lộn xộn ! !

Chiều hôm ấy, văn phòng vừa mở cửa đã thấy Phú vác xác đến. Văn cái giọng * anh chị... bán cá * Phú nhơn nhơn hỏi tôi :

— Được không ông. Mãi đến 29 Tết Tòa mới xử. Tôi chờ lâu sốt ruột quá.

Tôi giận lắm, nhưng vẫn giữ giọng nói thân thiện :

— Sáng nay tôi đã đến coi hồ sơ của bà ấy...

Phú ngắt lời tôi, mắt sáng lên :

— Đó, ông thấy không ? Vợ tôi không có tội vụ gì ráo trọi.

— Ông là chồng bà ấy à ?

— Là chồng chứ sao. Bộ ông nghiêng ời hả ?

Tôi nhủ thầm : * Được lắm ! *... mày bịp cả ông. Đúng là lời Thu nói sao thì việc xảy ra y hệt như vậy.

— Thế ông có giấy giá thú không ?

Phú nhìn tôi một lát, ngầu người ra.

Rồi hân hời bối rối :

— Giá thú hả, giá thú... à... — Phú gãi đầu...

Tôi không có cái giấy đó.

Tôi cầu :

Thế mà ông dám bảo ông là chồng của người ta. Là chồng mà tại sao ông lại không có giấy giá thú. Bộ...

Phú đứng dậy, giận dữ :

— Thì tôi có bảo với ông là tôi có giấy giá thú với nó bao giờ đâu... cả ? Tôi là chồng nó, nhưng mà tôi không có giấy giá thú. Chúng tôi không giá thú ! Bộ cứ có giấy giá thú mới lấy nhau được hay sao ?

Bây giờ đến lượt tôi ngăn người ra. Cái thẳng cha này vừa ngu, vừa *cù lăm* và rắc rối quá !

— Nếu ông không có giấy giá thú chứng thực ông là chồng... bà ấy thì tôi không thể cãi được. Ông có thể ra văn phòng đòi lại tiền.

Nghe tôi nói vắn tắt và có vẻ quyết liệt như vậy, hân sợ hãi và mếu máo năn nỉ tôi. Giọng hân thành thật cảm động tuy nghe vẫn có vẻ thô lỗ, cộc

— * Xuống đường * cái kiểu gì mà nhè đầu người ta mà xuống ấy ?

cần, nhưng mà là thứ thô lỗ, cộc cằn vì bản tính bình dân chất phác chứ không * hung hăng hung hổ * như lúc đầu. Phú thú thật với tôi, Lua và hân yêu nhau đã lâu. Hai người định ra giêng sẽ cưới nhau và đưa nhau về lục tỉnh, nơi quê nhà của Phú. Tuy chưa lấy nhau, nhưng quen biết thì đã lâu vì hai người vẫn gặp nhau. Mỗi khi Phú lên chợ Trần quốc Toản bán cá, thường ghé hàng Lua mua thuốc lá. Theo lời Phú, với giọng thật cương quyết và tràn đầy tin tưởng, Lua là người đàn bà đức hạnh và đảm đang chứ không có lằng nhằng. Việc Lua bị bắt là * oan * thật sự. Phú xin tôi cố giúp cho vì bây giờ đi nơi khác thì sợ cuối năm họ không nhận * trở * quá.

Phú vừa nói vừa khóc. Những giọt nước mắt chảy dài trên mặt đau khổ của người chồng... tương lai... gà mờ.

Trong một phút cảm động — Phú đã làm cho tôi mũi lòng và thương hại hân thật tình. Tôi khe thờ dài bảo Phú :

— Rồi, thôi ông đi về đi. Sáng 29 tòa xử mời ông ghé qua. Tôi sẽ cãi tận tình, nhưng không bảo đảm gì hết...

Phú nghe tôi nói, có vẻ hơi buồn, nhưng hân cũng rút khăn lau mắt, cúi chào tôi rồi lặng lẽ đi về...

★

29 tết. Tôi đến tòa. Xuân miền Nam trời lạnh lạnh làm tôi bỗng băng khuỷu nhớ Bắc. Xứ Bắc, quê hương ngày xưa của tôi, của những người di cư... không biết bây giờ có rộn rịp đón Tết như những mùa Xuân năm nào ? Đường Công Lý xe cộ chạy rộn rịp. Cùng những tà áo mới, màu sắc sặc sỡ đón xuân làm tươi cả đường phố. Mới 8 giờ hơn còn sớm chán. Tôi cho xe chạy vòng đường Tự Do qua Lê Lợi. Những cảnh, những cụm hoa mai, hoa đào — chắc là già ! — lay động trong gió, và mặc dù còn sớm, người đi sắm Tết cũng tấp nập lắm.

Cảnh ở Lê Lợi đã vui nhưng đến Tòa thì vui hơn bao giờ. Hàng trăm cô gái chen chúc nhau đứng chờ ở tòa tự lúc nào. Áo xanh, áo đỏ, *jupe* xòe quần *yeau*, váy ngắn váy dài... *tùm lùm* tà la * đủ thứ.

Hôm nay xử * đồng nghiệp *, lại rảnh nên * các em * đi xem đông quá xá. Giờ làm ăn của các em thì chỉ khởi đầu vào lúc màn đêm xuống ; và lại vào ngày cuối năm, nên có thể nói, bữa đó, lực lượng của thần Bạch My tại Saigon được huy động đến mức tối đa... để lại thăm... trụ sở thần Công lý.

Văn Thu, vừa gặp tôi, hân chỉ :

— Toa coi, các em tập hợp có đến hơn 1 đại đội. Cho tụi này đánh nhau thì chết cha Việt cộng hết. Cần gì phải mấy cô Bán quân sự nhì !

— Đồng khiếp thật... Tôi trả lời.

Cô Dung và Diệu Huyền cùng đi tới. Hai người thân nhiên bắt tay chúng tôi trước bao cặp mắt của các em đang nhìn như muốn *xé áo xé quần* đối tượng ra.

Này có phải mỗi người thuê hai Luật sư cái phải không anh Thu ?

Tiếng Dung hỏi thật thà, nhưng Thu trả lời thì lại oang oang như lệnh võ :

— Mỗi em thuê 2 luật sư, như vậy 8 em là 16... luật sư. Than ôi, 16 luật sư cái cho 8 em... ở trước Tòa. Hân là phải ra cái gì ra cái này !

Huyền lại mắng. Nhưng lần này rõ ra giọng mắng yêu Thu :

— Đây, cứ vô ý vô tứ như vậy. Bao nhiêu người... người ta đứng cạnh mà còn bỏ bỏ lên như cái kèn đồng, không sợ họ nghe thấy hay sao.

Dung cười để lộ 5,6 chiếc răng... khệnh :

— Cho... còn là ế vợ !

Rồi cả bọn cười khúc khích. Tôi xem qua lại hồ sơ thì Tòa bắt đầu xử. Hôm đó, tôi cãi sau cùng và chỉ có một mình tôi cãi cho... *Mẩu Đớn*. Như vậy cũng đã xuất hiện tại phiên Tòa này 15 mạng áo đen... để chờ chờ cho 8 nàng áo màu đang ngồi trên băng bị cáo.

(Xem tiếp trang 29)

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

BỆNH HO

AI HO TỪ 5 NGÀY TRỞ ĐI NÊN DÙNG

BỎ PHỔI TƯ ÂM HOÀN

Chống lạnh bệnh, các Bà sinh nở bị sản hậu, các cụ già hay ho về ban đêm dùng Bỏ Phổi Tư Âm Hoàn

NHÀ THUỐC QUẢNG SANH HÒA

131 đường Võ Di Nguy Phú Nhuận
Có bán các tiệm thuốc Việt Hoa K.N. số 853, ngày 19-5-64

SAO KHUYA

(Tiếp theo trang 24)

Vừa nói chàng vừa ngồi xuống bên nàng, Thúy nhìn ra xa, nói giọng thật buồn :
— Chị Bảo đi ở riêng thì Thúy buồn lắm ?
Quân an ủi :
— Ai lớn mà chả phải thế, buồn làm gì hở Thúy. Bao giờ Quân cũng ở bên Thúy, Thúy à. Rồi chàng nhìn vào mắt Thúy dò xét :
— Quân tin rằng chẳng bao lâu nữa sẽ đến lượt Thúy.
Thúy lắc đầu :
— Không, anh nhầm, em sẽ không như chị Bảo đâu.
Cả hai cùng im lặng, mỗi người như theo đuổi một ý nghĩ riêng. Một lát sau Quân nói nhỏ :
— Bây giờ là lúc Thúy nên định ngành học cho anh.
Thúy mở to mắt ngạc nhiên :
— Định ngành học cho anh. Thúy tưởng đó là quyền của ông anh và anh mới phải, Quân lặng người, chàng chợt nhớ lại chuyện hồng hông dạo nào. Chàng chợt hỏi Thúy :
— Có lẽ Thúy có cảm tình với Hưng nhiều lắm nhỉ ?
— Không, sao anh lại hỏi em chuyện ấy ?
— Quân nói nhanh :
— Tôi mong một ngày kia Thúy sẽ hiểu tôi và từ từ với tôi hơn !
Thúy chợt hiểu :

★
Ba chị em Bảo ngồi trong vườn, mỗi người chăm chú làm công việc của mình. Bảo đan áo lạnh cho Ba, Dung cúi mình bên giá vẽ còn Thúy nằm trên chiếc võng mắc vào thân 2 cây soan bên cạnh đọc sách.
Bảo bây giờ đã là một cô gái lớn đẹp dịu dàng và thủy mị. Thúy cũng cao bằng chị, nhưng xinh đẹp và tươi mát như ánh trăng. Còn Dung cũng đã lớn, đẹp như hoa mới nở, khiến ai cũng yêu mến.
Ánh sáng ban mai dịu dàng và trong suốt, đổ chan hòa trên tóc trên áo, Từng làn gió nhẹ làm lay động mấy cành cây. Thúy gấp sách, lắng nghe tiếng chim riu rít trên đầu và mỉm cười gọi Bảo.
— Chị Bảo này, buồn cười quá !
Rồi nàng im lặng, không biết mở đầu ra sao. Bảo giờ bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt lên vuốt tóc, ngược nhìn em :
— Gì thế, Thúy ?
— Anh Quân anh ấy cứ tưởng em yêu anh Hưng. Anh ấy hỏi em có cảm tình nhiều với anh Hưng không chị à.
— Thế Thúy trả lời làm sao ? Bảo lục vấn.
— Thì em nói em chỉ coi Hưng là 1 người bạn thôi chứ sao.
Rồi Thúy nằm im, mắt mơ màng nhìn lên ngọn cây soan đầy hoa tím nhỏ tay phe phẩy quạt.

Nàng nhớ đến Quân, đến nét mặt thất vọng của chàng hôm nọ mà tội nghiệp. Thúy cũng yêu Quân lắm, nhưng không hiểu sao mỗi khi thấy chàng sắp sửa nói đến điều đó thì nàng lại sợ hãi và tránh đi. Thúy chợt nghe thấy Bảo đập tay vào vai Dung :

— Dung đang nghĩ gì vui mà cười thế ?
— Chỉ thấy anh Quân đối với em ra sao ?
Dung vừa mỉm cười, vừa ngập ngừng hỏi lại.
Bảo ngạc nhiên, im lặng nhìn em, không biết trả lời làm sao. Thúy nhòm dậy, mặt hơi tái đi :
— Dung, Dung yêu anh Quân phải không ?
Dung chớp nhanh đôi mắt đỏ bừng mặt :
— Không, em chỉ hay nghĩ về anh ấy thôi.
Bảo lặng lẽ đưa mắt nhìn Thúy, rồi lại cúi xuống đưa nhanh mũi kim đan : Thúy thấy tim mình thất lại, mồ hôi ra lấm tẩm trên trán. Trời ơi ! Thế ra Dung cũng yêu Quân ! Nhưng Quân đâu có yêu Dung, chả lẽ nói cho Dung biết như thế. Dung sẽ đau khổ biết chừng nào !
— Chị Bảo, chị quên chưa trả lời em.
Dung nhắc lại câu hỏi, mắt long lanh nhìn chị chờ đợi. Bảo liếc nhìn Thúy, im lặng, Thúy trả lời thay thật nhanh :
— Anh Quân anh ấy quý Dung lắm đấy !
Cô bé tươi hẳn nét mặt :
— Cảm ơn chị lắm, Chị Thúy à.
Có tiếng giầy lạo sạo, mấy chị em cùng quay lại, Quân đã đến sau lưng họ. Chàng tươi cười :
— Các tiên nữ đang mở hội vui quá nhỉ, liệu tôi có được phép dự với không ?
Bảo và Dung vội đáp :
— Có chứ, thêm anh càng vui.
Thấy Thúy không nói gì, Quân nhìn nàng e ngại :
— Có Thúy hình như không thích sự có mặt của tôi ?
Thúy vội gượng cười vồn vã :
— Anh đừng nói vậy ! Chúng tôi vừa nhắc đến anh thì anh tới.
Thấy Quân như có điều gì muốn nói riêng với Thúy, Bảo cuộn len đứng lên :
— Anh Quân ngồi chơi nhé. tôi phải ra phố 1 lát.
Rồi nàng gọi Dung :
— Dung ơi, ra chợ với chị đi, chị muốn mua thêm mấy cuộn len nữa.
Khi Dung và Bảo đi rồi, Quân bước lại bên Thúy, nói giọng xúc động :
— Thúy à, tôi có câu chuyện muốn nói với Thúy.

Thúy nhẹ nhàng :
— Anh cứ nói đi, tôi vẫn nghe anh đây.
Quân nhìn sâu vào mắt bạn :
— Tôi, yêu Thúy từ lâu rồi, từ lần đầu tiên gặp Thúy. Thúy có bằng lòng để tôi xin ông tôi sang thưa chuyện với Ba Mẹ không ?
Thúy lắng nghe Quân nói, trong khi óc nàng lại nghĩ đến Dung, đến câu chuyện cô bé vừa mới thổ lộ, đến những cử chỉ của Dung đối với Quân, mà nàng vẫn tưởng nhầm rằng đó là tình thân mến của người em đối với anh. Thúy còn nhớ một hôm trời mưa phùn và lạnh lắm, nàng ngồi trong ghế bành đọc sách ở balcon, trong khi Dung đứng tựa lan can nhìn ra ngoài trời. Thúy bỗng giật mình vì tiếng Dung gọi to :
— Anh Quân, Anh Quân.
Nàng ngẩng lên, thấy Dung mỉm cười giơ tay vẫy Quân đang đi trên con đường nhỏ sau nhà. Một cơn gió lạnh ứa đến, thổi tung mái tóc của Thúy. Dung như nói 1 mình :

— Trời mưa lạnh thế này mà anh ấy đi đâu không biết, tội nghiệp quá !

Thúy buông sách, tháo chiếc khăn san vàng mỏng quàng ở cổ ra, gấp chéo lại đội lên đầu, mỉm cười sung sướng nghĩ tới tình thương mến mà gia đình nàng đã dành cho Quân. Như để cảm ơn Dung, nàng nhẹ nhàng đứng lên, lại bên em, đặt tay lên vai cô bé và nói :

— Trời hôm nay lạnh hơn hôm qua nhiều Dung nhỉ.

Không thấy em nói gì, nàng đứng tỳ tay vào lan can, nhìn ra rặng cây ở xa xa, bị làn mưa bụi che mờ đi. Một lát sau Dung mới quay sang bảo Thúy :

— Chị Thúy à, anh Quân là một người con trai tốt nhất mà em biết...

Thúy hơi giật mình và bối rối khi nghe Quân nói :

— Thúy nghĩ thế nào, nói cho tôi biết với.

Nàng vội khoanh tay trước ngực, nhìn thẳng về phía trước, mặt nghiêm hẳn lại :

— Em cũng quý, mến anh lắm, nhưng không thể yêu anh với cách thức anh mong đợi ở em. Bao giờ em cũng coi anh là một người bạn thân nhất, hay đúng hơn, là một người anh.

Chia tay với Quân ở đầu ngõ, Thúy đi dọc theo con đường mòn, leo lên đồi, bước vào vườn chè. Nàng lựa một chỗ thật sạch, ngồi tựa gốc cây, gục đầu vào lòng bàn tay mà khóc. Nàng không thể chịu đựng hơn được nữa ; quả tim bé nhỏ dường như bị vỡ nát thành muôn ngàn mảnh. Đầu óc nàng trống rỗng, nhưng lòng nàng tràn ngập đau đớn. Ai đã bắt nàng phải nói ra những lời tàn nhẫn với Quân vừa rồi !

Trong vườn râm mát, gió nhẹ nhẹ thổi, quện hương hoa chè thơm ngát...

— Thúy ơi, về ăn cơm.

Bảo vừa chạy lên đồi, vừa gọi. Khi tới gần, thấy mắt em long lanh đỏ hoe, nàng ngạc nhiên :

— Kìa, sao Thúy khóc thế, về ăn cơm chứ, làm chị tìm mãi.

Thúy kéo Bảo ngồi xuống bên cạnh :

— Chị ngồi đây rồi em sẽ nói cho chị nghe.

— Ủ, nhưng lệ lên không Mệ chờ cơm đấy ! Chắc Quân nói gì làm em buồn phải không ?

— Không phải; Nhưng Dung nó yêu anh Quân thật hở chị ?

Thúy Bảo không trả lời Thúy giục :

— Kìa, chị trả lời em đi chứ, chị nhiều kinh nghiệm hơn em, chắc chị biết rõ, Bảo không dám nhìn em sẽ gạt đầu. Thúy chậm rãi kể cho chị nghe câu chuyện lúc sáng giữa nàng và Quân. Nghe xong, Bảo nghiêm nghị khuyên em :

— Thúy đừng đại dốt như vậy. Phải suy nghĩ kỹ trước khi quyết định một việc quan trọng như thế chứ, Quân yêu Thúy và Thúy cũng yêu Quân.

Tình yêu của Dung là tình yêu trẻ con, chị tin rằng rồi nó sẽ quên, Thúy à.

Thúy nắm chặt chiếc khăn tay nhỏ :

— Không, em không tin có thứ tình yêu trẻ con. Em đọc sách thấy nhiều người con gái mới lớn, mỗi khi gặp chuyện thất vọng đều mất tin tưởng ở cuộc đời. Thôi, thà em khổ em chịu được, nhưng em không muốn nhìn thấy Dung nó phải khổ vì em !

— Nhưng Thúy làm thế được ích gì, Quân đâu có yêu Dung ?

Thúy thở dài :

(Xem tiếp trang 27)

Sommade Arvil

trị :

- PHÒNG NGỪA
- NỖI MỆ ĐAU
- LỖ LỎI NGOẠI DA

có bán tại các nhà thuốc tây

KN 302 BYT 22-11-62

PHÒNG TRƯNG BÀY XE

NGUYỄN-HỮU

2A Phan-văn-Trị 2A GIA-ĐÌNH
Mua — Bán — Đãi — Gởi bán đủ các loại xe mới cũ

CHÚC MỪNG NĂM MỚI

GIÁM ĐỐC
NGUYỄN-HỮU-SỬ

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

NHÀ MAY ÁU PHỤC

★ TÂN - LAI ★

448 D Thành-Thái CHOLON

KÍNH CHÚC QUÍ KHÁCH
NĂM MỚI NHIỀU HẠNH PHÚC

(Tiếp theo trang 24)

— Rồi một ngày kia anh ấy sẽ yêu. Thời gian sẽ xóa nhòa tất cả!

Bảo kéo em đứng dậy:

— Chỉ sợ Thúy đã làm một việc đại đột đấy!

Sau đám cưới Bảo, Thúy xin phép ông bà giáo về Saigon học. Nàng viện lẽ Bảo ở Saigon, nàng muốn về đây ở với cha để chị em được gần gũi, không thì nàng sẽ nhớ không chịu được. Nghe lời con, và lại thấy Thúy dạo này có vẻ buồn bã, nên ông giáo bằng lòng. Mẹ nàng nói:

— Tôi chỉ cho cô về dưới ấy một thời gian ngắn thôi đấy.

Thúy mừng rỡ, vội vàng sắp sửa quần áo và sách vở. Nàng thấy ngạc nhiên về những tình cảm xuất hiện trong tâm hồn mình: Lúc xin phép nàng tha thiết mong mỗi được đi bao nhiêu thì khi cha mẹ đã bằng lòng rồi nàng lại thấy hối tiếc như vừa đánh mất một cái gì rất quý báu bấy nhiêu. Nàng nhớ đến đi khắp một lượt những nơi quen thuộc, nơi nào cũng giữ của nàng một ít kỷ niệm êm đềm mà nàng chẳng thể quên được. Từ một tiếng chim yếu ớt, từ một cành cây, một ngọn cỏ mềm mại phát phơ trong nắng cũng đủ làm cho lòng nàng rung động.

Thúy cúi xuống nhặt một nắm hoa soan nhỏ màu tím nhạt ép vào giữa trang sách và ngẩng lên nói:

— Thôi, từ giờ này, hai cây soan thân mến. Biết đến ngày nào ta mới được trở lại nằm dưới bóng mát của các người mà đọc sách và để cho các người rắc đầy hoa tím lên tóc, lên áo.

Thúy có cảm tưởng sắp đi xa lắm, không bao giờ trở lại nữa và bỗng bật cười vì ý nghĩ lần thân ái của mình. Khi qua một hàng dâu ở đầu ngõ, nàng dừng lại. Chính nơi này nàng đã gặp Quân, do một sự tình cờ. Nàng giờ tay ngắt mấy chiếc lá dưới nhò xanh bóng đặt vào lòng quyển sách rồi lững thững lên đồi chè, tới chỗ đất rộng và bằng phẳng mà chị em nàng vẫn thường ngồi chơi. Thúy nhìn thấy ở chỗ ngồi riêng của mình một cây na con cao chừng

hai gang tay. Nàng nhớ có một lần mấy chị em nàng cùng với Quân và Hưng lên đây chơi, vừa ăn na vừa nói chuyện.

Chắc hột na vút từ dạo ấy bây giờ mới mọc. Nàng chợt có ý định đánh cây này mang về trồng trong vườn nhà để kỷ niệm.

Chiều hôm trước khi đi, Thúy mới báo tin cho Quân biết. Hai người đi dọc theo con đường nhỏ ở đằng sau nhà, im lặng ngắm nghía vẻ buồn của riêng mình.

Thúy đứng trên đồi cao, mớ tóc dài bị gió đánh rối tung, hai tà áo hồng xoè rộng phất phơ trong gió, quần quýt lấy chân Quân, trông xa như một đôi bướm đậu trên một chiếc nấm lớn, đôi cánh rung. Hình bóng họ in lên nền trời xám, rộng mênh mông, như càng làm tăng thêm vẻ hiu quạnh của một buổi chiều chớm thu.

Thúy đưa mắt tìm nóc nhà mình ẩn trong đám lá xanh. Nhà Quân ở sau, mái nhô cao hơn và nàng nhìn thấy cánh cửa phòng học của chàng mở rộng, rù rờm xanh lơ. Đã nhiều lần nàng thấy Quân đứng đấy, mắt nhắm nhắm nhìn rặng cây ở xa, lặng lẽ và cô đơn. Ôi! hình ảnh đó khi nào nàng quên được. Những sợi khói xanh bốc ra từ hai mái bếp, uốn éo vút tóa lên không trung, êm ả làm sao. Thúy liên tưởng tới cảnh một gia đình sum họp quanh chiếc bàn ăn ấm cúng, trong khi ngoài trời mưa phùn gió lạnh.

— Kla Thúy xem!

Quân bỗng giơ tay chỉ, cho Thúy bóng đôi chim nhỏ bay thật cao ngang bầu trời xám rộng. Rồi chàng quay lại đặt hai tay lên đôi vai nhỏ của nàng, nhìn sâu vào đôi mắt đen u buồn, tha thiết nói:

— Thúy ở lại với anh. Nếu em đi, anh sẽ sống cô đơn lắm!

Thúy lắc đầu:

— Không được anh ạ, em đã quyết định rồi. Em có mấy người bạn thân ở Saigon, về đây lại có chị Bảo, em chắc em sẽ vui lắm!

Rồi nàng gửi gắm Quân trông nom chỉ bảo cho Dung học và cũng xin chàng sang thăm mẹ luôn để người được vui. Quân lặng người đi, giận Thúy đến tận cổ. Chàng không nói gì nữa, mãi khi đưa Thúy về đến cổng mới hỏi:

— Thúy có cho phép tôi được ra tiễn không? Vừa mở cửa, nàng vừa quay nhìn Quân đáp nhỏ:

— Có chứ, đó sẽ là một kỷ niệm đẹp mà em nhớ suốt đời!

Ở nhà ga về, Quân lên thang buồng học, khép cửa lại. Chàng kéo ghế ngồi khoan tay đặt trên bàn, mắt nhắm nhắm nhìn ra ngoài cửa sổ. Trước mặt chàng, hình ảnh Thúy đứng cạnh ông giáo, tay cầm chiếc khăn hồng vẩy vẩy, miệng mỉm cười lại hiện ra rõ rệt. Lúc đó chàng cũng giờ tay vẩy lại như một cái máy. Quân bỗng giật mình nhớ ra mình chưa chào Ba Thúy không

biết ông giáo có giận chàng không. Bên tai Quân cứ văng vẳng mãi lời dặn dò cuối cùng của Thúy: — Anh cứ yên tâm và giữ gìn sức khỏe Thúy sẽ gửi thư thăm anh luôn.

Thế rồi một hồi còi rúc lên, con tàu từ từ chuyển bánh, mang Thúy đi xa dần và biến mất hẳn sau một lùm cây xanh ngắt... Chàng thần thờ tự hỏi không biết bây giờ Thúy đã đến đâu rồi.

Chiều thu ở cao nguyên đã bắt đầu có sương mù, hàng cây trước kia rậm rạp là thế, bây giờ đã gần trụi hết lá, trở cảnh vắng ngắt. Quân chợt nghĩ đến cảnh cô đơn của mình mà chưa sót, Cha mẹ mất sớm, ông nội khó khăn, chàng đã dành hết tình cảm của mình cho Thúy, nhưng nàng chẳng thêm biết đến. Một nỗi buồn tự đáy lòng dâng lên tràn ngập tâm hồn.

— Thời giờ đi nhanh như bóng câu qua cửa sổ. Mẹ nói thế mà đúng.

Thúy vừa xé tờ lịch, vừa ngắm nghía. Từ hôm rời Đà Lạt đến nay, thoát đã gần nửa năm. Trong thời gian này, ngoài giờ học, nàng lại say mê viết. Ông giáo xem bài của con cũng phải tấm tắc khen. Thúy vừa mỉm cười vừa nghĩ thầm:

— À ra thế! thảo nào mà một văn hào đã viết: « Lời vui khó nói, điệu buồn dễ hay. »

Thỉnh thoảng nàng cũng gửi thư về thăm iiii Dung và Quân, và mỗi khi nhận được thư nhà, nàng vui lắm. Thúy đã nhắc lại việc nhờ Quân trông nom chỉ bảo cho Dung học giùm mình và nàng cũng biết là chàng đã sốt sắng làm theo lời mình ngay.

Quân thương Dung lắm. Từ hôm hai chị đi vắng, chàng thấy có vẻ buồn bã lạ thường, ít nói ít cười khác hẳn ngày xưa, có lần chàng bắt gặp Dung ngồi ở cuối vườn khóc một mình. Tình Quân vụng về lắm, chẳng biết nói lời an ủi ra sao. Chàng chỉ rằng vì nhà vắng vẻ nên Dung buồn và chỉ biết rủ nàng đi chơi, mua quà cho Dung và chiều chuộng Dung hơn. Có một điều mà Quân không biết được là Dung buồn vì biết chàng yêu Thúy mà chàng ồ ý gì đến mình. Dung biết được điều đó mặt ấy, cũng do một sự tình cờ!

Chiều hôm đó, nàng sang nhà Quân định nhờ chàng giảng cho bài toán đề mai nộp thì Quân đi vắng. Ông Quân bảo nàng lên buồng học ngồi chờ, nàng vâng lời vào buồng đó khép cửa lại. Quyển nhật ký để hở hững trên bàn. Mối đầu Dung không có ý muốn xem, nàng tới bên cửa sổ mở rộng bức rèm. Một khoảng vườn đầy lá xanh mấp hiện ra trong nắng rực rỡ. Dung tần mấp đem xem cây ổi của Quân có bao nhiêu trái. Đứng mãi đã mỏi chân mà Quân vẫn chưa về, nàng quay vào ngồi trước bàn học. Quyển nhật ký vẫn nằm đấy, như mới mở. Dung chợt có ý muốn xem Quân đã viết những gì. Nàng run run mở ra đọc ngấu nghiến, mặt dần tái đi; mồ hôi rịn ra lấm tấm trên trán. Thì ra Quân đã yêu Thúy từ mấy năm về trước, nhưng chàng không được Thúy yêu lại. Dung đặt quyển sách vào chỗ cũ rồi vội vã trở xuống. Ông Quân hỏi:

— Cháu về, không chờ anh Quân nữa à?

Dung gượng cười:

— Thưa cụ thôi ạ, chắc hôm nay anh con có việc bận còn lâu mới về.

(Xem tiếp trang 28)

DYNACYTONE

Laboratoires
MILLOT,
PARIS.

trị:

• NƯỚC CỐT GÂN BÒ TƯƠI
(SINH TỐ B12)

• NƯỚC CỐT MÁU ĐỎ
(HỒNG HUYẾT CẦU)

• NƯỚC CỐT HỘT GÀ LỘN

• NƯỚC CỐT CUÔNG BAO TỬ

• NƯỚC CỐT THẢO MỘC

• GÂY ỒM
• KÉM ĂN
• THIẾU MÁU
• YẾU GAN
• MỎI MỆT
• LAO LỰC HỌC NHIỀU
• DƯỠNG THAI

HN 557 BYT/QCDB 20-11-63

SAO KHUYA

(Tiếp theo trang 27)

Ra khỏi nhà Quân, Dung đi lang thang mà không định là mình sẽ đi đâu, đôi chân bé nhỏ dường như không biết mỏi, đầu óc miên man suy nghĩ. Tình yêu thương Quân bấy lâu nhen nhúm trong lòng, nay lại bùng dậy mãnh liệt. Thương Quân bao nhiêu, nàng lại thầm trách chỉ vô tình bấy nhiêu, mà không hề nghĩ đến chính bản thân mình, đến tình yêu tuyệt vọng của mình. Nàng quyết định sẽ lựa cách làm cho Quân thổ lộ tâm sự với mình, bấy giờ nàng sẽ có cơ để an ủi chàng.

Dung đến ngồi trên bậc đá bên hông nhà thờ dựa mình vào tường, đưa mắt ngắm nhìn vườn hoa trước mặt, thoảng mùi hương dịu dàng. Khi đã bình tĩnh trở lại, nàng bước vào giáo đường quỳ trước bàn thờ Chúa, thì thầm cầu nguyện :

— Lạy chúa, xin thương anh Quân, xin cho anh có được sự bình an trong tâm hồn. Và xin giúp con có thể an ủi chàng.

★

Một buổi trưa, vừa ăn cơm xong, chị người làm lên trao cho Quân bức thư của Bảo gửi đến từ sáng mà chị quên. Quân vội bóc ngay ra đọc, mỉm cười nói :

— Ô, chị Bảo đã sắp có cháu. Không biết là con trai hay con gái đây ?

Chàng dứt bức thư vào túi, cầm một cuốn truyện rồi lững thững lên đồi chè. Đang đưa mắt tìm một chỗ sạch và mát để nằm đọc sách, chàng ngạc nhiên thấy Dung đã ngồi ở một góc vườn từ lúc nào, quay lưng lại phía chàng. Quân bước lại gần và hỏi :

— Dung làm gì đây ?

Dung giật mình quay lại, bên lên trả lời :

— Em đang nghĩ.

Quân cười nói :

— Dung nghĩ gì thế, nói cho anh nghe nào.

Dung đan những ngón tay lại với nhau, ngửa mặt lên hỏi Quân :

— Em thấy anh lúc nào cũng có vẻ buồn. Tại sao thế ?

Quân cảm động thấy Dung sẵn sàng đến mình chàng mỉm cười nói rằng :

— Thế tại sao Dung lúc nào cũng mỉm cười, à, có lẽ tại vì khi cười, dòng tiền trên má Dung rõ hơn, nên lại càng xinh hơn.

Dung buồn rầu nói :

— Cười chưa hẳn đã là vui. Tại tính em thế, bà Mẹ mắng mải mà em vẫn không bỏ được.

Rồi nàng nhìn thẳng vào mặt Quân nói :

— Em biết là anh có 1 chuyện buồn, anh có thể nói cho em nghe với không ?

— Dung không nên nghe Dung à, vì chuyện của anh không có gì hay cả.

Dung rơm rớm nước mắt : — Anh không thương em, anh không muốn cho em được cùng chia sẻ với anh.

Quân bối rối :

— Ừ thì để anh kể vậy, có phải anh muốn giấu Dung đâu.

Dung ngồi im lặng, ngoan ngoãn và chăm chú nghe Quân nói, nét mặt lắng hẳn xuống. Mãi sau nàng mới thở dài nói nhỏ :

— Sự đời éo le thật !

Quân không nghe rõ, hỏi lại :

— Dung bảo gì ?

Nàng « công chúa nhỏ » xinh đẹp ngất một lá chè đưa lên miệng nhấm nhấm :

— Nếu có một người cũng đau khổ vì anh, thì anh nghĩ sao ?

Quân quay lại thấy Dung nhìn mình đắm đuối, chàng xúc động, nắm lấy tay nàng thầm thì :

— Dung, Dung ơi, anh yêu em ! Đừng để anh phải thất vọng một lần nữa nhé. Dung ngả đầu vào vai Quân, ngược nhìn chàng, sẽ gật đầu.

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

ĐÔNG Y SĨ

NGUYỄN-VĂN-TÂN

Hãng Thuốc KIM-TÂN

Tiệm hình ANH TUẤN

27B Nguyễn-đình-Chiêu
Tân Định Saigon

Nhà thuốc KIM TÂN

311 Đường Hai Bà Trưng
Tân Định Đ.T. : 24.478
SAIGON

Bên ngoài nắng tung bùng. Gió hòa trong lá, rút những lá vàng rải xuống tóc, xuống người họ.

★

Thúy bắc ghế ra giữa sân, vừa ăn ngô rang, vừa ngắm trăng. Đêm nay trăng sáng vàng vạc và bầu trời đầy sao lấp lánh. Nàng nhớ lại dạo còn bé, vào những đêm hè đẹp trời như đêm nay, mấy chị em thường rải chiếu ra giữa sân nằm xúm xít quanh bà, vừa ăn ngô rang, vừa nghe kể chuyện.

Thúy yêu bà lắm. Bao giờ nàng cũng đòi nằm bên bà, lắng tai nghe bà kể chuyện mắt nhìn lên bầu trời đầy sao mà tưởng tượng đến một thế giới thần tiên rực rỡ, huyền ảo. Bà nói rằng mỗi vì sao là một nàng tiên tuyệt đẹp. Đêm nào có nhiều sao là ở trên thiên đình đang tung bùng mở hội. Thúy nghe thấy thế thích lắm. Nàng ngáy thơ hỏi :

— Bà ơi, khi nào cháu được làm Tiên hở bà ?

Bà cười, xoa đầu cháu :

— Cháu cứ cố làm nhiều việc tốt lành đi, sau này chết rồi sẽ được làm Tiên.

Cô bé Thúy sung sướng tưởng tượng tới một ngày kia khi mình là một vì sao mặc áo vàng đi dự dạ tiệc trên thiên đình. Nàng tự nhủ bấy giờ sẽ lựa một chỗ ngồi ngay sân này để có thể nhìn xuống mỉm cười với Bà Mẹ và sẽ thả xuống đây thật nhiều hoa hồng và bánh mứt cho Bảo, Dung. Thúy quàng tay qua cổ bà thì thầm :

— Cháu sẽ làm một vì sao nhỏ thôi bà ạ. Sao nhỏ mới đẹp chứ bà nhỉ ?

Dung và Bảo cười :

— Không, sao to sáng hơn, đẹp hơn chứ.

Bà nàng mỉm cười :

— Cả sao to lẫn sao nhỏ đều đẹp hết. Bên cạnh các vì sao to, những vì sao nhỏ cũng vẫn không kém vẻ sáng của nó, các cháu ạ.

Đêm nay, vầng trăng này mà chỉ còn một mình nàng ngồi ngắm và nhớ lại chuyện xưa. Bà Thúy nay đã là một vì sao nhỏ ở trên trời, có lẽ đang nhìn nàng mỉm cười âu yếm. Chị em nàng đã đi ở riêng hết. Bảo đã có hai con, một trai một gái rất khôi ngô, thỉnh thoảng mới lên chơi. Dung và Quân cũng có một căn nhà nhỏ ở gần đây, mỗi chủ nhật hai vợ chồng lại đến ăn cơm, thường thường lại có cả Hưng. Những hôm đó nhà vui lắm. Hai chị em vừa làm cơm, vừa nói chuyện ríu rít ; thời gian như lùi lại vài năm về trước.

Mỗi khi gặp Quân, Thúy vui mừng lắm một nỗi vui êm ái nhẹ nhàng như lần nàng được chiếc hộp xinh xinh đầy hoa hồng...

Có tiếng chuông gọi cửa. Thúy vội chạy ra.

Bà Mẹ nàng vừa đi xem chiếu bóng về. Ông Giáo hỏi :

— Con chưa đi ngủ à ?

Thúy vừa khép cửa vừa đáp :

— Thưa ba còn sớm ạ, con ngồi ngoài sân chơi mát chờ Bà Mẹ. Phim hôm nay hay chứ ạ ? Mẹ nàng vui vẻ nói :

— Phim này hay lắm, con không đi uống quá thay áo xong, bà giáo ra sân ngồi một bên Thúy. Bà ngửa mặt nhìn trời, nói dịu dàng :

— Trăng hôm nay sáng quá nhỉ ?

— Thưa Mẹ vắng, trời đêm nay đẹp lắm.

Bà giáo đem chuyện gia đình ra nói với Thúy. Nàng im lặng nghe, thỉnh thoảng mới thêm vào một câu.

Mẹ nàng bỗng hỏi đột ngột :

— Nay Thúy, con định cứ sống thế này mãi hay sao ?

Thúy vờ không hiểu, mỉm cười hỏi lại :

— Vâng, Mẹ bảo con chờ sống thế này thì còn sống thế nào nữa.

Bà giáo lắc đầu :

— Không, mẹ không có ý nói thế. Bà Mẹ bấy giờ già rồi, chỉ mong các con có nơi có chốn cả cho yên.

Nghe mẹ nói, Thúy thấy lòng xúc động bồi hồi. Nàng hiểu rằng từ ngày Bảo và Dung đi ở riêng. Bà mẹ càng thương yêu chiều chuộng nàng hơn, sẵn sàng nhường nhịn ly từng tí. Ôi ! ngọt dịu thay, êm ái thay là tình phụ tử và tình mẫu tử. Nếu không có nó, chắc gì nàng đã có thể chịu đựng được mà sống cho đến ngày nay. Tình cha mẹ đối với con cái tuy thoáng thoáng nhưng bất diệt và bao la làm sao ! Vậy mà nàng đâu có để ý, lại chạy theo những tình cảnh bông bột và nhất thời để đến khi trái tim đã rướm máu, mới quay về gục đầu vào lòng mẹ mà khóc, để lại được vuốt ve an ủi.

Thúy chớp nhanh làn mi cong để che giấu sự cảm động, mỉm cười nói đùa :

— Con xấu xí thế này, ai mà thêm lấy. Thôi, con xin ở nhà hầu hạ Bà Mẹ suốt đời. Bà vẫn bảo con là con trai kia mà Mẹ nàng thở dài :

— Mẹ thấy thằng Hưng nó có ý thương mến con lắm, mà con thì cứ lạnh nhạt với nó.

Thúy ngồi thẳng lại, nghiêm trang nhìn mẹ đáp :

— Thưa mẹ, con biết lắm, nhưng con chưa thể nghĩ đến việc ấy được. Khi nào con có ý muốn lập gia đình, anh Hưng sẽ là người đầu tiên mà con nghĩ đến Mẹ ạ.

Bà giáo im lặng, không trả lời.

Thúy ngả đầu trên thành ghế, ngửa mặt tìm vì sao nhỏ của mình.

Nàng thấy lòng xôn xao rạo rực muốn khóc mà lại tưởng như nghe thấy các nàng Tiên sao đang nhìn xuống thở dài !

CÔ PHƯƠNG QUYÊN

CHUYÊN MÔN BAO GIỜ VẪN HƠN !

☆ THIỆP CƯỜI ☆

ĐẸP, MỚI LẠ, GIÁ RẺ, MAU LẺ, MẠ VẪNG

ĐỨC - TÍN TỐI TÂN

Nhiều kiểu chữ viết tuyệt đẹp. DANH THIỆP mỹ thuật

Nhà in ĐỨC TÍN 118 Pasteur, Saigon
(Ngang Bộ Công Chánh)

TƯỚNG SỐ

QUẢNG ĐÔNG THẦN-CỐC-TỬ

Tướng số đại gia

đã vang danh khắp Đông-Nam-Á

Được nhiều chính khách và trí thức trong

nước tín nhiệm. Tiếp khách cả ngày lễ và chủ

nhật. Khách ngoại quốc sẽ có thông ngôn.

Ai tin về tướng số xin mời lại văn phòng :

126 Võ Tánh (Ngã Sáu) Saigon

Kính chúc Thân Chủ Toàn quốc và Hải ngoại sang năm Ất Tỵ (1965)
được thêm Hạnh Phúc và Lộc Tài

Giáo sư NGUYỄN-VĂN-SANH

TỰ SANTASINGH

170 HIỀN-VƯƠNG (MAYER cũ) SAIGON

CHUYÊN VỀ TƯỚNG SỐ Á-ĐÔNG

COI CHỈ TAY - BÓI BÀI
và CHỮ KÝ

Đã từng khảo cứu tại Lào và Siam và ẩn quyết Nhà Phật

Ai lộn độn về Công Danh ? Sự Nghiệp ? Thương Trường ?
Ai trắc trở về Tình Duyên ? Đau khổ về Gia Đạo ?
Ai muốn tránh về Tai Nạn, Rủi Ro. Muốn biết rõ về Vận Mệnh ? Sinh mạng ?
Xin mời lại 170 Hiền Vương hay là viết thư lại sẽ được phúc đáp rành mạch và mau chóng ?

NGƯỜI KHÁCH HÀNG CUỐI NĂM

(Tiếp theo trang 25)

Chờ đến lượt mình cái sau 14 vị luật sư... thật là vô cùng sốt ruột. Phiên Tòa bỗng dừng quan trọng hẳn lên vì sự hiện diện đặc biệt của những vị lão thành trong nghề cái. Cụ Võ văn Tuyên tuy đầu bạc nhưng đẹp lão. Cụ Bầu trưởng Thiệu, « bạn thân » của anh chàng phóng viên báo Ngu Luận trong kỳ Cầm Nhạng độ nào. Cụ Đại Nguyễn Tiểu nhỏ con mà sắc giọng. Thầy Phan văn Tài luôn luôn cười ruồi lấy đẹp, thỉnh thoảng lại phát ra một giọng cười « xòe xòe » chứng tỏ nội lực ở Tòa cũng đã đến mức thượng thừa... Quần hào lên Quang Minh đình họp đông đủ cả.

Thủ tục, buộc tội xong bây giờ các luật sư bắt đầu. Mỗi lần các ngài cái xong tiếng vỗ tay ở dưới cứ rào rào, rầm rầm. Lâu lâu nghe lẫn, trong tiếng chửi thề nhỏ nhỏ vừa đủ cho... cả Tòa nghe, các em — những nữ khán giả, đệ tử của Bạch My Sư thái ! — xì xào :

— Cha này cái... « chịu chơi » quá mày à !
— Ừ « chịu chơi » dữ. Nó ăn tiền của mình cũng đáng !

Hì ! thằng cha này trông còn ngon dữ, tiếng nói ròn rảng như lục lạc, mà giọng văn hoa chải chuốt cứ ngọt sớt như đường phèn.

Một vài em đưa cả hai cẳng lên ghế nhấp nhòm coi rồi sì mũi, khạc nhổ xoành xoạch. (2)

Ở dưới đông nghẹt toàn thấy nhấp nhò những sóng tóc, những khuôn mặt hoa đa phần, và những màu áo bay múa. Hà cẳng thấy các em vỗ tay, mấy ông Trang ở trên phồng mũi, cái cẳng thêm ác liệt ! Hồ sơ tôi coi, lỗi đã rành rành, tôi nghĩ bụng không hiểu mấy đặc huynh trưởng lão thành khả kính của tôi còn... lấy lý lấy luật nào mà cãi cho được ?

Ấy thế mà đến lượt vị nào lên cũng vung chân múa tay kể lẽ đông dài hàng 15, 20 phút đồng hồ, Đặc biệt, tới phiên

«maitre» Lỗ mạnh Quân — vị thầy dờn — lại hăng hái lựa giọng; khi lên bỗng lúc xuống trầm, nghe nào nề bì đất... làm các em sụt sùi cảm động và rồi vỗ tay cổ vũ như điên. Được thế, maitre Quân còn «lối» hơn nữa. Ông đi đi lại lại trước tòa, gây sự chú ý của cử tọa bằng một phút ngừng nói. Rồi... tiếp tục thao thao bất tuyệt.

— Thưa quý Tòa, mùa xuân đã về, mùa Xuân là mùa của vạn vật vì thế mỗi khi mùa Xuân tới thì có cả trăm hoa đua nở, tung bừng chào đón chúa Xuân. Tôi xin mạn phép hỏi quý Tòa, những bông hoa làm đẹp cho cuộc đời, những đóa hoa tươi thắm đem cả mùa Xuân huy hoàng cho vũ trụ, như vậy có ai nở đang tâm vì « hoa dập liểu » (1) cho cam. Cũng như các thân chủ kiểu diêm của chúng tôi ở trước tòa hôm nay đây, mỗi người đều cũng là tên một loài hoa : cô Mai, cô Lan, cô Quỳnh, cô Cúc, cô Thủy Tiên, cô Hồng, cô Đào, cô... Mẫu Đơn tôi xin thưa rõ, chỗ này « maitre » Lỗ mạnh Quân cố ý không nói rõ các cái tên kêu như tiếng đàn dương cầm đó, sự thực chỉ là biệt hiệu mà các em tự đặt cho nhau, chả có hiệu lực pháp lý gì ráo trọi ! Thưa quý tòa ! Nếu chúa xuân đã không nở vui dập những đóa hoa xuân mơn mớn kia thì nở nào quý tòa lại giam những nàng... xuân nữ tươi đẹp như thế này trong khám Chí Hòa khi mùa xuân đến, khi mà... mọi gia đình quây quần dưới ánh đèn tỏa sáng trong căn nhà ấm cúng đón Chúa xuân về.

Tiếng vỗ tay, tiếng reo, lẫn cả tiếng sụt sùi... vang lên muốn vỡ cả Tòa án. Tiếng gõ « cộp cộp » xuống bàn và lời Chánh án kêu... « yên lặng, yên lặng » bị chìm đi.

Đây đại loại là mấy vị huynh trưởng của tôi cái như... « đây » đó. Nghe nhịp nhàng và cảm động cũng thấy nào nùng bì đất (4 tiếng nào nùng và bì đất ấy...) thật, nhưng về pháp lý thì không có ! chút giá trị gì cả. Mấy vị thầy kiện già, khôn ngoan đó, Sự thật khi cái như vậy, họ cũng biết là... họ lỗ, nhưng họ cần cái cho họ, vâng cho chính họ, chứ không phải cái cho thân chủ đang ngồi hồi hộp đợi kết quả trên hàng ghế đầu tòa. Họ biết rằng họ cái như thế thì đám cử tọa ở dưới sẽ... tưởng họ là... những vị luật sư tài ba lỗi lạc nhất. Và nếu không có việc phải ra tòa để chạy đến thuê thì những khán giả đó cũng giới thiệu cho bạn bè tới văn phòng họ (luật sư ấy, luật sư nọ...) chắc chắn là cử tọa sẽ hồi ký tên tuổi, địa chỉ...) với những lời quảng cáo thêm mằm thêm muối thật là nồng nhiệt.

Tôi không dám nói tất cả, nhưng ở tòa, trong đám luật sư già trẻ, tôi thấy phần nhiều không ít thì nhiều cái như vậy. trừ một vài luật sư đứng đắn và những tay trẻ như... Hoàng công Lương... mà bây giờ hẳn đã đi lính mất.

Lẽ dĩ nhiên, Chánh án, Biện lý cũng biết, nhưng phần nhiều họ kiên nhẫn nghe chỉ vì phép lịch sự, không nở cắt đứt mấy «maitre» đang... hứng; dù vậy, như tôi đã nói, những lời mấy «maitre» đó cái, có vào tai phải thì Chánh án lại cũng cho chạy sang tai trái mà thôi.

Bây giờ, cuối cùng đến phiên tôi. Thiên hạ vỗ tay chắc cũng đã thấm mệt. 15 ông luật sư luân phiên nhau cái, và ông nào cũng cái... lấy đẹp, lấy «mùi» cả, thì làm gì còn thì giờ.

Nhưng thấy tôi thông thả đi ra, mọi người cũng nhìn theo và tôi chợt bắt gặp ánh mắt của Phó đang chăm chú dữ nhìn tôi như đặt hết tin tưởng. Hẳn đứng ở góc bên trái và nơi hàng ghế thứ 3, thứ 4 gì đó, lạc giữa vào đám nữ khán giả.

Ngồi ghế Chánh án phiên tòa hôm đó là bà Riễn. Bà học trên tôi một lớp và chúng tôi cũng có quen biết nhau chút chút. Tôi nhớ hôm ấy tôi nói đầu có hai ba phút gì đó. Tôi tiến lên sát bực Chánh án và tôi nói nhỏ, đề chỉ có bà Chánh án nghe rõ :

— Thưa bà Chánh án, tôi thấy tôi không thể nói được gì hơn trong vụ cái này. Tôi đã nghiên cứu hồ sơ rất kỹ và nhận thấy đây là trường hợp quả tang phạm pháp. Nhưng... tôi chỉ xin bà Chánh án vì lòng nhân đạo... cứu cho một gia đình.

Bà Riễn có vẻ chú ý nghe tôi nói, và tôi biết, khuôn mặt nghiêm trang ấy vẫn còn có thể dùng tình cảm để lay chuyển nổi. Bà nhìn tôi như chờ đợi nghe tiếp.

Tôi khế giờ tay chỉ về phía sau :

— Thân chủ của chúng tôi, nhờ cái cho hôn

(Xem tiếp trang 30)

midol

VIÊN THUỐC BỌC ĐƯỜNG

**Tri : NHỨC ĐẦU ĐAU NHỨC
CĂM CÚM NHỨC RĂNG
ĐAU LÚC KINH KỲ**

981.BYT. 27.8.64

BÁN TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY

(2) Nhờ trộm chữ Tòa thấy thì đám bị nhốt lẫn, vì thế là vô lễ và làm mất trật tự.

KIỂM ĐIỂM TÂN NHẠC V.N.

(Tiếp theo trang 13)

đoàn đã gây nhiều phản ứng mãnh liệt không tới đẹp gì ở trong nước cũng như ở ngoại quốc. Từ nay chúng ta không còn phải đọc lời quảng cáo về dùng lô bích « 50 năm về trước, 50 năm về sau không có buổi nhạc hội nào bằng buổi của ông Hoàng tổ chức » !!!

Nhìn sang dài phát thanh thì chẳng có một đến bộ nào đáng kể.

Đến Văn Nghệ học sinh thì buổi lễ phát thưởng tiền Trung Học công lập tỉnh gia đình, ban Hợp xướng lớn trong các học đường toàn quốc (báo Thời Đại, ngày 6-7-64) là ban của trường Lý Thường Kiệt (Hóc Môn) gồm trên 140 em nam nữ sinh đã được hoan nghênh nhiệt liệt. Vào dịp tất niên, tại rạp Hưng Đạo, một đại hội văn nghệ Học sinh liên Trung Học công lập Saigon, Gia đình, được tổ chức để lấy tiền giúp đồng bào bị nạn bão lụt miền Trung. Khi viết bài này, buổi đó chưa trình diễn nhưng với mục đích đẹp đẽ, cao cả đó cũng đủ cho chúng ta hoan nghênh và cổ vũ rồi ! Nghe đâu nhiều trường như Chu Văn An, Gia Long, Lê Văn Duyệt, Võ trường Toàn, Pétrus Ký, Trưng Vương, Lý Thường Kiệt, Nguyễn Trãi, Hồ Ngọc Cân... cũng sẽ tổ chức Văn nghệ lấy tiền dựng cây mùa Xuân cho đồng bào miền Trung bị thiên tai thì phải ! Lâm được như vậy, học sinh đã thực hành được lòng yêu thương đồng bào một cách rất là thiết thực vậy.

Giáo dục

Nói đến giáo dục Âm nhạc thì năm nay vẫn như mọi năm, nghĩa là vẫn bị bỏ quên. Giáo dục coi nhẹ như... lông hồng vậy. Chẳng thế mà ông Giám Đốc Trường QG Âm nhạc kiêm Thanh tra Âm nhạc Học vụ đã phải thốt lên « học như vậy thì thà đẹp hẳn chương trình Nhạc ở bậc Trung học, đóng cửa Trường QGÂN đi cho rồi ! »

Thật vậy, đa số Giáo sư vẫn là bất đắc dĩ : giáo sư chính ngạch còn thiếu giờ, xin nhận môn Nhạc cho đủ số giờ bắt buộc, biết dạy ba bài « con cóc nhảy ra, con cóc nhảy vào » nhưng hỏi với Hiệu Trưởng, nghiêm nhiên được dạy nhạc rồi cũng đi chấm thi Nhạc như ai ! Mỗi kỳ thi THNC, nói đến kiểm giám khảo nhạc thì lại thấy khối hải : ai thích chấm cứ việc ghi tên mai, mai vô là xong ! Chẳng cần biết nốt nhạc là gì, chỉ cần ngắm nữ sinh nào đẹp, hát là lời là thấy cho điểm tối đa liền !

Vì thế trong các kỳ thi, ở các hội đồng nữ sinh, có nhiều kẻ nhàn cư rù nhàn « xem » thi nhạc như đi chầy Hội vậy ! Chúng tôi mong thêm kịch cười ra nước mắt này năm nay được chấm dứt trên mảnh đất Việt Nam nhỏ bé này.

Bên trường QG Âm Nhạc, tôi có một thắc mắc xin nêu ra đây để đầu xuân quý vị lên tiếng giải thích : anh Phạm Nghệ học quý vị thi 4, 5 theo bị quý vị đánh rớt hoàn.

Anh sang Pháp có sáu tháng mà thi đậu hết mọi bằng cấp mà quý thầy tòng học cả chục năm mới lượm được. Quý vị về cả chục năm chưa dám trở tài, Phạm Nghệ đang tập luyện để ra mắt Sài Thành nghệ thuật với một buổi trình tấu (Récental) vậy quý vị nghĩ sao về sự éo le này ?

Trường Âm Nhạc Huế được mở theo ý muốn của ông N. đình Thục, thời em ông còn ngự trị ở đây, không hiểu dạy dỗ làm sao mà ngày một chưa thốt sinh viên ? Trường QGÂN Saigon đến nay được 10 năm, mới sắp mở lớp vũ (Ballet, danse classique) mà Trường Âm nhạc Huế mới ra chào đời đã dìm lặn ngay thì thật là quá ư liều lĩnh ! Phải chăng vì lẽ lối làm việc hấp tấp không suy hơn, tính thiệt nên kết quả không được như ý muốn ?

Sáng Năm, trường QGÂN sẽ nghiên cứu đề thống nhất bài bản cổ nhạc, dân ca Việt Nam. Một công việc sưu tầm và nghiên cứu vô cùng quan trọng, chúng tôi chờ kết quả với tất cả sự nóng lòng mong đợi.

Năm mới, người mới, mọi việc đều mới !

Chúng tôi xin thành tâm chúc ca, nhạc sĩ nước nhà rồi dào nhạc hưng, giọng ca ngân vang để đem lại cho làng Nhạc một sắc thái tươi bừng như gió Xuân đang tha thướt về với non sông dân tộc.

Sài Thành cuối năm Thìn (1964)
LÊ-HOÀNG-LONG (H.B.L.H.)

NGƯỜI KHÁCH HÀNG CUỐI NĂM

(Tiếp theo trang 29)

thê của mình, là thị Lua, hiện có mặt ở Tòa hôm nay.

Y sắp cưới thì Lua và vẫn tin rằng nếu vì vợ chưa cưới của mình trong sạch, làm ăn lương thiện, Xin bà Chánh Án vì lòng nhân đạo xét cho một hình phạt nào giảm khinh, vì sự thực là chúng tôi không dám xin Tòa tha bổng, nhưng mong sao... để cho cả một gia đình khỏi đổ vỡ...

Ở dưới xôn xao, có tiếng chửi thề :

— Mẹ... bà chánh cha này nói lý nhà lý nhà chẳng nghe thấy gì cả. Luật sư gì mà cãi dờ ợc.

Mấy bị cáo ngồi ghế đầu cũng cố lảng tai nghe mà không được và trông họ có vẻ bất mãn lắm. Người bất mãn nhất có lẽ là thị Lua.

Tôi thì tôi biết chắc, tôi không thể cãi ầu được. Cái đề quảng cáo, đề câu khách hàng là một thái độ... rõ ràng. Luật sư cũng cần tiền thật, nhưng đôi khi, không phải chúng ta có thể nhắm mắt kiếm tiền một cách... tàn nhẫn như thế. Tôi lại nghĩ rằng, người dân quê VN mình coi cứ... phải vô nhà giam mới là đi tù, còn bị án treo... thì cũng như... tha bổng vậy.

Cái về lý không được thì xin xét về tình. Và quả nhiên tôi đã mãn nguyện. Bà Chánh Án tuyên phạt tất cả bị can 2 tháng tù, riêng thị Lua được hưởng 1 tháng án treo. Tôi cũng mừng cho Lua, cho Phú và thầm cảm ơn bà Riễn.

Nhưng lúc cái xong tôi đi xuống thì không thấy Phú đứng ở chỗ cũ. Thì ra có lẽ hắn đã bỏ đi từ lúc nào. Và khi Tòa xử xong, tôi vừa ra đã bị Phú chặn lại trở vào mặt, si và liền :

— Anh cái như con... x... tôi.

Mặt hắn đỏ như gà chọi, cổ gân nổi lên nhằng nhịt và mắt trông dữ tợn như chỉ muốn đâm chết hoặc ăn tươi nuốt sống tôi cho hả dạ.

Tôi bảo hắn, giọng hơi khó chịu :

— Thì vợ anh được tha rồi còn gì ?

Hắn hét lên :

— Tha hả ? Người ta cãi hay « đây mà còn bị một tháng tù. Huống là anh không nói được lấy một tiếng nào. Tôi « dềch » thêm nghe cũng biết thế nào tòa nó cũng phạt vợ tôi 6,7 tháng là ít. Anh trông người ta, các ông ấy cãi hay như thế, ai cũng vỗ tay hoan hô. Nếu anh chỉ cãi bằng một phần năm hay một phần mười của họ cũng được thì tôi với vợ tôi nó còn mất ruột. Đằng này anh nói lí nhĩ trong họng. Tôi đứng gần rắng nghe cũng không được. Về đi bán cá như tôi cũng không đáng.

Tiếng phụ họa của mấy em trong « Bạch Mi Giáo » đuổi theo tôi vào đến tận phòng mặc áo :

— Thăng cha đó nó không biết nói mà.

— Luật sư gì ra tòa mà ấp úng như ngậm hột thi trong miệng !

— 13, 14 người nói nghe « ngon » quá chỉ có mỗi « ông nội » đó là « cù lùn » ! !

Tiếng của Phú vang lên rõ nhất :

— Nó hại... vợ chồng « tui ». Luật sư thế thì chớ nó cũng chẳng thêm nhờ đến nữa.

Thay áo xong, tôi lái xe về văn phòng đã thấy Phú ở đó rồi. Hắn đang la lối, lên lớp, si và tôi ăm ỉ với các nhân viên của tôi tại phòng làm việc. Tôi mời hắn vào phòng, đợi hắn ngồi xuống ghế, tôi nói :

— Bây giờ ông muốn gì ? Tôi chỉ cần nhắc điện thoại lên là Cảnh sát họ tới mời ông ra khỏi cửa, rồi phân giải sau..

Hắn tỏ vẻ tức bực và phẫn uất đến cực độ :

— Tôi hỏi vì sao luật sư nhận lời, nhận tiền của tôi mà ra tòa ông lại không cãi cho vợ tôi.

— Không cãi mà sao vợ anh chỉ bị 1 tháng tù treo trong khi 7 cô kia bị phạt 2 tháng tù giam.

— Tôi không tin, ông nói láo ! Ông cãi như thế, người ta cãi như thế...

— Thì anh cứ về đi. Bây giờ vợ anh đang làm thủ tục ở khám đường để được phóng thích. Anh đừng làm lộn xộn ở đây không xong đâu.

Phú vẫn không tin lời tôi nói, nhưng hắn cũng đành hậm hực đi về sau khi chửi thề om xòm một ít câu nữa ở phòng ngoài.

Vụ cãi cuối năm nay thật là... làm cầm.

Nhân viên văn phòng thấy tôi lặng lẽ ra về sau Phú một lúc, họ nhìn tôi... la lù. Có lẽ họ thấy tôi đã dãi và từ từ với Phú nên họ ngạc nhiên chẳng ? Tôi biết họ đều là những cộng tác viên rất tốt, nên cuối năm tôi đã gửi tiền thưởng cho từng người với những lá thư chúc tết riêng từ bữa 28.

Trong ánh nắng dịu của một ngày cuối năm tôi lặng lẽ đi trên đường phố vắng. Lá vàng bay đầy đường và trời vẫn còn lạnh lạnh. Tôi kéo cao cổ áo chậm bước. Tôi đang nghĩ không hiểu tại sao tôi lại có cảm tình với Phú để chịu nhận cái vụ này rồi lại còn yên lặng nghe hắn chửi bới đến như thế. Tại vì Phú chân thành mà tin chắc nơi vợ hắn không... thế « làm điểm » được nên đã khiến tôi cảm động và cố xin bà Riễn cứu vớt một gia đình ? Có thật thế không ? Hay tại vì tôi đã hơn một lần sống trong hoàn cảnh của Phú, vợ tôi đã bỏ đi vào một ngày 30 Tết để lại ba đứa con thơ khi tôi đang là một Sinh viên Luật nghèo thuở nào.

Tôi cũng không rõ nữa, nhưng hình như tôi bỗng thờ dài và khẽ cười buồn. Dù sao tôi cũng có một an ủi; tôi đã cứu được tình yêu của Phú, hạnh phúc của Phú và Lua mà từ lâu rồi tôi vẫn thầm ao ước được sống như họ... Một tình yêu chung thủy trong hạnh phúc bé nhỏ của 1 năm mới tươi đẹp. Đó cũng là khung cảnh thân thiện mà nhiều người mơ ước phải không các bạn nhỉ.

NHẤT — TUẤN

Xin cứ yên tâm! chúng tôi đã có **Ascyl**

Ascyl

TRỊ CẢM SỐT, NÓNG LẠNH,
NHỨC ĐẦU, BẦN THẦN, UẾ OẢI

NHỮNG CÁI MAY CÒN THEO...

Hồi ký của
TRẦN-VIỆT-SƠN

(Tiếp theo trang 4)

cái may lớn. Ít bữa sau, trong khi đi đường, tôi gặp một người quen :

— A, anh vẫn còn ở ngoài... người quen ấy vao lên !

— Vâng. Chưa được hân hạnh đi nghỉ mát.

— Anh may đấy, vì Mật Vụ từng đến thăm nhà anh...

— Vâng, về vụ Tự Do, tuần trước.

— Không, mới đây còn thăm một lần nữa. Và ở căn nhà khác của anh, chứ không phải là căn nhà trước.

Tôi hứ vĩa, khi nghĩ rằng giả sử chiều tối bữa đó, tôi không tìm được căn nhà mới, thì tôi có thể liều ở lại nhà cũ tại Bàn cờ mà không dọn nữa. Và nếu vậy có lẽ là tôi đã bị "hót" đi rồi. Nhưng tôi lại đã gặp may, và lại là cái may ghê gớm nữa. Đã may, vì lại một lần nữa dọn nhà kịp thời và thoát khỏi cơn nguy.

☆

Cũng như nhiều gia đình khác, gia đình tôi lúc ấy sống bầu bạn với cái máy radio. Những tin tức và những lời bình luận ở các đài VOA Mỹ, BBC Luân Đôn, Úc, v.v... đem lại biết bao nhiêu hi vọng.

Tôi ở căn nhà mới được 1 tháng, thì chủ nhà bỗng nhiên đòi nhà gấp. Lẽ dĩ nhiên, tôi vẫn nấn ná. Một buổi trưa, bỗng nhiên có xe chở đồ đến rần rần : thì ra chủ nhà dọn đại đồ đến, để chặt cứng trong nhà. Và rồi họ đem gia nhân đến ở. Đó là một cách đuổi nhà rất có hiệu lực. Chúng tôi ở cái cảnh không thể phân đối — vì nếu phân đối thì phải ra bắt Cảnh Sát, nghĩa là phải chịu những cái rủi lớn.

Tôi chặc lưỡi :

— Biết đâu người ta đuổi mình đi, lại chẳng là cái may !

Câu chuyện Tái Ông mất ngựa lại được đem ra kể lại, và tôi nhất định lại dọn nhà gấp. Lần này, nhờ các bạn thân, nên cũng lại chỉ trong nửa ngày là có nhà ngay. Coi nhà buổi chiều và dọn vào buổi sáng.

Tôi chỗ ở mới tại Cholon vẫn có những cái may nhỏ. Ông liên gia trưởng ở chỗ mới này cũng

rất dễ dãi. Ông có vẻ cảm thông mà bảo thêm 1 câu khá thú vị đối với tôi :

— Ông cứ nhân nhà mà đòi giấy khai gia đình. Khu này toàn công chức và người tử tế, lại ở gần bắt Cảnh sát, nên không có bỏ rấp bao giờ hết.

Thời ấy, những cuộc bỏ rấp ban đêm để xét tờ khai gia đình xảy ra luôn luôn. Vừa dọn nhà lần cuối cùng này được vài hôm, thì một cuộc bỏ rấp rộng lớn ban đêm xảy ra ở đúng khu vực cũ bên Gia Định mà chúng tôi vừa rời khỏi. Tôi ngẫm nghĩ : Ấu cũng lại là một cái may. Vì nếu chúng tôi vẫn ở nhà cũ, tất nhiên sẽ bị xét giấy gia đình, cảnh sát sẽ ngạc nhiên mà thấy rằng cả gia đình chúng tôi sống trong một căn nhà không có đồ đạc, mà đã cả tháng rồi, chưa có tờ khai gia đình. Hồi ấy, người ta phải tránh Mật Vụ và bỏ nhà đi ở chỗ khác rất nhiều. — cho nên những cuộc bỏ rấp mới được tổ chức luôn luôn. Nếu chúng tôi bị xét, Cảnh Sát tất sẽ phải ngạc nhiên mà đặt ra những nghi vấn. Họ có thể đưa tôi lên Bót và... Nhưng chúng tôi đã may mắn mà dọn đi từ trước rồi. Quả là nhờ bị đuổi nhà mà gặp may.

Trường Âm Nhạc NGHIÊM-KHOAN

G.S. Âm Nhạc WILLIAM SHIANG

118D Nguyễn-Huỳnh-Đức (Chợ Hòa Bình Cholon)

Chúc mừng Năm Mới

Dạy trống thực hành, Tây Ban Cầm,
Hạ uy Cầm điện v.v. (mãn khóa có chứng chỉ)

MỘT MỸ PHẨM ĐƯỢC TÍN NHIỆM ĐÃ NỔI DANH TRÊN THỊ TRƯỜNG VIỆT - NAM

Ấy là Mỹ phẩm CRÈME THORAKAO do người Việt Nam sáng chế

— TÔNG PHÁT HÀNH TẠI SỐ 645 ĐẠI LỘ PÉTRUS-KÝ SAIGON —

CRÈME THORAKAO làm bằng các phẩm-chất chọn lọc, bào chế hợp với khí hậu Đông phương, nhất là Việt Nam ta.

CRÈME THORAKAO đã được Viện Pasteur phân chất, nhìn nhận là một mỹ phẩm hoàn hảo, cấp giấy phép số 421/HA ngày 31-5-1961.

CRÈME THORAKAO có đặc tính bảo vệ cho da khỏi khô, khỏi nhăn, loại bỏ mọi chất bụi, bầm thường ngày ăn bám vào da.

CRÈME THORAKAO giữ được sắc đẹp luôn luôn, có công dụng trị dứt MỤN, NÁM, TÀN NHANG, QUẩNG ĐỎ, SẼN SỤI, v.v...

CRÈME THORAKAO có đặc điểm chống lại ánh nắng làm nám, làm đen, làm nhăn da mặt. Khi đi ngoài đường hoặc ra tắm biển vì nhờ có nhiều chất thuốc ăn thấm vào da mau lẹ.

CRÈME THORAKAO dùng thay được phấn, thế cho hàng ngoại quốc, vừa rẻ tiền vừa được như ý.

Nữ cũng như Nam, ai đã dùng qua thấy kết quả rõ rệt, nhiều bạn đã cho lời khen, khuyến khích. Có bạn cho CRÈME THORAKAO là một thiết hữu khí ở trong nhà hay bạn đồng hành mỗi khi đi đường không muốn xa rời nhau.

Xuân sắp về, mọi người đang nô nức đón Xuân, ta còn chần chờ gì nữa mà không tìm mua cho được CRÈME THORAKAO để tô điểm cho da mặt được mịn màng, cho hương thơm bay tỏa hiệp với muôn hoa đua nở buổi Xuân sang.

CRÈME THORAKAO là một món quà thích hợp để tặng bạn bè kỷ niệm mùa Xuân Mới.

CRÈME THORAKAO có bán tại các nhà thuốc Âu Mỹ các tiệm Bách hóa, Mỹ phẩm khắp nơi và nhà Tổng phát hành 645 đại lộ Pétus Ký.

Lúc này, chúng tôi được biết rằng cuộc đảo chánh của quân đội có thể xảy ra đến nơi rồi. Thế rồi tiếng súng cách mạng ngày 1 tháng 11 năm 1963 đã làm cả gia đình tôi mừng rỡ...

Nhưng câu chuyện chưa thể chấm dứt, nếu chúng tôi chưa kể ra được cái may lạ lùng hơn hết, hơn cả những khi gặp những người bạn tốt, hơn cả những khi thuê được nhà cấp tốc để rồi cấp tốc dọn nhà và tránh được những cuộc bắt bớ chắc là ghê gớm... Cái may lạ lùng nhất của tôi là ở chỗ cái tủ bàn của tôi tại tòa báo Tự Do, mà tôi đã kể với quý bạn ở bên trên.

Ngay sau khi Tòa báo bị khám xét lung lung tôi đã đi dò hỏi một anh bạn trong nhà báo, từng được chứng kiến tất cả. Tôi biết rằng trong cái đêm dữ dội ấy, Mật Vụ đã khám xét khắp nhà báo một cách dữ dội và rất kỹ, mở ra tất cả những ngăn kéo, những cái tủ lớn, tủ nhỏ để tịch thu những tài liệu, những sổ sách, nhưng riêng có cái tủ bàn của tôi thì lại chưa có mở ra. Giả sử họ mở cái tủ đó ra, thì họ đã thấy những của lạ, rất lạ : Bởi vì cái tủ đó, của tôi, có chứa những giấy tờ chánh trị gửi đến nhà báo, nhưng cũng có chứa những tuyên ngôn nầy nọ của những nhóm cách mạng. Tỷ dụ như tập, Tuyên ngôn của Lực lượng Cách mạng Thống nhất viết sau ngày định Độc Lập bị thả bom. Chắc chắn rằng những tài liệu ấy lọt vào tay Mật Vụ thì họ sẽ lùng tôi đến kỳ cùng. Nhưng cái tủ bàn của tôi đã không bị mở ra, vì một cái may lạ lùng nào đó.

Không phải là tôi đã lợi dụng nhà báo để làm chỗ cất tài liệu bởi vì nếu lợi dụng làm đi hai đến những người khác, thì tôi đã không dấu trong cái tủ bàn của riêng tôi, có khóa riêng. Nghĩa là trách nhiệm do đây vẫn về phần tôi, nếu những tài liệu kia bị xét gặp. Nhưng đã có cái may lạ thường, khiến cho những nhân viên Mật Vụ, sau khi khám xét trên lầu từ phía trong ra phía ngoài, lần mò kỹ từng ô kéo, từng cái tủ, từng đóng giấy tờ, mà khi đến bàn tôi ở ngoài cùng thì trời đã gần sáng, và họ ngưng cuộc khám xét từ phía trong ra phía ngoài ?

Có cái gì xui khiến họ ngưng cuộc khám xét, khi mà chỉ còn có một cái tủ bàn của tôi, để khám nốt ? Tôi vẫn nghĩ là đã có một cái may nào đó — cũng như khi công an thời Pháp vào nhà tôi để xét tài liệu nhưng khi đập lên nóc mừng thì tài liệu lại tụt vào đóng vài mùng để rồi họ chỉ cảm có tờ báo tây lên, cũng như họ đã bỏ rơi

tủ tài liệu để chỉ xét thật kỹ những va li và hăm than, nóc bếp.

Sau ngày cách mạng 1-11, tòa báo được mở cửa lại. Việc làm đầu tiên của tôi là mở cái tủ bàn ra để xem lại những đồ trong đó : các tài liệu kia vẫn nguyên trong tủ.

☆

Bây giờ thì dĩ nhiên tôi chẳng còn để những tài liệu trong tủ ấy nữa và tủ ấy cũng luôn luôn để ngỏ. Nhưng có để tài liệu nữa cũng chẳng sao, bởi vì thời thế đã khác.

Chúng tôi đã sống mấy tháng trời thật sôi nổi, bốn ba dọn nhà vừa đúng 4 lần, khi ở đầu tỉnh, lúc ở cuối tỉnh, — nhìn lại Từ Vi thì quả thấy có Thiên Mã lù lù chiếu đến vận niên. Chúng tôi đã chạy như ngựa vĩa. Không đi xa, nhưng cũng đã phiêu lưu khá nhiều. Mấy tháng sống đã đầy những lo âu, những pha gay cấn, so với cuộc đời hiền hòa lúc bình thường, — nhưng cũng lại có những cái may kỳ lạ để thoát ra được khỏi những bước gian nguy.

Chúng tôi đã chỉ còn chần chừ bài này với một câu cảm ơn tất cả những vị đã giúp chúng tôi thoát một giai đoạn hiểm nghèo, cho chúng tôi được hưởng những may mắn...

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Hãng

TRẦN - TÍN - THÀNH

TÔNG PHÁT HÀNH

ĐỒ NHỒM MYTACO và PHALE

đủ các loại

31, Tổng-đạo-Phương
Chợ lớn (cũ)

23, Huỳnh-thoại-Yến
Chợ lớn (Mới)

BẢO SẢN AN-THAI-HOÀN

Trị đàn bà có thai khí huyết
suy kém chống một bần thần

Nhà thuốc TRẦN-THÁI-ĐƯỜNG

NHÂN HIỆU BÔNG SEN

Thầy thuốc Bắc và chế hoàn tán.

248 đường Thới Ngọc Hầu, Gia Định
K.N. Bộ Y Tế số 81 ngày 24-7-62.

ĐAU BAO TỬ, ĐAU RUỘT
ĐAU BỤNG KINH NIÊN

UỐNG :

DƯƠNG TỶ HOÀN ÔNG - TIÊN

Rất cần cho người :

AN UỐNG KHÔNG TIÊU,
NƠI HỒI SINH RUỘT, Ợ CHUA.

Hải sản tiệm thuốc Hoa Việt, Saigon, 228, Lê-thánh-Tôn
Nhà thuốc ÔNG-TIÊN P.L. Cholon
K.N. BYT. số 347-28-8-62

CÁI CHẾT CỦA TÂY-THI

(Tiếp theo trang 9)

— Tôi nghe Vua bị nhục thì bẽ tôi chết. Khi trước Đại vương bị nhục ở Cối Kê mà tôi không chết là định ăn nhân để báo thù nước Ngô. nay Ngô diệt rồi, xin đại vương gia ân cho cái thân già yếu này được về nghỉ.

Câu Tiễn ứa nước mắt khóc, ướt đầm cả áo mà bảo :

— Ta nhờ sức người mà được như thế này, đang nghĩ đề đền công lại, có sao nhà người lại bỏ ta mà đi. Nhà người ở lại thì ta giao quyền chính cho, nếu đi thì vợ con nhà người, ta sẽ giết hết.

Phạm Lãi nói :

— Giết tôi thì hơn, chứ vợ con tôi có tội gì ! Thôi, thì sống chết cũng tùy ý đại vương, tôi chẳng nghĩ chi cả.

Đêm hôm ấy, Phạm Lãi đi một chiếc thuyền nhỏ, ra Tề nữ môn qua Tam giang vào Ngũ Hồ. Hôm sau Câu Tiễn hay được cho Văn Chung đuổi theo bắt lại. Văn Chung nói :

— Mưu trí của Phạm Lãi, qui thần khó lường được, ta không nên đuổi theo.

Văn Chung lui ra. Có người mang một bức thư đưa cho Văn Chung. Bức thư xem thì là thư của Phạm Lãi. Thư rằng : « Vua Ngô có nói trước khi chết : « giao thổ địa chết thì cầu cầu tất bị mồi. Định quốc đã diệt thì mưu thần cũng chẳng còn. » Ngươi hãy còn nhớ chứ ! Vua Việt mới dài mồi quá là người nhân nhượng mà ghét kẻ có công. Cùng ở lúc hoạn nạn thì được, chứ cùng ở lúc an lạc thì không toàn. Nay Ngươi không đi, ắt sẽ bị tai vạ. »

Văn Chung xem thư xong, không tin lời của Phạm Lãi, lại phân vân : Thiếu Bá (tên tự của Phạm Lãi) xử như thế quả là hẹp lượng !

Mấy hôm sau, Câu Tiễn rút quân về Việt, đem cả Tây Thi cùng về. Câu Tiễn phụ nhân mặt sai người bắt Tây Thi đem ra bờ sông, buộc viên đá lớn vào mình, rồi đẩy xuống sông mà bảo :

— Nó là cái vật vong quốc, còn để làm gì !

Người sau không rõ chuyện này, bày ra truyền Phạm Lãi đem Tây Thi đi Ngũ hồ... rõ là phỉ lý ! Người của Phạm Lãi, phú quý không quên rừ, sắc đẹp không động lòng... chính là người làm cơ mưu đến thần kinh quý khiếp, một tay Chính khách mà sau này ít người sống kíp... thì Tây Thi chỉ là một con cờ... cũng như Câu Tiễn cùng bè lũ.

Văn Chung... về sau mới biết Phạm Lãi có lý nên tránh vào triều, bèn thác bệnh ở nhà. Vậy mà Câu Tiễn cũng định giết nốt. Lúc Văn Chung đến thăm, hỏi Văn Chung :

— Ta nghe người chỉ sĩ không lo cái thân mình chết, mà lo cái đạo của mình không được

làm. Nhà người có 7 thuật, ta mới thi hành có 3 mà Ngô đã bị diệt, vậy còn thừa 4 thuật nữa, nhà người định dùng làm gì ?

Văn Chung nói :

— Tôi cũng chẳng biết dùng làm gì cho được !

Câu Tiễn bảo :

— Xin nhà người đem 4 thuật ấy mà mưu họ cho tiền nhân nước Ngô dưới âm phủ, phải có nên chăng ?

Nói xong, lên xe đi về, bỏ thanh kiếm đeo lại ở chỗ ngồi. Văn Chung cầm xem, thì vỏ kiếm có 2 chữ Trúc Lâu, tức là thanh kiếm của Phù Sai ngày trước đã đưa cho Ngũ Viên tự tử. Văn Chung ngửa mặt lên trời than :

— Cô nhân có nói : « Ôn to quá, thì không còn báo đáp nữa ! » Ta tiếc không nghe lời Phạm Lãi, đến nỗi bị giết, chẳng cũng là ngu lắm !

Câu Tiễn nghe tin Văn Chung chết, mừng lắm, đem chôn ở Ngọa long Sơn.

Kể lại câu chuyện trên đây, là để nhắc lại một đoạn sử... mà người đọc truyện Tàu không ai là không rõ... Cái đoạn cuối của câu chuyện... thật là bi đát, thảm khốc vô cùng.

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Tất cả ai ai cũng đều dùng Nước Hoa

IMMORTEL

SPRAY-MIST

Chơi XỊT rồi tấn

Quý vị sẽ hưởng một năm đầy HÒA BÌNH và HẠNH PHÚC

RẤT CẦN CHO NGƯỜI :

BAI THÂN

CƠ THỂ SUY NHƯỢC

THIẾU HẠNG HẢI

DIỄN THO TÔ

ÔNG TIỄN

THUỐC BỔ THÂN, BỒI-DƯƠNG, TRẮNG TINH, AN-THẦN, ĐIỀU HÓA KHÍ HUYẾT.

RẤT TÍCH HỢP CHO NGƯỜI :

LÒNG TUỔI MẠY ĐAU MỐI MẠNH

MẤT SỨC ỒM YẾU, IT ẮN, KHÓ NGỦ

TIỆM THUỐC BẮC NÀO CŨNG CÓ BÁN.

Nhà thuốc **ÔNG-TIỄN**, Phú Lâm, CHOLON

KNBYT. 348 28.8.62

KN. số 764 ngày 24.3.64

Elixir Antidiarrhéique

TRỊ TIÊU CHẨY

KIẾT, ĐAU BỤNG, ỢI MỬA

HIỆU **Con Rồng**

TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY

NET Detergent synthétique

Bột giặt **NET** chế tạo đầu tiên tại Việt Nam

NET là loại bột giặt tân khoa học tân tiến ngang hàng với các loại bột giặt danh tiếng Ngoại quốc và tác dụng mạnh hơn các loại Paracel.

NET không có chất xà bông, xin dùng làm sạch với các loại bột giặt chế tạo bởi xà bông bột và hóa chất phụ phẩm như các loại lessive.

đáp ứng nhu cầu giặt tẩy của thời đại nguyên tử là : dùng **NET** khỏi phải chờ chờ.

Các bà n. n. n. chỉ cần 3 công việc : Ngâm - Vò - Xả áo quần, mùng mao sạch trắng như mới.

Bột giặt **NET** rất rẻ tiền và tiện lợi

Chỉ tốn 0.50 giặt sạch một bộ áo quần

XIN HỎI MUA TẠI CÁC LẠP HÓA LỚN DO THANH VÀ THI XÃ Miền Hậu Giang xin liên lạc với Đại lý **TRANG XÃ CHANH** 86-88 đường Phạm-Hình-Hồ Cholon - hoặc tại Tổng phát hành 38 đường Nguyễn-Trãi Saigon, điện thoại 58.247 Chúng tôi có gian hàng chợ Tết tại Chợ Saigon nan tế để Quý Ngai dùng thử và so sánh với các loại Bột Giặt Ngoại Quốc

Hàng VIỆT-NAM TÂN-HÓA-PHẨM

38 NGUYEN-TRAI-SAIGON

Người ta phần đông đều bất bình về việc bỏ an Câu Tiễn trong những vụ sát hại công thần... Cái việc mà Phạm Lãi tạo ra để khuyên Văn Chung lánh nạn... rằng : « Vua Việt mở cửa, mời dài... là người nhân nhượng mà ghét kẻ có công... Cùng chung hoạn nạn thì được, mà cùng chung phú quý thì không nên... » chỉ là một cái cớ !

Chữ thật sự Phạm Lãi là người am hiểu một cách hết sức thấu đáo lòng người là dùng thủ đoạn, nhưng ai ai cũng rất sợ thủ đoạn !

« Phạm đã làm chánh trị... thì phải biết thủ đoạn, phải là kẻ cao cờ ! Trong tấn tướng « Ngô Việt Xuân Thu » này, tất cả đều là « con cờ » ngay cả Câu Tiễn... Nhưng đau đớn và đáng thương nhất là các cô gái Trữ La... đã bị Phạm Lãi tàn nhẫn dùng theo chiến lược « năm vùng », nói theo danh từ ngày nay.

Phạm Lãi biết rõ tâm hồn của những cô gái, nên chỉ đã tìm cách « gây tình » với Tây Thi... để bắt Tây Thi trung thành với mình mà hoàn thành một « sứ mạng » vô cùng bất nhân bất nghĩa... Tây Thi « mắc kế », đã dâng tâm « giết » cả Trịnh Đán người bạn gái « đồng hội đồng thuyền » của Phù Sai, người đã thành thật yêu nàng. Lời hứa « chung tình » với Tây Thi, Phạm Lãi giờ đây làm sao mà gỡ...

Thì muốn tay Câu Tiễn phụ nhân mà hạ sát, chứ nếu đã thật chung tình thì tài của Phạm Lãi dư lực để cứu Tây Thi... Một con cờ mà Phạm Lãi đã cố tâm « thí » trước khi đưa qua « năm vùng » ở Ngô. Giao Tây Thi cho Câu Tiễn phụ nhân, Phạm Lãi đã biết trước là bà ấy sẽ không dung được nằng sắc đẹp « trăm người lạc nhận và thêm hiềm ấy ! Người sau không rõ thâm ý, tạo thêm truyền thuyết Phạm Lãi cùng Tây Thi trốn đi du hồ... rõ hết sức là ngờ ngẩn !

Có thể nói rằng hạng người chịu vui lòng đóng vai « năm vùng » như Tây Thi... ngày nay vẫn còn rất đông và rất có thể họ toàn là hạng người thật thà « như đêm » nghĩa là không hay đó là thủ đoạn. Họ có hay rằng sau khi được dùng... sẽ phân của họ cũng đã được an định trước rồi... Bá Hi bị giết, Văn Chung cũng bị hại... há không đủ cho người đời sau... suy gẫm ư ?

Phạm Lãi thật rất xứng đáng là Tồ Sư của chiến lược « năm vùng » đang thịnh hành ngày nay vậy.

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

XUÂN ẤT TÝ ĐẾN

QUÀ TẾT Lịch sự và trang nhã nhất chỉ có :

★ **NGỌC HUỆ HƯƠNG KỶ CHUÔNG**

★ **TRUNG HUỆ KỶ CHUÔNG**

Hương vị đặc sắc thanh khiết và đủ loại hộp lớn nhỏ để Quý vị làm Quà biếu

Tiệm Trà NGHI-BỒI-NHÂM

Số 75 Đường Nguyễn-văn-Thạch CHOLON

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

TRƯỜNG DẠY NGHỀ

Á - CHÂU CHUYÊN - NGHIỆP TƯ - THỰC

TRUNG HỌC KỸ - THUẬT Á - CHÂU

257-259 Trần-Hưng-Dạo Đ.T. : 22.953

(Trước Rạp hát Hưng Đạo) SAIGON

Mỗi đầu tháng đều có khai giảng các lớp mới

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

TẾT ĐẾN — TẾT ĐẾN

Quý vị dùng trà của hiệu **DÂN KỶ** đã lâu niên đều nhận được cách ướp trà tinh khiết của dân hiệu, thông để mất tiếng trong dịp Xuân đầu Bồn hiệu lựa lọc nhiều thứ trà danh tiếng để quý vị cùng kiêu đề biếu, để hàng ngày thưởng thức như :

★ **ANH HÙNG KỶ CHUÔNG**

● **MÃ ĐÀU KỶ CHUÔNG**

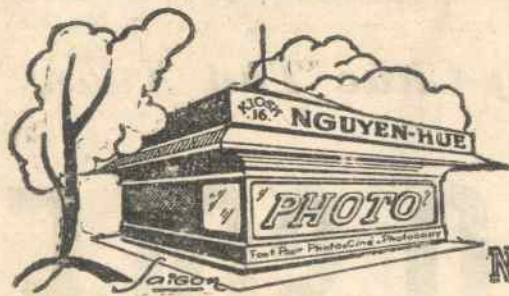
☆ **THIÊN NHIÊN HƯƠNG KỶ CHUÔNG**

là 3 thứ danh trà có khí vị thơm, uống vào có mát, giọng thanh để tiêu hoa

DÂN KỶ 184, Đại Lộ Khổng Tử Cholon

ĐẠI LÝ : LỤC THÀNH 33 đường Chi Lăng HUẾ

có bán chế con **RỒNG** rất ngon

- ĐẠI LÝ : Đủ các loại: máy chụp ảnh—quay phim—chiếu phim.
- SỬA CHỮA : Các loại máy ảnh—quay film—chiếu film—ống nhòm.
- PHOTOCOPI : In lại tài liệu—văn bản—trong một phút xong.
- CHUYÊN MÔN : Chụp ảnh—quay film—trắng film—rửa ảnh đen trắng và màu Kodachrome—Ektachrome.

Cefamid
trị cảm. ho. ban. nóng trẻ em

BÁN Ở CÁC NHÀ THUỐC TÂY

CUNG CHỨC TÂN XUÂN

Nhân dịp Tết Nguyên Đán sắp tới, quý vị hãy mua đọc và tặng bạn hữu các sách giáo khoa và dịch phẩm giá trị này do :

BAN TU THƯ ZIÊN HỒNG xuất bản

— Giám Đốc : LÊ BÁ KÔNG —

— Bộ Tự Điển Anh Việt Việt Anh (loại tiêu chuẩn)	200đ
— Tự Điển Anh Việt và Việt Anh (loại bỏ túi)	32đ—25đ
— Thành ngữ Việt Anh Pháp—L.B.K và V.N.K	60đ
— Bộ Văn Phạm Anh văn (350 trang) — L.B.A	70đ
— Truyện KIỀU chú giải—L.V.H	150đ
— Kế Hoạch Hòa Bình—Lê Hùng Tâm t. g. cố Tổng thống KENNEDY	36đ
— Lửa Rừng Đêm — Lão Quốc; Đèo Hèo Hút Gió—Thoát Ly Hỏa Ngục (tái bản lần thứ Nhì) — Lê Hùng Tâm và V.P.M—củ ba tác phẩm trên của cố bác sĩ T.A. Dooley	25đ
— Dưới Bóng Vạn Lý — L.B.K và V.P.M — Pearl S. Buck	45đ
— Các Nhân Vật Quanh T.T. Kennedy — L.B.K — 14 chính trị xuất sắc	44đ
— Băng Sơn Bắc Cực — Nguyễn g. Liên — Tr. tá H.Q. Jame Calvert	18đ
— Đuốc Thiêng trong Sa Mạc — L.B. Kông — Willa Cather	42đ
— Tây Tạng Kháng Chiến—T.Q. Tuấn và L.H.T. Lowell Thomas (Jr.)	22đ
— Chú Mạ Què — L.H. Tâm — L.C. Dương (C.Y. LEC)	34đ
— Quyết phá cầu Tô kô Ri — L.B.K và N.G.L. — J.A. Michener	20đ
— Lang Tóc — Lê Hùng Tâm — James Agee	35đ
— Hòa Tiếu và Phi Đạn—L.B.K và V.H.L.—Raymond F.Yate and M.E. Roussel	44đ
— Án Mạng đường nhà xác — L.B. Kông — Edgar Allan Poe	22đ
— Đường Vinh Quang — L.H.T. và L.H. Chương — Bruce Lee	25đ
— Mối thù thiên thu — L.B. Kông — Jack London	28đ
— Phát triển kinh tế — L.B.K. — John Kenneth Galbraith	15đ
— Biển Cỏ — L.M. Nguyệt và V.B. Tôn — Conrad Richter	22đ
— Đất Mới — Ng. g. Liên và V. Đ. Tôn — Conrad Richter	30đ
— Rừng Thiêng — L.H.T. và N. g. Phú — Conrad Richter	32đ
— Phi Hành Gia không gian—L.B.K và V.B.H.—Philip N. Pierce Karl Chuen	44đ
— Chồn Biều Thủy—L.B.K. và Vó Hà Lang — Hamlin Garland	40đ
— T.T. Lyndon Johnson—Ng. g. Phú và L.H.C.—Boot Mooney	30đ
— Giờ Hành Quyết—L.B. Khanh và Hb.T. Văn—Ambrose Bierce	30đ
— Ngõ Ngang — Ng.c. Phú và Phan Khái — John Marquand	22đ
— Đồng Hoang — L.H. Tâm và Phan Khái — Ellen Glasgow	30đ
— Ghềnh Đá — L.B. Kông và Phan Khái — Lawrence Sargent Hall	30đ
— Bộ óc Siêu Việt — L.B.K. và Phan Khái — Saul K. Padover	30đ
— Thoát kiếp lâm than — L.H. Tâm — Robert Loh	25đ
V.V...	

QUA NĂM MỚI, QUÝ BẠN HÃY QUYẾT TÂM TRAU - GIÒI ANH - NGŨ TẠI TRƯỜNG

☆ ANH - NGŨ ☆

ZIÊN-HỒNG

80/8 Đg. Bà Huyện Thanh Quan Saigon. Đ.T. 24.059

H.T. LÊ-BÁ-KÔNG ☆ G.D. LÊ-BÁ-KHANH

CÓ ĐỦ LỚP DẠY CÁC LOẠI SÁCH GIÁO KHOA

ENGLISH FOR TODAY, LET'S LEARN ENGLISH, PRACTICE YOUR ENGLISH, LIFE WITH THE TAYLORS, DIRECT METHOD (1-5), LUYỆN THI T.H.Đ.N.C, TÚ TÀI, LOWER, PROFICIENCY (Cambridge). LUYỆN DỊCH BÁO CHÍ và VĂN CHƯƠNG, VĂN-PHẠM TỔNG QUÁT, v.v...

Giờ thuận-tiện : SÁNG, CHIỀU, TỐI
Văn-phòng mở cửa : Sáng 8g.—11g.30 Chiều : 2g.30—9g.30

Đã có bán **ANH-NGŨ THỰC-DỤNG**, soạn giả : Lê-Bá-Kông, để dùng kèm **ENGLISH FOR TODAY**

Hãy tặng nhau món quà quý nhất :
BỘ TỰ ĐIỂN ANH-VIỆT VIỆT-ANH 200\$

PHONG TÌNH

HUÊ LIỄU : SANG ĐỘC LẬU, GIANG MAI

Mời phát hay kinh niên

NÊN DÙNG SỮU ĐỘC

BÁ ỨNG HOÀN ÔNG TIÊN

30 NĂM DANH TIẾNG

HỎI CÁC TIỆM THUỐC HOA — VIỆT

SAIGON 228 — Lê - Thánh - Tôn

NHÀ THUỐC ÔNG-TIÊN PHÚ LÂM CHOLON

K.N. B.Y.T. số 318 - 21-8-62

Cung Chúc Tân Xuân

VÉLO SOLEX

* BỀN BỈ NHỨT

▲ CHẮC CHẮN NHỨT

☆ ĐẸP ĐẸ NHỨT

CÓ DỰ TRÙ ĐỦ ĐỒ PHỤ TÙNG

XIN GIAO DỊCH TẠI :

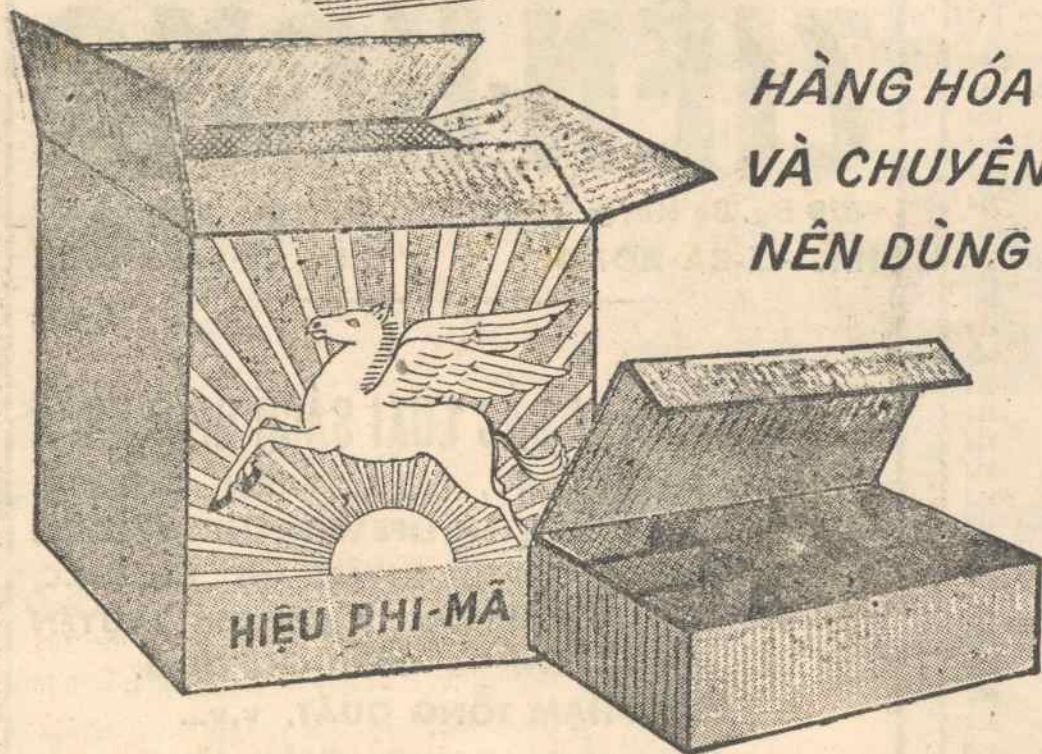
SAIGON XE HƠI CÔNG - TY

2B, đường Duy-Tân, 2B

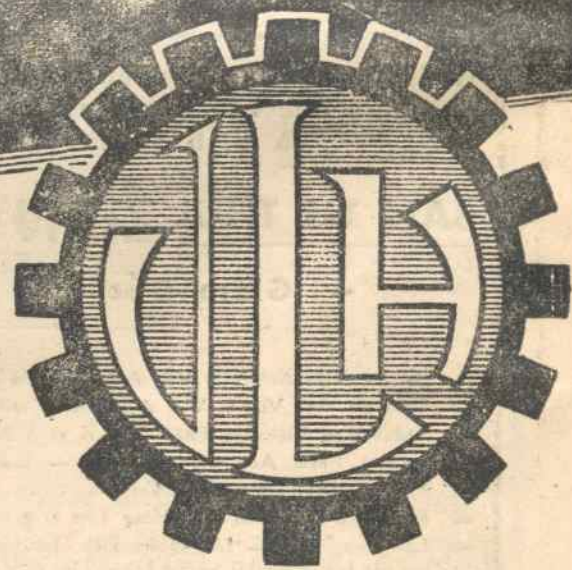
— SAIGON —

NHÀ IN XUỒNG CHẾ TẠO CARTON ONDULÉ

VINH-LỢI-HÀNG

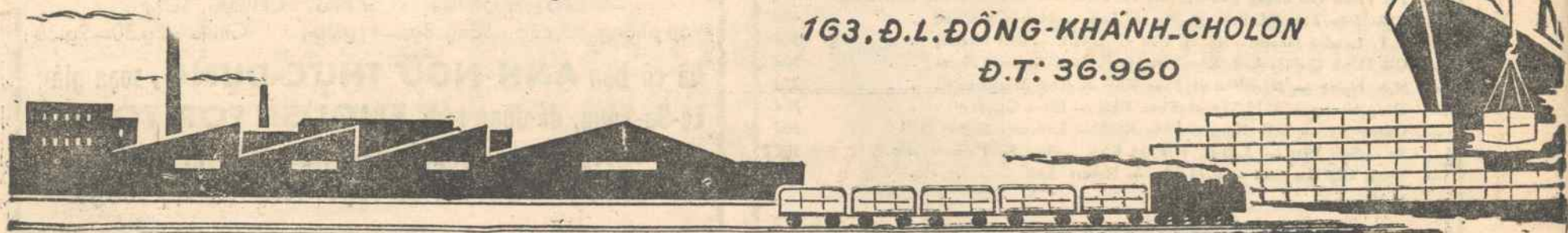
HÀNG HÓA TRANG BỊ
VÀ CHUYÊN CHỖ
NÊN DÙNG HỘP GIẤY

CARTON ONDULÉ

NHẸ NHÀN, ĐỎ TỎN,
KHÔNG ẨM ƯỐC
ĐẸP ĐẸ.

163, Đ. L. ĐÔNG-KHÁNH-CHOLON
Đ.T: 36.960

Khân dịp Xuân về
HÃNG B.G.I.
*Sản xuất la-ve Larue
 và nước ngọt Con Cọp*
KÍNH CHÚC **QUÝ VỊ**
một năm *thịnh vượng*
và nhiều *may mắn*

Kính Chúc Tân Xuân

Đừng đèn ống

SYLVANIA

- * SÁNG SỬA
- * BỀN BỈ
- * TIẾT KIỆM

HẠ GIÁ BẮT ĐẦU 1-1-1965

Đại-lý : **ETS OLYMPIC** 97-99, Hồng thập Tự SAIGON ĐT. 20935

Tiền bạc ở chung quanh quý vị
Mở cửa cho đúng với chìa khóa

REAL ESTATE AGENCY & CONTRACTOR

MỸ KIM ĐỊA ỐC

8 Ngô Tùng Châu (Ngã Sáu) SAIGON

- Đ.T. : 23989

★ **M**UA BÁN **C**HO VAY MƯỢN **C**ẦM THẺ

★ **X**ÂY CẤT **C**HO MƯỢN **B**ÀN GÓP ĐỔI VILLA PHỐ BẤT CŨ

★ **X**UẤT VỐN TRONG 5, 3 NĂM THẦU HỒI ĐỦ VỐN

★ **S**ANH LỢI BẢO ĐẢM (GROSSE AU PORTEUR)

OFFICE IMMOBILIER & CONSTRUCTIONS

MỸ KIM ĐỊA ỐC

★ **GẦN 20 NĂM TÍN CẦN** ★

HUẾ HỒNG 2% - 3% - 5% MAU LẺ

IN TẠI NHÀ IN RIÊNG CỦA TỰ DO 25 - 27 VÕ TÁNH, SAIGON
CHỦ NHIỆM : PHẠM-VIỆT-TUYÊN - QUẢN LÝ : NGUYỄN-VĂN-GIẬU

GIÁ 20\$

